

СКОТ УЕСТЪРФИЙЛД КРАСИВИТЕ

Част 2 от „Грозните“

Превод от английски: Анелия Янева, 2011

chitanka.info

ЧАСТ I

СПЯЩАТА КРАСАВИЦА

*Помни, че най-красивите неща на света са
и най-безполезни.*

Джон Ръскин,
„Камъните на Венеция“

КРИМИТА

Обличането беше най-трудната част от деня.

Поканата от „Къщата на Валентино“ изискваше дрескод^[1] полуофициален, но именно това „полу“ създаваше проблеми. Също като вечер, в която няма обявено парти, това „полу“ отваряше вратата на хиляди възможности. Колебанията не бяха спестени даже на мъжете, за които можеше да означава сако и вратовръзка (вратовръзката се пропуска само при определен вид колани), или пък целият в бяло и риза с къс ръкав (но само в летните следобеди), но не изключваше всякакъв вид манта, жилетки, фракове, шотландски полички или елегантни пуловери. За дамите обаче тази формулировка предвещаваще истинско земетресение, както, между впрочем, всички формулировки за дрескод в „Града на новите красиви“.

Толи предпочиташе най-вече партитата с дрескод бяла или черна вратовръзка. Дрехите не бяха никак удобни и купонът на такива партита се развихряше чак когато всички вече са пияни, но поне не се налагаше да си блъска главата какво точно да облече.

„Полуофициално, полуофициално“, повтаряше тя, докато очите ѝ шареха в безкрая на отворения гардероб, сновяха безразборно напред-назад, а визуално управляваната мишка едва смогваше да нагоди скоростта си към нейните случайни кликания, докато преглеждаше дрехите по закачалките. Да, „полу“ определено беше кофти дума.

— Това изобщо дума ли е? — запита се гласно Толи. — „Полу“? — Звучеше чуждо в нейната уста, която и без това беше суха и лепкава след миналата нощ.

— Само половината от нещо — отговори стаята, вероятно убедена, че дава умен отговор.

— Така и предполагам — измърмори Толи.

Тя се тръшна обратно на леглото и впери поглед в тавана с чувството, че стаята леко се люлее. Никак не беше честно да те карат да размишляваш само върху половината от нещо.

— Накарай го да се махне — каза тя.

Стаята не схвана нареждането и затвори вратата на гардероба. Толи нямаше сили да обяснява, че заповедта се отнася за махмурлука, който се беше разположил в главата ѝ като тлъста котка — начумерена, проскубана и отказваща да напусне мястото си.

Предишната нощ двамата с Перис и група кримита ходиха на новата ледена пързалка, левитираща над Стадиона на Нефертити. Платното се държеше във въздуха благодарение на фина мрежа магнитни левитатори, беше достатъчно тънко, за да се вижда през него, и идеално излъскано, за което се грижеше група малки замбонита, сновящи между кънкьорите като орда нервни водни паяци. Фойерверките, които разцъфваха над стадиона, караха леда да променя цвета си всяка секунда като кварцово стъкло.

Всички задължително трябваше да са с бънджи жилетки, в случай че някой изхвъркне извън пързалката. Естествено никой не падна, но само мисълта за това караше Толи да унищожава огромни количества шампанско.

Зейн, негласният водач на кримитата, по едно време се отегчи до смърт и изля цяла бутилка шампанско върху леда. Според него, заради по-ниската температура на замръзване на алкохола спрямо водата, някой може да се продъни долу при фойерверките. Оказа се обаче, че не е излял достатъчно шампанско върху пързалката, за да предотврати махмурлука на Толи на следващата сутрин.

Стаята издаде специфичен звук, с който предупреждаваше, че се обажда някой друг от кримитата.

— Здравсти.

— Здравсти, Толи.

— Шай-ла! — Толи с мъка се надигна, подпряна на лакът. —
Имам нужда от помощ.

— За партито ли? Ясно.

— Какво е това „полуофициално“ в края на краищата?

Шай се разсмя.

— Толи-ва, ти вечно не си в час. Не получи ли пинга ми?

— Какъв пинг?

— Пратих ти го преди часове!

Толи погледна интерфейс-пръстена си, който лежеше на нощното шкафче. Никога не го носеше нощем, стар навик от времето, когато все още беше грозна и вечно гледаше да се измъкне от контрол. Той

излъчваше мек светлинен сигнал, защото звукът му беше заглушен на нощен режим.

— О, преди малко се събудих.

— Добре де, забрави за всички тия „полу“, смениха идеята на купона с нещо много по-забавно — маскен бал! Трябва да се костюмираме!

Толи погледна часовника — малко преди пет следобед.

— Какво? И имаме само три часа?!

— Да, бе, знам. Обърнах всичко нагоре с краката заради тая нова приумица. Ужас някакъв. Мога ли да сляза при теб?

— Заповядай.

— В пет става ли?

— Разбира се. И донеси закуска.

Толи прекъсна връзката и главата ѝ падна обратно на възглавницата. Сега пък леглото се люлееше като дъската на левитиращ сърф; денят едва започваше, а тя вече беше гроги.

Нахлузи интерфейс-пръстена и с гняв изслуша съобщението, че никой няма да бъде допуснат на партито, ако не е с наистина газираш костюм. Разполагаше само с три часа, а всички останали бяха с цяла дължина пред нея.

Понякога ѝ се струваше, че докато наистина беше криминално проявена, животът си течеше много, много по-просто и лесно.

Шай домъкна закуската след себе си: омлет с омар, препечени филийки, картофени палачинки, панирани хапки, грозде, шоколадови кексчета и всякакви други вкуснотии — купища храна, с които дори калорийните пургативи не биха могли да се справят. Претовареният поднос вибрираше във въздуха и едва удържаше товара си, а магнитните му левитатори трепереха като първокласник на първи урок.

— Хм, Шай, нали не си намислила да се явим маскирани като цепелини на бала?

Шай се изкиска.

— Не, но ти ми звучиш доста зле. А тази нощ трябва да си толкова газирана, че направо да пускаш балончета. Всички стари кримки идват да гласуват за теб.

— Страхотно, да се газирам, значи. — Толи изпъшка, посягайки към подноса с коктейли „Блъди Мери“. При първата глътка се

намръщи. — Не е достатъчно солено.

— Няма проблем! — Шай загреба от черния хайвер, използван за декорация на омлета, и го забърка в коктейла.

— Пфу, много рибешко!

— Хайверът върви с всичко. — Шай загреба още една лъжица и я пъкна право в устата си, предъвквайки със затворени очи рибешките яйца. После завъртя пръстена си, за да пусне някаква музика. Толи преглътна и отпи пак от коктейла, с което поне накара стаята да спре да се люлее. Уханието на шоколадовите кексчета най-последно й се услади. После премина на картофени палачинки. Остави омлета за последно, дори вече можеше да опита и хайвера. Закуската винаги й напомняше за нейните приключения в дивото.

Обилната храна й даваше чувство за сигурност, сякаш препечените филийки можеха да заличат месеците, когато ядеше само заешко задушено и СпагБол.

Музиката беше съвсем нова и накара сърцето й да ускори ритъма си.

— Благодаря ти, Шай-ла. Ти си истински спасител.

— Винаги на твое разположение, Толи-ва.

— Между другото, къде се изгуби снощи?

Шай само се усмихна, сякаш беше направила някоя голяма пакост.

— Какво? Ново гадже ли?

Шай поклати глава. И примигна с очи.

— Не ми казвай, че пак си била под ножа! — извика Толи и Шай се изкиска. — Боже, наистина си го направила! Не е редно повече от веднъж седмично! Може ли толкова да не си в час?!

— Споко, Толи-ва. Беше само локална.

— Къде? — Лицето на Шай не изглеждаше никак променено. Дали резултатът от операцията не се криеше под пижамата й?

— Погледни по-отблизо! — И дългите мигли на Шай трепнаха отново.

Толи се надвеси напред, впери поглед в съвършените меднозлатисти очи, огромни и поръсени със скъпоценен прах, и сърцето й заби още по-силно. Вече цял месец мина от идването й в „Града на новите красиви“, а продължаваше да благоговее пред магнетичните им очи. Бяха огромни и приканващи, светнали от

любопитство. Поразителните зеници на Шай сякаш казваха: „Слушам те! Ти си пленителна.“ Очите ѝ я гледаха така, сякаш останалият свят не съществуваше, те озаряваха единствено Толи, която се къпеше във вниманието на Шай.

А най-странно бе, че това е точно Шай, с която се познаваха още от дните като грозни, преди операцията да я преобрази така.

— По-близо.

Толи дълбоко си пое въздух; сега стоята отново кръжеше около нея, но по един много приятен начин. Тя махна към прозореца да пропусне повече светлина и когато слънчевите лъчи проникнаха вътре, най-последно видя новите придобивки.

— Охо, още разкрасяване!

Още по-ярки от останалите блестящи импланти, дванайсет рубина обкръжаваха всяка от зениците на Шай и излъчваха мека червена светлина на фона на изумрудените ириси.

— Газиращо, а!

— Да, но... Я чакай! Така ли ми се струва, или този долу в ляво наистина е по-различен? — Толи се взря внимателно. Във всяко от очите на Шай една от скъпоценните точки проблясваше по-ярко от останалите, като малка свещица в медните дълбини.

— Пет часа следобед е! — каза Шай. — Схвана ли?

На Толи ѝ беше нужна цяла секунда, за да си припомни как се отчита времето по-големия часовник на върха на кулата в центъра на града.

— Хм, но ти показваш седем вечерта. Пет часа не е ли долу в дясно?

Шай изсумтя.

— Те се движат обратно на часовниковата стрелка, глупаче. Иначе е толкова отегчително.

Толи усети как я напушва смях.

— Я чакай малко, значи наистина имаш скъпоценни камъни в очите, така ли? И те показват часа?! При това обратно на часовниковата стрелка! Това не е ли малко в повече, а, Шай?

Но още преди да е довършила, Толи съжали за думите си. Лицето на Шай доби трагично изражение, което погълна доскорошното му сияние. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче, само че без

подпухнали очи и зачервен нос. Всяка нова операция обикновено беше деликатна тема, почти като нова прическа.

— Ти ги ненавиждаш — отчаяно каза Шай.

— Разбира се, че не! Както ти казах, страхотно разкрсяване!

— Наистина?

— Абсолютно. И е много хубаво, че показват часа на обратно.

Усмивката на Шай се върна и Толи въздъхна с облекчение, все още невярваща, че е допуснала подобна издънка. Такива грешки правеха само новоизлюпените красиви, а нейната операция мина преди цял месец. Защо тогава продължаваше да скофтя нещата така? Ако направеше още един подобен коментар, една от кримитата можеше да гласува срещу нея. Стигаше само едно вето, за да не я приемат.

И тогава щеше да бъде напълно изолирана, все едно отново е бегълка.

Шай отново се оживи.

— Дали пък довечера да не се маскираме като часовникови кули в чест на новите ми очи?

Толи се разсмя с облекчение, защото тази нескопосана шега показваше, че е опростена.

Все пак двете с Шай не бяха от вчера заедно.

— Говори ли с Перис и Фаусто?

Шай кимна.

— Според тях трябва да се облечем като кримита. Вече имали идея, но я пазят в тайна.

— Това е доста тъпо. Сякаш точно те са били лошите момчета. А като грозни най-много да са се измъквали понякога нощем и да са пресекли реката един-два пъти. И през ум не им е минавало за Мъглата.

Песента внезапно свърши и последните думи на Толи увиснаха в тишината. Тя се замисли накъде да поведе разговора, но той угасна като фойерверк в тъмно небе. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато започне следващата песен.

Когато най-после музиката отново зазвуча, тя каза с облекчение:

— Да се костюмираме като кримита е фасулска работа, Шай-ла. Ние двете с теб сме най-опасните кримки в града.

Шай и Толи прекараха цели два часа в пробване на костюми, които стената изплю пред тях. Мислеха да се дегизират като бандити,

но не знаеха как са изглеждали те, пък и в старите криминални филми, прожектирани на екрана на стената, престъпниците не изглеждаха като истински престъпници, а като дебили. Пиратите бяха много поинтересни, но Шай не искаше да слага превръзка върху едното от чисто новите си очи. Да се направят на ловци на глави също не беше зле, но стената им отказа каквито и да е оръжия, дори фалшиви. Толи си мислеше за някои от великите диктатори в историята, но повечето от тях бяха мъже, при това без никакъв усет за мода.

— Дали пък да не се направим на ръждиви? — предложи Шай.
— Най-малкото в училище ни убеждаваха, че всички те са били лоши.

— Но в общи линии те са като нас, само дето са грозни, разбира се.

— Знам ли, може да изсичаме дървета, да палим нефтени кладенци, или нещо друго от този род.

Толи се разсмя.

— Трябва ни костюм, Шай-ла, а не лайфстайл.

Шай разпери безпомощно ръце и предложи още едно-две неща, опитвайки да се покаже газирана:

— Тогава може да пушим тютюн. Или да караме коли с бензин.

Само че стената нямаше да им даде нито тютюн, нито коли с бензин.

Въпреки това беше забавно с Шай да пробват различни костюми, да се кискат и да пухтят, а после да хвърлят дрехите в рециклатора. Толи обичаше да пробва нови дрехи, дори да са съвсем нелепи. Тя още помнеше времето, когато всеки поглед в огледалото и причиняваше болка заради близко поставените очи, прекалено малкия нос и бухналата къдрава коса. Сега в огледалото срещу нея стоеше една великолепна жена и повтаряше всяко движение — нейното лице притежаваше съвършена хармония, кожата ѝ сияеше даже при най-ужасния махмурлук, а тялото беше мускулесто и с идеални пропорции. А сребристите очи приемаха отгънка на всяка следваща дреха.

Тази жена обаче имаше кофти вкус за карнавални костюми.

След два часа Толи и Шай лежаха изтощени на леглото, което пак се люлееше.

— Толкова е кофти всичко, Шай-ла. Защо трябва да е толкова кофти? Никога няма да ме изберат, щом не мога да се справя даже с някакъв карнавален костюм.

Шай я хвана за ръка.

— Не се притеснявай, Толи-ва. Ти и без това си вече известна. Няма причина да нервничиш.

— Лесно ти е на теб. — Въпреки че бяха родени в един и същ ден, Шай беше станала красива седмици преди Толи. И от месец беше пълноправен член на кримитата.

— Няма да има никакъв проблем — каза Шай. — Всеки, минал през „Извънредни ситуации“, просто е крими по рождение.

При тези думи Толи почувства странно пробождане, нещо като гъдел, но болезнено.

— Въпреки това мразя да не съм газирана.

— Перис и Фаусто са виновни, че не ни казват какво ще облекат.

— Тогава нека най-напред ги видим. После ще копираме техните костюми.

— Заслужават го — съгласи се Шай. — Искаш ли едно питие.

— Да, ще ми дойде добре.

Толи беше прекалено замаяна, за да помръдне, затова Шай нареди на подноса със закуската да им донесе шампанско.

Когато Перис и Фаусто се появиха, двамата бяха целите в пламъци.

Наистина това бяха само пръчици бенгалски огън, сплетени в косите им и окачени по дрехите, но заради студения им пламък двамата приличаха на живи факли. Фаусто се хилеше през цялото време, защото искрите го гъделичкаха. И двамата носеха бърнджи жилетки — идеята на номера беше да скочат от покрива на горяща сграда.

— Фантастично! — каза Шай.

— Откачено! — съгласи се Толи. — Но какво престъпно има във всичко това?

— Не помниш ли? — попита Перис. — Нали миналото лято се натресе на наше парти тук, после скочи от покрива с откраднатата бърнджи жилетка. Най-добрият номер в историята на грозните!

— Вярно... Но защо сте целите в пламъци? — попита Толи. — Не виждам нищо крими в това сградата да гори.

Шай я погледна така, сякаш пак беше сгафила.

— Не може просто да се явим с бърнджи жилетки — каза Фаусто. — Много по-газиращо е, ако сме целите в пламъци.

— Точно — потвърди Перис, но Толи знаеше, че той е схванал нейната забележка и сега беше тъжен. Да можеше да си върне думите назад. Глупава, глупава Толи. А костюмите наистина бяха газираци.

Двамата угасиха бенгалския огън, за да го запазят за партито, а Шай нареди на отвора в стената да направи още два такива костюма.

— Ей, вие ни копирате! — запротестира Фаусто, но се оказа, че няма такава опасност. Стената отказа да им даде имитация на бърнджи жилетки, защото някой можеше да забрави, че са фалшиви, да скочи от покрива и да се разплеска долу. А нямаше разрешение да произведе истински бърнджи жилетки. За всяка по-сложна вещь, която не е за еднократна употреба, трябваше да се иска позволение на Реквизицията. Реквизицията обаче нямаше да отпусне бърнджи жилетки без пожар.

Шай недоволно изсумтя.

— Къщата се държи направо гадно днес.

— Ами вие откъде взехте жилетките? — попита Толи.

— Истински са — усмихна се Перис. — Откраднахме ги от покрива.

— Значи вие двамата сте истински кримита — извика въодушевено Толи и скочи от леглото да го прегърне.

В прегръдките на Перис вече не ѝ се струваше, че партито ще е провал, или че някой ще гласува срещу нея. Огромните му кафяви очи сияеха насреща ѝ, той я вдигна на ръце и силно я притисна към себе си. Винаги чувстваше Перис особено близък още от дните, когато бяха грозни, измисляха нови трикове и растяха заедно. Беше газиращо да се усеща по този начин и сега.

През цялото време, докато скиташе из дивото, тя бе мечтала само за това — да се върне при Перис и да стане част от „Града на новите красиви“. Много глупаво от нейна страна да се чувства нещастна точно днес, или който и да е друг ден. Явно шампанското ѝ дойде малко в повече.

— Най-добри приятели завинаги — прошепна му тя.

— Ей, това пък какво е? — извика Шай. Беше се заровила в гардероба на Толи с надеждата нещо там да ѝ подсказе блестяща идея за костюм. Сега държеше в ръце някаква безформена маса от вълнена прежда.

— О, това ли. — Ръцете на Толи се отпуснаха. — Това е пуловерът ми от Мъглата, не помниш ли. — Сега пуловерът ѝ се видя особен, не такъв, какъвто го помнеше. Беше смачкан и раздърпан, ясно личеше къде човешките ръце са съединили отделните части. Хората в Мъглата нямаха стени, които да им доставят дрехите — трябваше сами да изработват всичко. И, както се оказа, не ги биваше много в това.

— Не си ли го рециклирала още?

— Не. Според мен е направен от някаква странна материя. Не ми се вярва рециклаторът да се справи с нея.

Шай помириса пуловера.

— Уф! Още мирише на Мъглата. Помниш ли огньовете и онова задушено, с което постоянно се тъпчехме?

Перис и Фаусто също се наведоха, за да помиришат пуловера. Никога не бяха излизали извън града, с изключение на училищните екскурзии до Ръждивите руини. Двамата със сигурност не можеха да си представят какво е в Мъглата, където се налага всеки да върши тежка физическа работа, сам да си приготвя (а понякога и да убива) храната си и където всички бяха грозни, даже след шестнайсетата си година. Грозни чак до смъртта.

Мъглата, разбира се, вече не съществуваше, благодарение на Толи и „Извънредни ситуации“.

— Ей, сецам се нещо, Толи! — възкликна Шай. — Защо тая нощ не се маскираме на мъгляни!

— Това ще е тотално крими! — каза Фаусто и очите му възхитено заблестяха.

Всички обърнаха очи към Толи, запалени от идеята. Въпреки странното усещане, което отново убоде тялото ѝ, тя знаеше, че ще е кофти да откаже. И че с такъв газираш костюм като истински мъглянски пуловер кримитата просто няма как да не гласуват единодушно за нея, защото Толи Янгблъд беше крими по рождение.

[1] Дрескод „черна вратовръзка“ (black tie) важи за тържествени вечерни мероприятия и изисква деколтирана рокля без ръкавици; код „бяла вратовръзка“ (white tie) — дълга вечерна рокля, дълбоко деколте и шлейф. Ръкавиците са задължителни. — Б.пр. ↑

КУПОНЪТ

Купонът беше в „Къщата на Валентино“, най-старата сграда в „Града на новите красиви“. Дългата ѝ страна вървеше успоредно на речния бряг и имаше само няколко етажа, но най-отгоре се издигаше предавателна кула, която се виждаше почти от всяка точка на острова. Вътрешните ѝ стени бяха изградени от истински камък и стаите не можеха да говорят, затова пък къщата се славеше с дълга история, увенчана с големи и бляскави купони. За привилегията да станеш един от обитателите на „Къщата на Валентино“ можеше да се чака цяла вечност.

Перис, Фаусто, Шай и Толи минаха през „Градините на удоволствията“, които вече кипяха от народ, устремен към мястото на купона. Толи зърна ангел с красиви пухкави криле, поръчани сигурно месеци по-рано, което беше долно и нечестно, и тълпа нови красиви с костюми на дебелаци и маски с огромни гуши и тройни брадички. Всички от групата на купонджиите бяха полуголи — вероятно се правеха на праръждиви, кладяха високи огънове и думкаха на барабани, организирайки свой алтернативен купон, както обикновено ставаше.

Перис и Фаусто бяха погълнати от спора кога е най-подходящият момент отново да се самозапалят. Искаха хем да влязат в този вид в къщата, хем да запазят бенгалския огън и за пред останалите кримита. Колкото по-близо се чуваше шумът и искряха светлините на купона, толкова повече се опъваха нервите на Толи. Мъгрянските костюми вече не ѝ се виждаха толкова добра идея. Тя носеше стария си пуловер, а Шай — негово копие, допълнени от груби панталони, раници и обувки, имитиращи ръчна изработка, както Толи ги беше описала на отвора в стената, припомняйки си облеклото на мъгряните. За да изглеждат некъпани от дни, двете с Шай натриха с кал дрехите и лицата си и това им се видя страшно газиращо, докато отиваха към купона, но сега костюмите им бяха просто мръсни.

На вратата ги посрещнаха двама от обитателите на Валентино, маскирани като охрана, които следяха вътре да не попадне човек без

костюм. Отначало спряха Перис и Фаусто, но когато двамата се samozапалиха, те много се смяха и ги пропуснаха да минат. При вида на Толи и Шай само свиха рамене, но въпреки това им позволиха да влязат.

— Чакай само останалите кримита да ни видят — каза Шай. — Веднага ще схванат за какво става дума.

Четиримата си запроправяха път през тълпата, натруфена с всякакъв род костюми. Срещнаха снежен човек, войници, герои от компютърни игри и цяла орда учени от „Комитета по красотата“ с маски лице-графема. Навсякъде гъмжеше от исторически фигури, облечени в откачени костюми от цял свят, което напомни на Толи колко различна е представата на хората за миналото. Много от новите красиви с по-дълъг опит от тях в купоните носеха съвременни костюми — на лекари, охранители, строители или политици — каквито се надяваха да станат някой ден след пластичната операция по преминаването им в красиви втора степен. Една група, маскирана като пожарникари, със смях се опита да потуши пламъците на Перис и Фаусто, но в края на краищата само успя да ги ядоса.

— Къде са те? — настоятелно питаше Шай, но каменните стени не и отговаряха. — Тия стени тук направо не са в час. Как може някой да живее на подобно място?!

— Според мен през цялото време ходят с мобилни телефони — отговори ѝ Фаусто. — И ние трябва да си поискаме по един.

За всички беше проблем, че в „Къщата на Валентино“ не можеш да се обадиш на някого само като кажеш името му — стаите бяха стари и неми, все едно се намираш под открито небе. Толи опря длан върху една от стените и усети колко студени са старите камъни. За миг този допир ѝ напомни за онова, които беше видяла в дивото — всичко там беше грубо, мълчаливо и непроменящо се. Тя лично не изгаряше от желание да открие останалите кримита; сигурно всички щяха да я зяпат и да се чудят как да гласуват.

Продължиха да се скитат из претъпканите зали и да надничат по стаите, пълни със старовремски астронавти и изследователи. Толи успя да преброи пет превъплъщения на Клеопатра^[1] и две — на Лилиан Ръсел^[2]. Имаше дори няколко броя Рудолф Валентино^[3]; както се оказа, къщата носеше името на един красив по рождение от епохата на ръждивите.

Останалите клубове се бяха дегизирали по определени теми — групата на атлетите носеше хокейни стикове и се клатушкаше върху левитиращите си кънки. Циклоните вкупом представляваха болни кутрета с конусообразни пластмасови яки около вратовете. А всички членове на Кошера се бяха пръснали из къщата и дърдореха един с друг чрез интерфейс-пръстените си. Те имаха имплантирани радиофони и можеха да се свързват и да говорят един с друг, на което и да е място, дори в „Къщата на Валентино“ с немите стени. Другите клубове постоянно се подиграваха на Кошерите, които никъде не смееха да отидат по единично и винаги се придвижваха на рояци. Сега се бяха маскирали на мухи с огромни очища, в което все пак имаше някаква идея.

Сред хаоса от костюми обаче не се виждаше никой друг от кримитата и Толи започна да се чуди дали не са зарязали вкупом купона, само и само да не гласуват за нея. Тази параноична мисъл постоянно я човъркаше и накрая започна дори да ѝ се привижда скрита в сенките фигура, която използваше навалищата, за да я приближи дебнешком. Всеки път, щом се обърнеше рязко обаче, фигурата в копринен сив костюм се изплъзваше от погледа ѝ.

Толи не беше сигурна дали е момче, или момиче. Фигурата носеше маска, едновременно плашеща и красива, а нейните жестоки вълчи очи проблясваха в оскъдната трепкаща светлина на празничните илюминации. Синтетичното лице разрови спомените на Толи, извади на бял свят болезнени части от нейното минало и ѝ трябваше известно време, за да го преодолее.

Чак тогава си даде сметка какво трябваше да изобразява този костюм: агент на „Извънредни ситуации“.

Толи потърси опора о една от студените каменни стени, припомняйки си сивите копринени гащеризони на Извънредните и техните жестоки красиви лица. От този спомен ѝ се зави свят, както се случваше винаги, щом се върнеше в мислите си към дните, прекарани в дивото.

Нямаше никаква логика подобен костюм да се появи в „Града на новите красиви“. Освен тях двете с Шай, едва ли друг беше виждал Извънредните. За повечето хора това бяха само слухове и градски легенди, за да има с какво да се обяснят някои мистериозни и странни събития. Извънредните много внимаваха това да си остане така.

Работата им беше да опазят града от външни заплахи — каквато е била задачата на войниците и шпионите от времената на ръждивите — и само опасни престъпници като Толи Янгблъд ги бяха срещаш очи в очи.

Въпреки това обаче, някой доста сполучливо се беше дегизирал като тях. Очевидно той или тя някога ги е виждал лично. Но защо тази фигура преследваше точно нея? Всеки път, щом хвърлеше поглед назад, тя беше там, придвижвайки се със смразяващата грация на хищник, която припомни на Толи онзи ужасен ден сред развалините на Мъглата и как я дебнеха, за да я заловят и върнат обратно в града.

Тя тръсна глава. Когато мислеше за онези дни, в паметта ѝ се появяваха разпокъсани, сякаш чужди спомени, които не се връзваха с нищо друго. Извънредните не са я преследвали, разбира се. Защо им трябваше да го правят? Напротив, те я спасиха и я върнаха обратно у дома, след като напусна града, за да последва Шай. Дори само при мисълта за Извънредните обикновено ѝ се завиваше свят, но причина за това трябва да са жестоките им красиви лица — предназначението им бе да сплашват, както чертите на красивите караха човек да се чувства добре.

А може тази фигура изобщо да не я преследва; сигурно бяха повече хора, просто още един клуб с еднакви костюми, чийто членове са се пръснали сред останалите маскирани и създаваха илюзията, че някой я дебне. Това беше значително по-смислено обяснение и не беше така откачено като неоснователните ѝ страхове.

Толи настигна приятелите си и се включи в шегите им, докато заедно търсеха останалите кримита. Въпреки това продължи да държи под око притаената в сенките фигура и накрая се убеди, че това не са членовете на някой клуб. Беше един-единствен човек, който не говореше с никого и определено гледаше да стои настрана от погледите на останалите. А как се движеше само, така грациозно...

Толи си наложи да се успокои. „Извънредни ситуации“ нямаха причина да я преследват. Пък и не намираше никакъв смисъл някой техен агент да идва на маскен бал, дегизиран като извънреден.

Тя се насили да се присмее над страховете си. Трябва да е някой от кримитата, който си правеше шега с нея; някой, който е чувал стотици пъти техните истории с Шай и знаеше всичко за „Извънредни ситуации“. Ако е така, щеше да е тъпо да изгуби ума и дума пред очите

на всички останали. Най-добре изобщо да не обръща внимание на мнимия Извънреден.

Толи погледна собствения си костюм и се зачуди дали мъглянските дрехи не са причината да откача. Шай се оказа права: миризмата на стария, ръчно правен пуловер я върна към живота извън града, когато денем се скъсваше от работа, а вечер се топлеше край накладените огньовете и в тези спомени се мяркаха стари грозни лица, от които продължаваше понякога да се буди с писък.

Животът в Мъглата явно доста беше размътил главата на Толи.

Никой друг не забелязваше сивата фигура. Дали пък всички не се бяха наговорили да я направят за смях? Фаусто продължаваше да се тръшка, че бенгалският огън ще изгори, преди някой от останалите кримита да е видял костюма му.

— Хайде да видим дали другите не са в някоя от „парти-кулите“ — предложи той.

— Най-малкото ще им се обадим от някоя истинска къща — съгласи се Перис.

Шай само изсумтя и се отправи към най-близката врата.

— Готова съм на всичко, само и само да се махна от тая измислена купчина камъни.

Купонът и без това вече се беше разпрострял навън, напускаяки стените на старата каменна сграда. Шай ги поведе наслуки към една от „парти-кулите“, минавайки през тълпа от клуба на фризуриците. Те носеха перуки във формата на кошери, всяка със собствен роях пчели, които всъщност бяха микролевитатори, боядисани в жълто и черно и подредени в определена форма около главите им.

— Жуженето не им се е получило добре — отбеляза Фаусто, но Толи усети, че е впечатлен от костюмите. Пръчиците бенгалски огън в косата му вече догаряха и хората наоколо го зяпаха с недоумение.

Когато влязоха в „парти-кулата“, Перис се обади на Зейн и той каза, че всички кримита са на горния етаж.

— Добро попадение, Шай.

Четиримата се наблъскаха в асансьора заедно с един хирург, една праисторическа вкаменелост и трима пияни хокеисти, които едва се крепяха върху левитиращите си кънки.

— Не гледай като уплашен заек, Толи-ва — каза Шай, потупвайки я окуражително по рамото. — Вътре си, не се кахъри. Зейн

те харесва.

Толи се насили да се усмихне, питайки се дали нейната приятелка казва истината. Зейн постоянно я разпитваше за времето, когато е била грозна, но той питаше същото всички останали, поглъщайки историите на кримитата с широко отворени златисти очи. Дали в такъв случай смяташе Толи за по-специална от другите?

Несъмнено обаче имаше някой, който наистина я мисли за по-специална — малко преди вратите на асансьора да се затворят, Толи мерна една фигура в сива коприна грациозно да си проправя път през тълпата.

[1] Клеопатра е име на исторически и митични личности, най-известната, от които е Клеопатра VII — последният владетел на Египет от династията на Птолемиите, любима на Юлий Цезар и Марк Антоний, героиня от шекспировата пиеса „Антоний и Клеопатра“. — Б.пр. ↑

[2] Американска актриса и певица (1861–1922) от оперетата и мюзикхола, добила популярност заради красивия си глас, присъствието си на сцената и своето изящество и стил. — Б.пр. ↑

[3] Американски актьор (1895–1926) от италиански произход и общопризнат секссимвол на нямото кино. Ранната му смърт предизвиква истерия и самоубийства сред много от неговите почитателки. — Б.пр. ↑

СЯНКАТА

Повечето кримита се бяха маскирали на дървосекачи, облечени в карирани ризи с гротескно издути мускули, нарамили фалшиви брадви и с чаши шампанско в ръце. Имаше още месари, няколко пушачи със собственоръчно свити фалшиви пури и един палач с праметната през рамо въжена примка. Зейн, най-добре запознат с историята, се беше дегазирал на доверен помощник и дясна ръка на един диктатор, пристегнат в тясна черна униформа с ефектна червена лента на ръкава, като човек, който не е съвсем чужд на модата. Личеше, че е работил и върху собствения си вид, защото устните му сега бяха тънки, страните — хлътнали и така доста приличаше на някой от Извънредните.

Всички много се смяха на костюма на Перис и се опитаха отново да подпалят Фаусто, но единствено успяха да изгорят няколко кичура от косата му, от което наоколо замириса кофти. После кримитата дълго време умуваха над костюмите на Толи и Шай, нетърпеливи да ги разгадаят, накрая се скупчиха наоколо, за да пипнат грубата прежда на ръчно плетения пуловер и да разберат дали боде. (Бодеше, но Толи отрицателно поклати глава.)

Шай се беше лепнала за Зейн и не миряса, докато той не обърна внимание на последната ѝ очна корекция и новите ириси.

— Намираш ли ги разкрасяващи? — попита тя.

— Давам за тях петдесет мили-Елени — отговори той.

Никой не схвана какво точно значи отговорът му.

— Само една мили-Елена е напълно достатъчно количество красота, за да се изстреля ракета — обясни Зейн и кримитата с по-богат житейски опит избухнаха в смях. — А петдесет е доста добро число.

Шай се усмихна и от одобрението на Зейн лицето ѝ светна като от чаша шампанско.

Толи се опитваше да се държи като газирана, но от мисълта за маската, която я преследваше, ѝ се виеше свят. След няколко минути тя се измъкна от останалите и излезе на един от балконите на кулата, за да подиша свеж въздух.

Няколко балона с горещ въздух се носеха над „парти-кулата“, поклащайки се на фона на небето като огромни черни луни. Неколцина от „Клуба на горещите глави“ в коша на единия балон обстрелваха останалите с фойерверки и се заливаха от смях всеки път, когато безопасните пламъци префучаваха в мрака. После един от балоните взе да се издига нагоре, фученето на горелката за кратко заглуши врявата откъм парти-кулата, а въжетата му изплюяха от стената. Отлитащ все по-нависоко благодарение на тънкия като пръст на ръката пламък, той най-накрая се изгуби от поглед. Ако Шай не я беше запознала с кримитата, Толи сигурно щеше да се присъедини към горещите глави. Те обикновено летяха нощем без посока, кацаха на случайни места, после викаха автолет да ги прибере я от някое отдалечено предградие, я от поляна извън пределите на града.

Загледана в тъмните очертания на „Града на грозните“, на Толи лека-полека взе да ѝ минава замайването. Много странно. За разлика от живота в дивото, който ѝ беше като в мъгла, тя и досега съвършено ясно помнеше дните си като грозна, как седеше до прозореца на стаята в общежитието и наблюдаваше светлините на „Града на новите красиви“, чакайки с нетърпение да навърши шестнайсет. По онова време си представяше все едно и също: как вече е от другата страна на реката, в някоя от високите кули, около нея разцъфват фойерверки и е заобиколена само от красиви лица, самата тя — също красива.

Онази Толи от нейните фантазии, естествено, носеше бална рокля, а не беше облечена във вълнен пуловер и работни панталони и с омазано с мръсотия лице. Тя нави около пръста си края на един конец, който се беше измъкнал от плетката, и съжали, че Шай беше открила пуловера точно тази вечер. Толи искаше да остави Мъглата далече зад себе си, да заличи разпокъсаните спомени как бяга, как се крие и как чувства вина като предател. Ненавиждаше и това сега — да се озърта като престъпник към вратата на асансьора, чудейки се дали маскираният като Извънреден я е последвал чак дотук. Искаше най-после да се почувства на мястото си, без да очаква със свито сърце кога ще връхлети следващото бедствие.

Може пък Шай да има право и след тазвечерния вот всичко да си дойде на мястото. Кримитата бяха една от най-сплотените групи в „Града на новите красиви“. Човек можеше да стане един от тях само ако всички единодушно гласуват за него, но приет веднъж в клуба им,

винаги можеше да разчита на най-верните приятели, да бъде част от най-яките партита и най-газираните разговори. Станеше ли крими, тогава вечната бегълка Толи вече нямаше да я има.

Кримитата не приемаха хора, които в грозните си години не са направили нито един дързък номер, нито веднъж не са нарушавали правилата, не могат да разкажат за нито един случай на лудешки нощен полет със сърф и никога не са били бегълци. Кримитата бяха единствените красиви, които не са забравили годините си като грозни и все още се забавляваха да правят номера като в „Града на грозните“, в който времето за тях беше по някакъв особен начин хубав спомен.

— Колко даваш на тази гледка? — Зейн изневиделица се беше озовал до нея, ослепително красив в черната униформа, до последния сантиметър на почти двуметровия си ръст.

— Да давам ли?

— Сто мили-Елени? Петстотин? А може би дори цяла Елена?

Толи си пое дълбоко въздух и погледна мрачната река под краката си.

— Нищо не давам за тази гледка. Това е само „Града на грозните“ в края на краищата.

Зейн се изкиска.

— Няма нужда да се сърдиш на нашите грозни малки братя и сестри, Толи-ва. Те нямат вина, че все още не са красиви като теб. — И той прибра един немирнен кичур обратно зад ухото й.

— Не ме е яд на тях, а на мястото. „Града на грозните“ е затвор. — Думите прозвучаха странно в устата й, някак твърде сериозно като за купон.

Зейн като че ли не обърна внимание на това.

— Ти обаче избяга от там, нали? — Той докосна странните мишки на пуловера й, привлечен като останалите от непознатата материя. — В Мъглата по-хубаво ли беше?

Толи се зачуди дали очаква от нея откровен отговор. Притесняваше се да не изгърси нещо скофтно. Ако Зейн реши, че Толи не е в час, гласовете срещу нея ще завалят, независимо какво обещаваха Шай и Перис.

Тя го погледна в очите. Видя металното блещукане на златните ириси, отблясъците на отразените като в малки огледала фойерверки и нещо в тях привлече Толи. Нямаше нищо общо с обичайното красиво

омагьосване, беше нещо сериозно, от което врявата на купона наоколо сякаш изведнъж стихна. Зейн винаги слушаше жадно нейните истории от Мъглата. Той вече ги знаеше почти наизуст, но може би имаше още нещо, което искаше да научи.

— Заминах в нощта преди шестнайсетия си рожден ден — каза тя. — Така че това не беше точно бягство от „Града на грозните“.

— Точно така. — Зейн отмести приковаващия си поглед от нея и се взря в мрака отвъд реката. — Избягала си от операцията.

— Тръгнах след Шай. Трябваше да остана грозна, докато не я открия.

— За да я спасиш — уточни той и отново прикова златните си очи върху лицето ѝ. — Наистина ли беше така?

Толи предпазливо кимна, шампанското от миналата нощ още шумеше в главата ѝ. Или пък шумеше от изпитото тази вечер. Погледна празната чаша в ръката си и се зачуди колко ли беше изпразнила досега.

— Просто трябваше да свърша тая работа. — Щом го каза, разбра, че е прозвучало ужасно скофтено.

— Извънредна ситуация? — попита Зейн с кисела усмивка.

Веждите на Толи учудено подскочиха. Запита се какви ли номера е погаждал Зейн, докато е бил грозен. Той почти не разказваше за себе си. Въпреки че не беше кой знае колко по-голям от нея, на него никога не му се налагаше да доказва, че е достоен за кримитата, той просто беше крими.

Дори сега, когато устните му бяха изтънени заради по-голямата достоверност на дегизировката, той продължаваше да е красив. Лицето му по принцип беше скулптирано в по-екстремен вид от останалите, сякаш хирурзите са искали да поставят на изпитание специалистите от „Комитета по красотата“. Неговите скули бяха остри като върховете на стрели, опънали кожата, а веждите му се извиваха в невъобразими дъги, когато се забавляваше. Толи изведнъж осъзна, че ако чертите му се коригират само с милиметър, той би изглеждал ужасяващо, но в същото време ѝ беше невъзможно да си представи какъв е бил като грозен.

— Ходил ли си някога в Ръждивите руини? — попита тя. — По времето, когато още беше млад?

— Почти всяка нощ последната зима.

— През зимата?

— Харесва ми, когато руините са покрити със сняг — отговори той. — Тогава всички контури изглеждат по-меки и гледката е за мега-Елена.

— О! — Толи си припомни своето пътешествие из дивото в началото на есента и колко ѝ беше студено тогава. — Звучи ми абсолютно... смразяващо.

— Така и не успях да навия някой да дойде с мен. — Той присви очи. — Никога не си споменавала дали срещна някого в руините, докато беше там.

— Да съм срещала някого ли? — Толи затвори очи и внезапно почувства, че губи равновесие. Опря се на парапета и си пое дълбоко въздух.

— Аха — каза той. — Видя ли някого там?

Празната чаша от шампанско се изплъзна от ръката ѝ и полетя в мрака зад парапета.

— Гледай сега какво ще стане долу — промърмори Зейн с усмивка.

От мрака под тях се разнесе звън от счупено, след това изблик на изненадан смях, който се разпростря като кръшнете около хвърлено във водата камъче. Звучите достигаха до тях като от километри разстояние.

Толи отново пое дълбоко студения нощен въздух, опитвайки се да възвърне хладнокръвието си. Стомахът ѝ нервно се присвиваше. Би било голям срам да върне закуската обратно само след няколко чаши шампанско.

— Всичко е наред, Толи — прошепна Зейн. — Просто остани газирана.

Толи си даде сметка колко гадно е да ѝ казват да остане газирана. Но все пак усети, че погледът на Зейн омекна, въпреки карнавалното му превъплъщение, сякаш той наистина искаше тя да се отпусне.

Толи обърна гръб на празнината, зейнала под нея, и стисна с две ръце парапета зад гърба си. Шай и Перис също излязоха на балкона и в един момент тя се озова заобиколена от цяла тълпа нови приятели, закриляна от тях, превърнала се в част от кримитата. Но Толи усети и изпитателните им погледи върху себе си. Може би тази вечер всички очакваха от нея някакво специално изпълнение.

— Не съм срещала никого там — каза Толи. — Един човек трябваше да дойде, но така и не се появи.

Така и не успя да чуе отговора на Зейн.

Преследвачът, който вървеше като сянка по петите ѝ, отново се появи — стоеше на срещуположния край в препълнената зала и гледаше право към нея. Святкащите иззад маската очи уловиха погледа ѝ за миг, после сивата фигура се обърна, смеси се с белите сака на костюмираните като членове на „Комитета по красотата“ и се изгуби зад огромните им лице-графемии, изобразяващи основните типове красота. Въпреки че си даваше сметка какъв гаф прави, Толи се откъсна от Зейн и се втурна сред тълпата, защото нямаше да дойде на себе си тази вечер, докато не разбере кой е нейният преследвач, дали е крими, агент от Извънредните, или просто някой от новите красиви. Трябваше да открие защо някой непременно държи да ѝ навира в лицето „Извънредни ситуации“.

Толи си проправи път между белите сака и внезапно се озова напред групата маскирани дебелаци, меките им подплатени шкембета започнаха да я въртят в кръг и да я подмятат като топче на флипер. След като се измъкна от тях, едва не събори целия хокеен отбор, който се клатушкаше върху левитиращите кънки като група новаци на леда. Сивият копринен костюм постоянно се мяркаше пред нея, но телата на купонджиите бяха толкова нагъсто и така хаотично се движеха, че когато най-после стигна централната колона на кулата, той вече беше изчезнал.

Един поглед върху светлинното табло на асансьора ѝ показа, че се качва нагоре, а не отива надолу. Значи маскираният като Извънреден все още беше някъде наоколо.

После Толи забеляза вратата към аварийното стълбище, яркочервена и облепена с предупредителни надписи, че алармата ще се активира при отварянето ѝ. Тя се огледа. Наоколо нямаше и следа от сивата фигура. Който и да се криеше зад маската, трябва да се е измъкнал по аварийното стълбище. А алармата лесно можеше да се изключи; беше правила този номер милиони пъти като грозна.

Толи приближи червената врата с треперещи ръце. Ако алармата започне да вие, всички на партито ще я зяпат и ще шушукат, докато не дойде охраната и не ги евакуира. Това със сигурност би се превърнало в истински газирани финал на нейното поприще като крими.

„И на това ако му се вика крими“, помисли си тя. От нея наистина би излязло някакво сдухано крими, ако не можеше да изключва алармата всеки път, когато си поиска.

Тя блъсна вратата и я отвори. Не последва никакъв звук.

Толи заслиза по виещата се стълба. Вратата се затвори зад гърба ѝ и заглуши глъчката от празненството. В тази внезапно настъпила тишина можеше да чуе оглушителните удари на сърцето, което се блъскаше в ребрата ѝ, и собственото си дишане, все още неравномерно след трескавото преследване. Ритъмът на музиката обаче сякаш се просмукваше под вратата и караше бетонния под да вибрира.

Фигурата седеше няколко стъпала по-нагоре.

— Ти успя. — Беше момчешки глас, заглушен от маската.

— Какво успях? Да попадна на партито ли?

— Не, Толи, да минеш през вратата.

— Всъщност тя не беше заключена. — Толи се опита да проникне през искрящите очи на маската. — Кой си ти?

— Не ме ли позна? — Гласът му звучеше искрено изненадан, сякаш беше неин стар приятел, който винаги е ходел с маска. — На какво ти приличам?

Толи преглътна и тихо отговори:

— На някой от „Извънредни ситуации“.

— Добре. Значи си спомняш. — Толи усети по гласа му, че се усмихва. Говореше бавно и натъртено, като че тя беше някакъв идиот.

— Разбира се, че си спомням. От тях ли си? Познавам ли те? — Толи не се сещаше за нито един конкретен агент от Извънредните; в нейните спомени лицата им се сливаха в едно общо красиво и жестоко лице с неясни очертания.

— Защо не погледнеш по-внимателно? — Фигурата обаче не направи опит да свали маската. — Давай, Толи.

Тогавя тя внезапно осъзна какво всъщност ставаше. Да схване посланието на костюма, да успее да го проследи през навалищата от празнуващи хора, да се справи с алармата на вратата — всичко това беше изпитание. Нещо като вербуване. А сега той седеше срещу нея и се питаше дали ще ѝ стигне смелост да му свали маската.

Но на Толи вече ѝ беше писнало от изпитания.

— Само стой по-далече от мен — каза тя.

— Толи...

— Отказвам да работя за „Извънредни ситуации“. Искам просто да живея тук, в „Града на новите красиви“.

— Аз не съм...

— Остави ме на мира! — кресна тя и стисна юмруци. Викът ѝ отекна в бетонните стени, последван от пълна тишина, сякаш и двамата бяха изненадани от него. Чуваше се само музиката от партито, която приглушено стигаше до стълбището.

Най-накрая изпод маската се дочу въздишка и тайнственият непознат протегна към нея грубо изработена кожена кесия.

— Имам нещо за теб. Стига да си готова за него. Искаш ли го, Толи?

— Нищо не искам от... — Гласът на Толи постепенно заглъхна. Някъде изпод тях се носеше глухо тропане на крака. Не идваше откъм залата на купона. Някой се качваше по стълбите.

Двамата едновременно излязоха от вцепенението си и насочиха погледи надолу през перилата на тясното вито стълбище. Някъде далече под тях Толи зърна проблясване на сива коприна и ръце, които стискаха парапета. Десетина души се изкачваха по стълбите с невъобразима скорост, а стъпките им едва се долавяха на фона на глухата музика.

— Ще се видим по-късно — каза фигурата и се изправи.

Толи недоумяващо примигна. Той я изблъска от пътя си, явно подплашен от идването на истинските извънредни. Тогава кой беше той? И преди пръстите му да стигнат дръжката на вратата, тя смъкна маската от лицето му.

Той беше грозен. Съвсем истински грозен.

Лицето му нямаше нищо общо с лицата на дебелациите, дегизирани за купона, с техните големи носове и кривоогледи очи. Той беше различен не само заради шаржираните черти; всичко в него беше различно, сякаш направено от друга материя. В тези няколко секунди усъвършенстваното от операцията зрение на Толи успя да улови всяка дупчица на порите, сплъстените кичури коса, грубата дисхармония на несъразмерното му лице. Тя цялата настръхна от това несъвършенство, от наболата младежка брада, от недокоснатите от хирургична намеса зъби, от пъпките по челото, които алармираха за някакво заболяване. Тя инстинктивно се отдръпна, за да се дистанцира от неговата нещастлива, нехигиенична, нездрава грозота.

Но неизвестно как и защo, тя знаеше неговото име.
— Крой? — произнесе колебливо.

СКОК

— Доскоро, Толи — каза Крой, издърпвайки обратно маската си. После блъсна силно вратата и шумът от купона нахлу в стълбището, той се стрелна сред тълпата и сивата коприна на костюма му изчезна в пъстрото множество на другите маскирани.

Толи остана на място, дори когато вратата започна да се затваря, твърде стъписана, за да направи каквото и да е движение. И сега, както стана със стария ръчно плетен пуловер, се оказа, че нейните спомени за грозотата са твърде изкривени: лицето на Крой изглеждаше много по-зле от онова, което помнеше за мъгланите. Кривата му усмивка, мътните очи, лишени от блясък, червените следи, оставени от маската по потната му кожа.

Захлопването на вратата я извади от унеса и заедно с ехото от затварянето тя дочу приближаващи стъпки — истинските Извънредни продължаваха нагоре — и за първи път този ден през главата ѝ мина ясна мисъл.

Бягай.

Тя отвори вратата и се смеси с тълпата.

Вратата на асансьора тъкмо се отваряше и Толи се озова заобиколена от групата на природните, целите покрити със сухи есенни листа, превъплъщение на последните есенни дни, а когато тя си запроправя път сред тях, по пода се посипа жълто и червено. Все пак успя някак да се задържи на крака — подът лепнеше от разлятото шампанско — и да зърне отново сивата коприна.

Крой се беше устремил към балкона, където празнуваше компанията на кримитата.

Тя се хвърли подир него. Нямахше намерение да позволява на някого безнаказано да се промъква след нея, да я паникьосва, да ѝ скапва партито и да ѝ обърква спомените, точно когато трябваше да бъде газирана. Затова щеше да настигне Крой и да го предупреди никога повече да не я преследва.

Това не беше „Града на грозните“ или Мъглата — той нямаше никакво право да се намира тук. Нито му беше работа да ѝ навира в

лицето нейното грозно минало.

Имаше и друга причина да бяга: Извънредните. Само един поглед ѝ стигаше, за да настръхне цялата. Нечовешката им бързина я отвращаваше, сякаш беше зърнала хлебарка да пълзи по чинията ѝ. Постъпката на Крой може и да изглеждаше необичайна, както и неговата мъглянска самоувереност да се яви на парти на новите красиви, но Извънредните бяха коренно различен човешки вид.

Толи изхвъркна на балкона точно в мига, когато Крой скочи върху парапета и размаха ръце в продължение на една спираща дъха секунда. После той отново си възвърна равновесието, сви колене и се хвърли в мрака на нощта.

Тя се хвърли към мястото, където допреди малко стоеше той и се надвеси през парапета. Крой пропадеше надолу и мракът скоро го погълна. След една ужасяващо дълга секунда отново се появи, сивата му униформа ловеше отблясъците на фойерверките, докато той се носеше по въздуха към реката.

Зейн изтича до нея и също се наведе през парапета.

— Хм, в поканата не се споменавахе нищо за бърнджи жилетки — промърмори той. — Кой беше това, Толи?

Тя понечи да отговори, но в този момент се разнесе воят на алармата.

Толи рязко се обърна и видя как тълпата се разделя на две. Екипът на Извънредните нахлуваше през вратата на аварийното стълбище, проправяйки си път през тълпата от смутени нови красиви. Техните жестоки красиви лица вече не бяха просто маскировка, както и грозотата на Крой, затова представляваха потресаваща гледка. От погледа на мълчаливите им очи Толи я полазиха тръпки и тяхното надмощие, целеустремено и опасно като на хищни големи котки, накара всяка фибра от тялото ѝ да закрепчи от ужас, подтиквайки я да побегне час по-скоро.

В другия край на балкона тя зърна Перис, окаменял край парапета след видяното. Бенгалският огън по костюма му най-сетне догаряше, но сигналната светлина върху яката на неговата бърнджи жилетка светеше в яркозелено.

Толи се втурна към него през тълпата от кримита, преценявайки ъгъла и точния момент, в който да скочат. Изведнъж започна да вижда всичко около себе си извънредно ясно, сякаш грозотата на Крой и

жестоко красивите агенти от „Извънредни ситуации“ вдигнаха някакво було от очите ѝ, което досега я беше разделяло от реалния свят. Всичко наоколо беше така болезнено ярко и с резки контури, а детайлите — толкова натрапчиви, че ѝ се наложи да присвие очи, сякаш беше попаднала в ослепителна снежна буря.

Успя да стигне Перис точно навреме, обви раменете му с ръце, а инерцията от нейния устрем повдигна и двамата и ги преметна през ръба на парапета. Телата им преминаха от светлината в мрака, костюмът на Перис припламна за последно във вихъра от стремглавото им пропадане и искрите на бенгалския огън бръснаха лицето ѝ като ледени снежинки.

От гърлото му излизаше нещо средно между писък и смях, сякаш някой си беше направил с него досадна, но ободряваща шега — като да го полее със студена вода, например.

По средата на полета им към земята на Толи ѝ хрумна, че неговата бърнджи жилетка може да не издържи и двамата.

Тя се вкопчи още по-здраво в него и чу как Перис изстена, щом магнитните левитатори впиха предпазните колани в тялото му. Жилетката го отхвърли нагоре и едва не извади рамото на Толи от ставата. Нейните мускули все още не бяха изгубили силата, придобита от непосилния физически труд в Мъглата — операцията също беше помогнала за заякването им, но въпреки това тя едва се удържа, когато жилетката обра ускорението на тяхното падане. Тялото на Перис се изплъзна изпод ръцете ѝ, а пръстите ѝ болезнено се оплетоха в предпазните колани.

Когато най-сетне спряха близо до земята и краката на Толи докоснаха тревата, тя се пусна.

Тялото на Перис отскочи обратно във въздуха, коляното му уцели веждата на Толи и я прати зашеметена в тъмното. Тя загуби равновесие и се просна в купчина сухи листа, които изшумоляха под тежестта ѝ.

Толи лежа неподвижно известно време. От купчината листа се надигаше мирис на земя и гнило, лъхаше на нещо старо и уморено от живота. Тя примигна, когато нещо капна в едното ѝ око. Може би започваше да вали.

Мигайки начесто, за да избистри погледа си, тя вдигна поглед към „парти-кулата“ и балоните, зареяни високо в небето, докато се опитваше да си поеме дъх. Успя да различи няколко фигури, надвесени

от ярко осветения балкон десет стажа над нея и се запита дали сред тях има агенти на Извънредните.

Перис не се виждаше никъде наоколо. Тя си припомни скоковете с бърнджи като грозна и си даде сметка, че жилетката може да те отнесе далече, ако има наклон. Може би сега Перис подскачаше надолу към реката подир Крой.

Крой. Май искаше да му каже нещо.

Толи мъчително се изправи на крака и се обърна с лице към реката. Главата ѝ пулсираше от болка, но съзнанието ѝ продължаваше да е все така бистро, като при скока от балкона. Сърцето ѝ подскочи, когато в небето избухна фойерверк и хвърли розово зарево, образувайки необичайни сенки между дърветата, а в светлината му всяка тревичка се откри ясно като посред бял ден.

Всичко дотук изглеждаше твърде реално: нейната силна погнуса от грозното лице на Крой, страхът ѝ от Извънредните, формите и ароматите около нея. Сякаш някой беше вдишал тънък филтър, който замъгляваше погледа ѝ доскоро, и сега можеше да види света в истинския му вид, с остри като бръснач контури.

Толи побягна надолу по склона към огледалната лента на реката и мрачните очертания на „Града на грозните“ отвъд нея.

— Крой! — провикна се тя.

Розовото цвете на фойерверка в небето постепенно угасна и Толи се препъна в оплетеното коренище на старо дърво. Залитна и спря.

Нещо мъждукаше в мрака пред нея.

— Крой? — Пред очите и продължаваха да подскачат зеленикави петна, следствие от яркото избухване на фойерверка.

— Ти май никога не се предаваш, а?

Той стоеше върху дъската на летящия сърф на метър над земята с разтворени крака за равновесие и по всичко личеше, че се чувства в свои води. Сивият копринен костюм беше заменен с катранено черен екип, а от маската на жестоко красивия извънреден нямаше и следа. Отзад се очертаваха още две тъмни фигури, по-млади от него грозни с притеснен вид, облечени в униформите на своите обществения.

— Исах... — Гласът ѝ се пречупи. Беше тръгнала след него с намерението да му каже да се маха, да я остави на мира и никога повече да не ѝ се мярка пред очите. Да му изкрещи всичко това. Но сега всичко изглеждаше толкова ясно и неоспоримо и единственото ѝ

желание беше да запази своя бистър поглед върху нещата. Нахлуването на Крой в нейния свят беше част от план, в който тя очевидно беше посветена.

— Крой, те приближават — каза единият от по-младите грозни.

— Какво искаше, Толи? — хладнокръвно попита той.

Тя примигна неуверено, опасявайки се, че ако каже нещо не на място, ще загуби трезвата си преценка и завесата пред очите ѝ отново ще се спусне.

Спомни си, че той искаше да ѝ даде нещо, докато бяха на аварийното стълбище.

— Каза, че трябва да ми предадеш нещо.

Той се усмихна и измъкна старата кожена кесия от джоба си.

— Това ли? Да, сега виждам, че си готова да го получиш. Най-добре обаче да не го взимаш точно сега. Чувам, че охраната идва насам. Нищо чудно и да са Извънредните.

— Точно така, ще са тук до десет секунди — жално каза единият от нервните грозни.

Крой не му обърна внимание.

— Затова ще ти го оставим на „Валентино 317“. Ще го запомниш ли? „Валентино 317“.

Тя кимна, после отново примигна. Главата ѝ съвсем се проясни.

Крой сви вежди.

— Надявам се да го запомниш. — Той направи елегантна маневра със сърфа си и другите двама грозни го последваха. — Доскоро. Съжалявам за окото ти.

Тримата се отдалечиха по посока на реката, поемайки на различни страни, и скоро се стопиха в мрака.

— Съжалява за кое? — тихо повтори Толи.

После примигна и усети как погледът ѝ пак се замъглява. Тя посегна да докосне челото си. Усети върху пръстите си нещо лепкаво, по дланта ѝ се появиха тъмни петна, които тя наблюдаваше с изумление.

Най-накрая усети болката и почувства как главата ѝ пулсира с ритъма на сърцето. Очевидно сблъсъкът с коляното на Перис беше разцепил веждата ѝ. С пръсти проследи кървавата струйка, която се стичаше по бузата, топла като сълза.

Толи приседна върху тревата, внезапно разтреперана от глава до пети.

Фойерверки отново осветиха небето, в тяхната светлина кръвта по дланите ѝ засия в яркочервено и свежа капчица отрази като огледало експлозиите горе. Сега над главата ѝ имаше и въздушни сърфове, много.

Толи усети, че заедно с кръвта от нея изтича нещо, което би искала да задържи на всяка цена.

— Толи!

Вдигна очи и видя Перис, който с кикот се катереше нагоре по хълма.

— Това изобщо не беше газирани номер, Толи-ва. За малко да погина в реката! — И той с шеговита пантомима показва как се дави, как се опитва да се хване за нещо и как отново потъва под водата.

Тя усети как се киска, развеселена от неговото изпълнение, а доскорошната ѝ неувереност се превърна в истинско газирание, щом Перис беше до нея.

— Какъв е проблемът? Не можеш ли да плуваш?

Той се разсмя и се просна на тревата край нея, опитвайки да се освободи от коланите на бърнджи жилетката.

— Не съм облечен подходящо за случая. — Той разтри едното си рамо. — Пък и тая жилетка има доста здрава хватка.

Толи се насили да си спомни защо скокът от кулата ѝ се стори толкова добра идея, но при вида на собствената си кръв вече не можеше да разсъждава трезво и искаше само да заспи, час по-скоро. Сега наоколо беше прекалено ярко и болезнено ослепително.

— Съжалявам.

— Просто следващият път гледай да ме предупредиш навреме. — В небето избухна нов фойерверк и Перис присви очи насреща, красиво озадачен. — Тая кръв откъде е?

— А, да. Коляното ти ме цапардоса, когато жилетката те преметна във въздуха. Много ли е кофти?

— Е, не е много разкрасяващо. — Той се протегна и нежно хвана ръката ѝ. — Не се тревожи, Толи. Ще повикам охраната. От тях гъмжи наоколо тази вечер.

Но охраната вече беше пристигнала. Един силует премина безшумно над главите им и светлините му обагриха в червено тревата

наоколо. Лъчът спря, когато попадна върху тях. Толи въздъхна и се раздели без съжаление с болезнената трезвост, владееща ума и допреди малко. Чак сега си даде сметка защо това се оказа такъв сдухан ден. Просто прекалено се беше старала, притеснена как ще гласуват кримитата и какво да облече, беше се държала по-скоро сковано, отколкото газирано. Нищо чудно, че натрапникът на купона я извади от равновесие.

Тя се изкиска. Наистина, буквално я извади от равновесие.

Сега обаче всичко си дойде на мястото. След като грозните и жестоките красиви се разкараха, а Перис беше наблизко, за да се погрижи за нея, тя вече можеше да си отдъхне. Странно как един ритник в главата успя да я накара да загуби контрол за момент и да разговаря с някакви грозни, сякаш те имаха значение.

Автолетът кацна наблизко и от него изскочиха двама охранители, единият с чанта за първа помощ. Втурнаха се към тях. А защо, помисли си Толи, докато шият раната ѝ да не си направи и тя една разкрасяваща операция на очите като Шай. Е, не точно същата, защото ще е кофти номер, но поне подобна.

Тя се взря в лицата на охраната, красиви от втора степен, спокойни и мъдри, уверени в действията си. Под загрижените им погледи кръвта по лицето ѝ вече не изглеждаше чак толкова голям позор.

Охранителите внимателно я отведоха до автолета и напръскаха новата кожа върху раната, а после ѝ дадоха хапче, за да не отече мястото. Когато загрижено попита дали ще останат белези, те се разсмяха и я успокоиха, че хирурзите ще имат грижата за това.

Никога вече нямаше да се притеснява за синини и натъртвания.

Но тъй като това беше лицева травма, подложиха я и на допълнителен неврологичен преглед, разхождайки светещата в червено показалка по цялото ѝ лице, докато наблюдаваха как реагира компютърната програма. Прегледът се оказа продължителен и доста досаден, затова пък охраната и успокои, че не е открила признаци на мозъчно сътресение или някакви увреждания. Накрая Перис разказа как тя минала през една стъклена врата в „Къщата на Лилиан Ръсел“ и трябвало или да остане в съзнание, или да умре и всички много се смяха.

После охраната им зададе няколко въпроса за нарушителите от „Града на грозните“, пресекли реката същата вечер и виновници за всички неприятности.

— Разпознахте ли някой от тях?

Толи въздъхна, защото никак не ѝ се искаше да се замесва във всичко това. Би било голям срам точно тя да се окаже причината някакви грозни да им развалят купона. Но въпросите бяха зададени от красиви втора степен, а тях няма как да ги преметнеш. Те винаги знаеха как да постъпят и би било срамота да ги лъже, гледайки нагло право в спокойните им авторитетни лица.

— Ъхъ. Май си спомням един от тях. Крой.

— Той е от мъглярите, нали така, Толи?

Тя кимна, чувствайки се ужасно глупаво в мъглярския пуловер, целия покрит с кръв и мръсотия. Вината беше изцяло на тия от „Къщата на Валентино“, които в последния момент промениха дрескода: нямаше нищо по-тъпо от това да си още с костюма от маскения бал, когато партито вече е свършило.

— Знаеш ли за какво беше дошъл той, Толи? Какво искаше?

Тя се обърна към Перис с надежда да ѝ помогне. Той обаче попиваше всяка нейна дума с широко отворени очи. Това я накара да се почувства важна.

После сви рамене.

— Обичайните номера на грозните, това е. Най-вероятно са искали да се изфукат пред приятелите си. — Това обаче прозвуча абсолютно скофтно. Крой не живееше в „Града на грозните“. Той беше мъглярин и обитаваше дивото между градовете. Другите двама с него може и да са били непослушни дечурлига от града, но за всички беше ясно, че Крой е дошъл тук с някакъв план.

Пазачите обаче само се усмигнаха и кимнаха сговорчиво, доверявайки се на думите ѝ.

— Не се безпокой, това няма да се повтори. Няма да те изпускаме от поглед, за да сме сигурни.

Тя им отвърна с усмивка и те я откараха у дома.

Когато Толи най-накрая се озова в стаята си, там я чакаше пинг от Перис, който се беше върнал обратно на партито.

„Познай какво стана!“, крещеше той. Думите му бяха накъсани от силна музика и високите гласове на купонджиите, което накара Толи

да съжали, че не беше отишла с него, независимо от напръсканата по цялото ѝ чело нова кожа.

Тя се намръщи и се просна върху леглото, докато съобщението продължаваше:

„Когато се върнах, кримитата вече бяха гласували! Според тях е било страшно газиращо, че истински агенти от «Извънредни ситуации» са дошли на купона, а скокът ни от балкона е оценен от Зейн на шестстотин мили-Елени! Ти си толкова крими! Ще се видим утре. А, да, не позволявай на белега си да зарасне, докато всички не го видят. Приятели завинаги!“

Съобщението свърши. На Толи се стори, че леглото леко се люлее. Тя затвори очи и изпусна дълга облекчена въздишка. Най-накрая беше станала пълноправно крими. Най-после постигна всичко онова, към което се беше стремилa от край време. Беше красива и живееше в „Града на новите красиви“, заедно с Перис, Шай и цяла тълпа нови приятели. Всички нещастия и бедствия от миналата година — бягството в Мъглата, животът в праръждива мизерия, пътуването обратно към града през дивото — вече бяха минало.

Всичко беше толкова прекрасно, а Толи — толкова изтощена, че беше нужно време, за да повярва на своето щастие. Тя прослуша съобщението на Перис още няколко пъти, после съблече миризливия мъглянски пуловер с треперещи ръце и го метна в ъгъла. Утре щеше да заповяда на дупката в стената да го рециклира.

Толи се просна по гръб в леглото и известно време гледа в тавана. Получи съобщеше от Шай, но не му обърна внимание, а включи интерфейс-пръстена си на нощен режим. Когато всичко е толкова идеално, действителността ти се струва така крехка и непостоянна, че и най-дребната намеса би могла да застраши красивото бъдеще. Леглото под нея, „Къщата на Комачи“^[1], даже градът наоколо — всичко изглеждаше летливо като сапунен мехур, лъскав отвън и празен отвътре.

Сигурно ударът по главата беше причина за тези неуместни мисли, които помрачаваха радостта ѝ. Единственото, от което се

нуждаеше сега, бе един здрав сън и късмет да се отърве без махмурлук на следващия ден, а после всичко щеше да се подреди и да ѝ се види толкова съвършено, колкото всъщност беше.

Толи заспа няколко минути по-късно, щастлива, че най-после е призната за крими.

Но сънищата ѝ се оказаха абсолютна гадост.

[1] Комачи Оно (825–900) е известна японска поетеса. Славела се е с рядката си красота и до днес е символ за красива жена в Япония. Включена е в числото на Трийсет и шестимата безсмъртни поета. — Б.пр. ↑

ЗЕЙН

И така, имало една красива принцеса.

Тя била затворена във висока кула с каменни стени и студени празни стаи, които не можели да говорят. В кулата нямало асансьор, нито даже аварийно стълбище и Толи се зачуди как тогава принцесата се беше изкачила на върха на кулата.

Но така или иначе, тя била там, на самия връх. Стигнала някак без помощта на бърнджи жилетка и заспала непробуден сън.

Един дракон пазел кулата. Очите му били скъпоценни камъни, чертите му — свирепи и кръвожадни, движенията — резки и жестоки, от които стомахът на Толи се сви. Дори в съня си тя разпозна кой точно е този дракон. Това беше агент от „Извънредни ситуации“, а може би цяла група агенти, всички оплетени в една обща сива копринено-люспеста спирала.

В такъв сън обаче просто не може без принц.

Той успял да мине покрай дракона, но не защото го убил, а като се покатерил нагоре по кулата, откривайки пукнатини в древния каменен зид, където да пъхне пръстите си — стената била много стара и се ронела. Принцът лесно се изкачил по главозамайващо високата кула, хвърляйки снизходителен поглед надолу към дракона, чието внимание в този момент било погълнато от група игриви мишки, които припкали между ноктите на лапите му.

Принцът се промъкнал през високия каменен прозорец и се надвесил над принцесата, готов за целувка, от която ти да се събуди и така да завърши цялата история. Да се спуснат обратно долу и да минат покрай дракона изобщо не било проблем, защото това в края на краищата е сън, а не филм или вълшебна приказка, така че всичко приключва с една голяма целувка — класически хепиенд.

С изключение на едно нещо.

Принцът беше невъобразимо грозен.

Толи се събуди с главоболие.

При вида на отражението в огледалото си припомни, че пулсиращата болка в главата не е само резултат от махмурлук. Освен това установи, че да получиш ритник в челото не е никак разкрасяващо. Както я предупреди охраната предишната вечер, напръсканата кожа на челото беше станала сигнално червена. Сега трябваше да отиде до хирургическия кабинет, където да заличат белега от злополуката веднъж завинаги.

Толи обаче реши да го остави за известно време. Както Перис беше отбелязал, той изглеждаше супер криминално. Тя се усмихна, припомняйки си новия си статус. В неговата светлина белегът ѝ се видя направо съвършен.

Чакаше я камара пингове от останалите кримита, пиянски поздравления и разкази за още откачени случки до края на партито (макар нищо да не било толкова газиращо като скока ѝ с Перис от кулата). Толи изслуша със затворени очи съобщенията, които често се губеха на фона на общия шум наоколо, доволна да е вече част от групата, независимо че се беше прибрала по-рано предишната нощ. Ето какво било да си член на някой клуб — знаеш, че приятелите ти ще те подкрепят, каквото и да направиш.

Зейн беше оставил три съобщения, последното, от които — покана за закуска сутринта. Гласът му не звучеше толкова пиянски като на останалите и нищо чудно да беше буден вече.

Когато му се обади, той отговори веднага.

— Как си?

— С размазана физиономия — отговори тя. — Перис каза ли ти как пострада главата ми?

— Аха. Май даже е имало и кръв.

— Много.

— Леле. — Тя чуваше дишането му в ухото си, от обичайното му хладнокръвие нямаше и следа. — Хубав скок все пак. Радвам се, че не... Така де, че не умря.

Толи се усмихна.

— Благодаря.

— Прочете ли най-невероятното нещо, което писаха за партито?

Сред всички пингове имаше и една новинарска емисия, но тя не си направи труда да я прослуша.

— Какво невероятно нещо?

— Вчера някой е хакнал електронната поща и е изпратил новата покана — онази, в която дрескодът беше сменен с маски. Всички от „Къщата на Валентино“ помислили, че е шега и решили да не се занимават с това. Оказва се обаче, че никой няма идея чие дело е. Шеметно, а?

Толи примигна, защото изведнъж започна да вижда всичко размазано. Шеметно беше точната дума. Светът сякаш се въртеше около нея, като да беше в търбуха на нещо огромно, което е подивяло. Само на грозните може да им хрумне на хакнат електронната поща. А тя се сещаше само за един човек, който би искал купонът в „Къщата на Валентино“ да се превърне в маскен бал: Крой с неговата маска на жесток красив и странните му предложения.

Откъдето следваше изводът, че причина за всичко е Толи Янгблъд.

— Това е абсолютно скофтена ситуация, Зейн.

— Брутално направо. Гладна ли си?

Тя кимна и веднага съжали, защото болката отново започна да чука в главата ѝ. През прозореца виждаше „парти-кулите“ при „Къщата на Гарбо“, високи и източени. Прикова очи в тях, сякаш ако центрираше погледа си, това щеше да забави въртенето на света около нея. Явно прекалено присърце взимаше всичко. Разбира се, че не тя е в дъното на снощните събития. Това просто можеше да е поредният номер на грозните, или пък някой в „Къщата на Валентино“ просто е откачил.

Но дори да грешеше, очевидно Крой си беше подготвил костюма от по-рано. В Ръждивите руини и дивото, където се криеха мъгляните, нямаше отвор в стената, който да изтънява желания; всеки сам трябваше да изработи всичко, което му е нужно, а това изискваше време и усилия. Освен това Крой не беше избрал какъв да е костюм. Толи си припомни студените като скъпоценни камъни очи на маската и усети, че всеки момент ще припадне.

Може пък храната да ѝ помогне.

— Като вълк. Хайде да закусваме.

Срещнаха се в „Дензъл парк“, градина на удоволствията, която се виеше от центъра на „Града на новите красиви“ надолу към „Къщата на Валентино“. Самата къща беше скрита от дърветата, но предавателната кула на покрива се виждаше ясно, а старомодният флаг

на Валентино плющеше на студения вятър. Пораженията из градината от предишната нощ бяха почти заличени, с изключение на няколко овъглени кръга от огньовете на купонджиите. Един от роботите по поддръжката левитираше над огнищата с пепел, посипваше ги с пръст с прецизни движения на щипките и пръскаше семена в обгорялата земя.

Предложението на Зейн за пикник отначало накара Толи рязко да вдигне вежди (от това необмислено движение едва не изкрещя от болка), но разходката на чист въздух прочисти главата и. Хапчетата, които ѝ даде охраната, смекчиха болката от раната, но не помогнаха да се отърве от общото замайване. Из „Града на новите красиви“ се носеше слух, че лекарите знаят лек срещу махмурлука, но по принцип го пазят в тайна.

Зейн пристигна навреме, а закуската леко се клатушкаше след него на хладния вятър. Когато приближи, очите му се ококориха при вида на белега върху челото ѝ. Едната му ръка се стрелна напред, сякаш искаше да го докосне.

— Доста кофти, а? — каза тя.

— Имаш абсолютно криминален вид — отговори той с все още широко отворени очи.

— Но май не си склонен да дадеш за него много мили-Елени.

Той се замисли за момент.

— Не бих го оценявал в Елени. Още не съм сигурен какво ще използвам вместо тях, обаче. Трябва да е нещо много газирано.

Толи се ухили: Перис се оказа прав, като я посъветва все още да не оправя лицето си. Запленен от белега, Зейн изглеждаше още по-красив и от вида му по тялото ѝ премина тръпка — сякаш беше в центъра на събитията, без обаче да се чувства замаяна.

Маскарадният вид на Зейн започваше постепенно да се губи; устните му вече бяха възвърнали обичайната си пухкавост. Въпреки това чертите му изглеждаха прекалено остри на дневна светлина. Лицето му цялото беше изтъкано от контрасти — брадичката и скулите имаха резки очертания, а челото — прекалено високо. Маслиненият тен беше според стандартите за красота, но на яркото слънце и в сравнение с тъмната коса кожата му изглеждаше някак бледа. Стандартът за красиво не допускаше някой да е с въгленочерна коса, което според Комитета се смяташе за твърде крайно, но Зейн

боядисваше своята с калиграфско мастило. На всичко отгоре не ядеше много, за да добие лицето му мрачен и изпит вид, а погледът да стане екзалтиран. Сред всички красиви, с които Толи се запозна след операцията, единствено неговата външност спираше дъха ѝ.

Сигурно затова беше главатар на кримитата — трябва да се отличава от всички останали, за да си истинско крими. Златните му очи святкаха, докато търсеше място за пикника и най-накрая се спряха на пъстра сянка под широката корона на стар дъб.

Двамата седнаха върху килима от трева и сухи листа и Толи дълбоко вдиша аромата на роса и влажна пръст. Подносът със закуската се настани между тях и ги облъхна с топлината на нажежените електроди, които се грижеха бърканите яйца и картофените палачинки да не изстинат и да не станат жилави.

Толи натрупа в чинията си яйца, сирене и резенчета авокадо и пъхна половин мъфин в устата си. Чак после видя, че Зейн държи само чаша кафе и се замисли дали не е сгафила да се тъпче като прасе пред него.

Но пък сега това едва ли имаше значение. Тя вече беше крими, напомни си, приета единодушно и с пълни права като останалите. Освен това Зейн я покани тук, очевидно на среща. Крайно време беше да спре да се притеснява дали я приемат и да започне да се наслаждава на новото си положение. Имаше и по-лоши неща от това да седиш в парк като райска градина и едно красиво момче да не откъсва очи от теб.

Толи излапа мраморния мъфин с шоколад, който още димеше отвътре, и вдигна вилицата, за да атакува яйцата. Тайничко се надяваше в съставките на закуската да има и калорийни пургативи. Те действаха най-ефективно, ако ги вземеш веднага след хранене, а тя се канеше добре да си похапне. Очевидно от загубата на кръв много се огладнява.

— Та, кое беше онова момче снощи? — попита Зейн.

С пълна уста и все още предъвквайки, Толи само сви рамене, но той търпеливо я изчака да преглътне.

— Някакъв натрапник от грозните — каза тя най-накрая.

— Така си и помислих. Иначе кого друго биха преследвали Извънредните. Питам само дали не е някой твой познат.

Толи разсеяно погледна встрани. Чувстваше се някак неудобно, че грозният ѝ живот я е последвал дори отвъд реката в лицето на някакво момче. Но Перис вече я чу да казва на охраната кой е той и ако излъжеше Зейн, щеше да сгафи.

— Да, мисля, че го познавам. От Мъглата. Казва се Крой.

По лицето на Зейн премина странно изражение. Златните му очи се зареяха някъде далеч встрани от нея с търсец поглед. Миг по-късно той кимна.

— И аз го познавам.

Толи замръзна с вилица по средата между чинията и устата.

— Ти се майтапиш.

Зейн поклати глава.

— Аз пък си мислех, че ти никога не си бягал.

— Наистина не съм. — Той сви, крака, обгърна колене с ръка и отпи от кафето. — Поне не съм стигал по-далече от Ръждивите руини. Но двамата с Крой бяхме приятели като малки и живеехме заедно в едно общежитие за грозни.

— Това е... странно. — Толи най-сетне успя да сложи хапка яйца в устата си и задъвка бавно. В този град имаше милиони хора, а излиза, че Зейн познава Крой. — Какви са шансовете да се случи точно така? — попита тихо тя.

Зейн отново поклати глава.

— Това не е случайност, Толи-ва.

Толи спря да дъвче, яйцата имаха странен вкус в устата ѝ и сякаш всичко пак щеше да се завихри около нея. Светът трябва напълно да е пощурял, щом напоследък ставаха такива съвпадения.

— Какво искаш да кажеш?

Зейн се наклони към нея.

— Ти знаеш, че Шай живееше в моето общежитие, нали? От времето, когато бяхме грозни.

— Разбира се — отговори тя. — Затова се закачи за теб и приятелите ти, когато дойде тук. — Толи замълча, после започна да усеща как всичко лека-полека си идва на мястото. Спомените ѝ от Мъглата винаги изникваха от нищото, като балончета, които се надигат в някаква гъста лепкава течност.

— В Мъглата — започна предпазливо тя, — Шай ме запозна с Крой. Двамата бяха стари приятели. Значи вие тримата сте се

познавали, така ли?

— Да, познавахме се. — Зейн сбърчи нос, сякаш нещо гнило беше попаднало в кафето му.

Толи погледна храната с отчаян вид. Колкото повече говореше Зейн, толкова по-ясно нелицеприятните събития от миналото лято изплуваха в главата ѝ, също както се случи миналата нощ.

— Ние бяхме шестима от нашето общежитие — продължи той. — Още тогава се наричахме кримита. Правехме обичайните номера на грозните — измъквахме се нощем, хаквахме охранителната система на общежитието, идвахме отсам реката да шпионираме новите красиви.

Толи кимна, припомняйки си историите на Шай за това какво е било преди двете да се запознаят.

— И сте ходили в Ръждивите руини, нали?

— Да, след като някои грозни, по-големи от нас, ни показаха как да го направим. — Той вдигна поглед към върха на хълма — център на „Града на новите красиви“. — Тези бягства ни помогнаха да си дадем сметка колко голям е светът всъщност. Нали си представяш какво е било двайсет милиона души да живеят в този град на ръждивите. В сравнение с него това място тук е просто точка.

Толи затвори очи и остави вилицата върху чинията, изведнъж загубила апетит. След събитията от миналата нощ май закуската със Зейн не се оказа толкова добра идея. Понякога ѝ се струваше, че той продължава да се мисли за грозен, напъваше се да бъде газирани, вместо да се остави на удоволствието да е красив. Именно затова обаче беше незаменим като водач на кримитата. Но да седиш очи в очи с него можеше да бъде и доста главозамайващо.

— Така е, но всички ръждиви са измрели — тихо каза тя. — Били са многобройни и до един глупави.

— Знам, знам. Едва не са довършили света — издекламира той, после въздъхна. — Но бягството до руините беше най-вълнуващото нещо, което някога съм правил.

Очите му светнаха, когато каза това, а Толи си припомни собствените си похождения до руините и екзалтацията, която предизвикваше във всяка клетка на тялото ѝ този пуст и призрачен град. Тръпката, че наоколо дебне реална опасност, по нищо не можеше да се сравни с тривиалната емоция да се издигнеш с балон, или да скочиш с бърнджи жилетка.

Тя потръпна при спомена за старите вълнения и от погледа на Зейн.

— Знам за какво говориш.

— Знаех, че никога няма да се върна там след операцията. Новите красиви не правят такива неща. Затова, когато стана време да навърша шестнайсет, започнах да обмислям как да се махна от града и да отида в дивото. Поне за малко.

Толи кимна замислено. Спомни си, че Шай ѝ разказа същите неща, когато се запознаха, и точно тези разкази я отведоха до Мъглата.

— И убеди Шай, Крой и останалите да дойдат с теб?

— Опитах да ги убедя. — Той се разсмя. — Отначало ме помислиха за луд, защото човек не може да живее в дивото. Но после срещнахме онова момче, което...

— Спри! — каза Толи. Внезапно сърцето ѝ заби учестено, сякаш беше взела калориен пургатив и метаболизмът ѝ пощуря. Усети влага по лицето си и почувства как вятърът изведнъж стана студен. По бузите ѝ изби пот, но нали красивите никога не се потят...

Толи примигна, юмруците ѝ се свиха и ноктите се врязаха дълбоко в дланите. Светът изведнъж се беше променил. Над главата ѝ слънчевите лъчи ослепително светеха през завесата от листа, а тя се опитваше бавно да си поеме дъх. Сега си спомни, че същото се случи и миналата нощ, когато видя Крой.

— Толи? — повика я Зейн.

Тя тръсна глава, не искаше да слуша повече. Не и за някой, когото той е срещнал в Ръждивите руини. Даде си сметка, че повтаря забързано онова, което Шай ѝ беше разказвала, само и само да го накара да замълчи.

— Тогава си чул за Мъглата, нали? За хора, които живеят като праръждиви и са грозни до живот. Затова заедно сте решили да отидете там. Но когато е дошло време да избягате, повечето от вас ги е хванало шубето. Шай ми разказа за онази нощ. Стегнала си багажа, но в последния момент много се е изплашила.

Зейн кимна, втренчил поглед в кафето.

— Май ти също си се измъкнал тогава, а? — продължи Толи. — Иначе е трябвало да избягаш с тях, нали?

— Точно така — решително отговори той. — Аз също не тръгнах, въпреки че идеята беше моя. После станах красив, както беше

предвидено по график.

Толи погледна встрани, неспособна да овладее спомените от миналото лято. Приятелите на Шай бяха избягали в Мъглата или бяха се превърнали в красиви, оставяйки я съвсем сама в „Града на грозните“. Ето защо двете така се вкопчиха една в друга и станаха близки приятелки. А когато повторният опит за бягство на Шай се оказа успешен, Толи също се оказа въввлечена в тая каша.

Опита се да издиша бавно, полагайки усилия да се успокои. Миналото лято може и да бе най-кошмарното в живота ѝ, но благодарение на опита си от него сега тя беше крими, а не отегчителна новоизлюпена красавица, която отчаяно се опитва да попадне в някой сдухан клуб. Излиза, че всичко си е струвало, за да стигне дотук и сега да бъде красива и популярна.

Толи погледна Зейн, чиито красиви очи изучаваха утайката от кафето, и усети как се отпуска. Усмихна се. Той изглеждаше така трагично с тези извити в отчаяна чупка тъмни вежди, неспособен дори сега да преодолее разочарованието от пропуснатия шанс за бягство в Мъглата. Тя посегна да хване ръката му.

— Ей, нищо не си пропуснал. Там нямаше кой знае колко забележителни неща. Най-много слънцето да ти опърли кожата и буболечките да те изпохапят.

Той вдигна очи и срещна погледа ѝ.

— Ти поне си поела риска, Толи. Била си достатъчно смела, за да се убедиш лично във всичко това.

— Всъщност аз нямах избор. Трябваше да открия Шай. — Тя потрепери и дръпна ръката си. — Извадих късмет, че изобщо успях да се върна обратно.

Зейн седна още по-близо до нея и протегна ръка, фините му пръсти докоснаха напръсканата върху белега кожа и златните му очи се разшириха.

— Радвам се, че си се върнала.

Тя се усмихна и погали ръката му.

— Аз също.

Пръстите на Зейн продължиха да пълзят надолу по косата ѝ и той нежно я придърпа към себе си. Тя затвори очи и се остави устните му да допрат нейните, после се притисна силно, за да почувства гладката безупречна кожа на бузата му.

Сърцето на Толи заблъска силно, а мислите ѝ препускаха даже по-бързо от него, когато устните им се разделиха. Светът отново вихрено се завъртя около нея, но този път чувството ѝ хареса.

Когато пристигна в „Града на новите красиви“, Перис я предупреди за секса. Скъсяването на дистанцията с някой от красивите можеше да извади от равновесие всеки новак.

Искаше се време, за да свикнеш с всички тези великолепни лица, перфектни тела и искрящи очи около себе си. Когато всички са красиви, има риск да се влюбиш в първия, който те целуне.

Може би на нея ѝ беше дошло времето. Живееше тук вече месец, а и Зейн не беше просто красив, беше специален. Не само защото предвождаше кримитата и изглеждаше различно от другите, но и заради начина, по който успяваше да е винаги газирани и да нарушава правилата. Това по някакъв начин го правеше по-красив от останалите.

След всички неочаквани събития през последните двама месеца и четири часа, този миг беше най-хубавият. От целувките на Зейн ѝ се виеше свят, но сега нямаше усещането, че пропада в мрак. Неговите устни бяха топли, меки и свършени и тя се чувстваше защитена.

След един безкраен миг двамата леко се отдръпнаха един от друг. Толи остана със затворени очи. Усещаше дъха му върху лицето си и топлината на неговата мека длан върху тила си.

— Давид — прошепна тя.

ГАЗИРАНЕ

Зейн се отдръпна назад и присви очи.

— О, съжалявам — заекна Толи. — Не знам какво ми...

Когато гласът ѝ съвсем секна, Зейн бавно кимна.

— Няма нищо, спокойно.

— Не исках да... — започна пак Толи, но той я прекъсна с един жест и красивото му лице доби замислено изражение. Беше се втренчил в земята и премяташе между пръстите си стръкче трева.

— Сега си спомням — каза той.

— Какво си спомни?

— Това е неговото име.

— Чие име?

Зейн заговори тихо, с равен тон, сякаш не искаше да събуди някой, който спи наблизо.

— Той трябваше да ни отведе до Мъглата. Давид.

Толи се усети да въздъхва леко. Очите ѝ се присвиха, сякаш слънчевите лъчи изведнъж се превърнаха в остриета. Тя все още усещаше устните на Зейн върху своите, топлината на дланите му там, където я беше докосвал, но кой знае защо изведнъж се разтрепери.

Тя хвана ръката на Зейн.

— Представа нямам как ми се изплъзна.

— Знам, но миналото понякога те застига. — Той вдигна поглед от стръкчето трева и очите му заблестяха. — Разкажи ми за Давид.

Толи преглътна мъчително и погледна встрани.

Давид. Сега вече си спомняше лицето му, смешния му голям нос и високото чело. Ръчно направените му обувки и палтото, съшити от кожата на мъртви животни. Давид беше отраснал в Мъглата и кракът му никога не беше стъпвал в града. Чертите на лицето му бяха грозни от начало до край, кожата му беше неравномерно загоряла от слънцето и един белег разсичаше веждата му. Но споменът за него запали някаква искрица в Толи.

Тя смаяно тръсна глава. Странно, как така беше забравила Давид.

— Срећнала си го в Ръждивите руини, нали? — продължаваше да разпитва Зейн.

— Не — отговори. — Бях чувала за него от Шай и един път тя се опита да го повика в руините. Но той така и не се появи. После обаче отведе Шай в Мъглата.

— Планът беше да отведе и мен — въздъхна Зейн. — Ти обаче сама си открила Мъглата, нали?

— Да. А когато стигнах там, ние двамата с него... — Сега Толи си спомняше всичко. Сякаш се беше случило преди милион години, но тя се виждаше — по-точно виждаше нейното грозно аз да целува Давид, как двамата пътуват седмици наред съвсем сами през дивото. Тези спомени събудиха забравен трепет и ѝ върнаха усещането за сила и безсмъртие, което присъствието му пораждаше у нея.

А после, необяснимо защо, той беше изчезнал.

— Къде е той сега? — попита Зейн. — Извънредните заловиха ли го, когато превзеха Мъглата?

Тя поклати глава. Другите спомени за Давид някак бяха успели да се скрият в паметта ѝ и се връщаха съвсем избледнели, но моментът как са се разделили, просто го нямаше.

— Не зная.

На Толи ѝ прилоша и светът за пореден път този ден загуби устоите си. Тя посегна към подноса със закуската, но Зейн спря ръката ѝ.

— Недей да ядеш.

— Какво?

— Не слагай нищо повече в уста, Толи. Всъщност вземи две от тези. — Той измъкна блистер с калорийни пургативи от джоба си — четири от тях вече ги нямаше. — Помагат сърцето да бие учестено. — Той извади още два и ги преглътна с кафето.

— На какво помагат? — попита тя.

Зейн посочи главата си.

— На мисленето. Гладът изостря ума. Всъщност всеки вид вълнение помага да мислиш по-трезво. — Той се ухили и ѝ подаде блистера. — Също като да целунеш някого за първи път. Това наистина работи добре.

Толи погледна неразбиращо калорийните пургативи в ръката си. Слънчевите отблясъци по лъскавото фолио на блистера режиха очите

й, а разкъсаните краища на празните гнезда по него изглеждаха остри като бръснач.

— Ама аз почти нищо не съм хапнала. Или поне не достатъчно, че да има опасност за теглото ми.

— Сега не става дума за сваляне на килограми. Искам да говоря с теб, Толи. Искам умът ти да работи на пълни обороти още известно време. Чаках някой като теб много дълго време. Искам те... газирана.

— И очакваш пургативите да ме газират?

— Поне помагат. Ще ти го обясня по-късно. Просто ми се довери, Толи-ва.

Очите му бяха приковани в нея с някаква почти налудничавата настойчивост, също както обясняваше на кримитата своя нова опасна идея. В такъв момент беше трудно да му се откаже, дори да предлагаше нещо съвсем откачено.

— Добре, схванах. — Тя несръчно извади два пургатива и ги сложи в устата си, но после се поколеба. Не беше редно да се приемат пургативи на гладно. Можеше да бъде опасно.

Някога, във времената на ръждивите, още преди операцията, когато всички все още били грозни, имало и такава болест — умишлено гладуване. Някои толкова се страхували да не надобелеят, че накрая ставали само кожа и кости и дори гладували до смърт в свят, затрупан с храна. Това беше едно от страшните неща, които им спестяваше сега операцията.

Е, два пургатива едва ли щяха да я убият. Когато Зейн й подаде чашата с кафе, тя ги преглътна и се намръщи от киселия вкус.

— Кафето май е силничко, а? — ухили се той.

След секунда сърцето й заби силно, стимулирано от ускорения метаболизъм. Зрението й се избистри и също както миналата нощ тя почувства, че от очите й се вдига филтър, който дотогава беше замъглявал погледа й. Още по-силно присви очи под ярката слънчева светлина.

— Така — каза Зейн. — Кажу какво е последното, което си спомняш за Давид?

Толи се опита да укроти треперещите си ръце и направи усилие да подреди хаотичните бледи спомени от дните, когато беше грозна.

— Всички бяхме заедно в руините — започна тя. — Помниш ли историята как отвлякохме Шай?

Зейн кимна, въпреки че Шай имаше много версии за този случай. В една от тях Шай беше отвлечена от Толи и мъгляните направо от централата на „Извънредни ситуации“. В друга беше напуснала града, за да спаси Толи от мъгляните и двете заедно се върнали обратно. Е, това не беше единственият случай, когато Шай променяше в движение разказа за някоя минала случка. Кримитата имаха навика да преувеличават онова, което им се беше случило като грозни, защото единствената им цел беше всичко да звучи колкото се може по-газирано. Но сега Толи имаше чувството, че Зейн иска да чуе истината.

— Извънредните унищожиха Мъглата — продължи тя. — Но една част от нас продължаваше да се крие в руините.

— Новите мъгляни — така ви викаха грозните.

— Точно така. Но ти откъде знаеш? Не си ли бил вече красив по това време?

Зейн се ухили.

— Да не си мислиш, че си първата от новите красиви, която ми разказва истории от грозните си дни, Толи-ва?

— О! — Тя си спомни целувката отпреди миг и се запита как ли точно беше накарал останалите да си спомнят времето, когато са били грозни.

— Тогава защо се върна в града? — попита той. — И не ми казвай, че Шай наистина те е спасила от мъгляните.

Толи поклати шава.

— Не мисля така.

— Извънредните успяха ли да те хванат? Заловиха ли Давид?

— Не. — Каза го без дори да се поколебае. Колкото и объркани и неясни да бяха спомените ѝ, тя беше сигурна, че Давид е на свобода. Сега вече го виждаше по-ясно в представите си как се крие някъде в руините.

— Каж ми, Толи, защо се върна обратно тук и се предаде?

Зейн продължаваше да държи ръката ѝ и я стисна силно, очаквайки отговора. Лицето му отново беше добило непроницаем вид, а златните му очи искряха в шарената сянка на дъба, поглъщайки жадно всяка нейна дума. Този път обаче спомените не се появиха. Да прави опити да се върне в онези дни беше все едно да удря главата си в стена.

Толи прехапа устни.

— Как така не мога да си спомня, Зейн? Какво не е наред с мен?

— Добър въпрос. Но каквото и да е то, ние всички имаме един и същ проблем.

— Кои ние? Кримитата ли?

Той поклати глава и хвърли поглед към „парти-кулите“, които се издигаха над главите им.

— Не само ние. Всички. Поне всички обитатели на „Града на новите красиви“. Повечето от хората тук дори не говорят за дните си като грозни. Измъкват се с обяснението, че не си заслужава да се обсъждат глупавите им детски лудории.

Толи кимна. Самата тя също доста бързо беше схванала това правило в „Града на новите красиви“ — с изключение на кримитата, тук беше признак на лош вкус и пълно демоде да говориш за дните си на грозен.

— Когато обаче ги попритиснеш — продължи Зейн, — се оказва, че повечето от тях изобщо не си спомнят.

Толи сви вежди.

— Но нали всички кримита постоянно говорим за онова време?

— Ние сме размирниците — каза Зейн. — Затова в паметта ни има запазени много вълнуващи моменти. Но за да ги съхраним, трябва непрекъснато да ги разказваме, да слушаме историите на другите като нас и да нарушаваме правилата. Трябва постоянно да сме газирани, иначе лека-полека ще забравим всичко от онзи период. Завинаги.

Отвърщайки на волевия му поглед, тя внезапно осъзна нещо.

— Това е и предназначението на кримитата, така ли?

Той кимна.

— Точно така, Толи — главната цел е да не позволявате да се забрави миналото ни и да ми помогнете да разбере какво не е наред с нас.

— Ти как... Какво те прави толкова различен?

— Втори добър въпрос. Може просто така да съм роден, но причината може и да е в обещанието от нощта, когато не отидох на срещата: дадох си дума един ден да напусна този град, независимо дали съм красив, или не. — При последните думи гласът на Зейн заглъхна и той започна рязко да вдишва и издишва през стиснатите си зъби. — Само че това се оказа много по-трудно, отколкото мислех. Тук по едно време стана ужасно скучно и аз започнах да забравям. —

Лицето му просветна. — Но после се появи ти и взе да разказваш щурите си истории, в които нищо не се връзваше. Сега положението определено е по-газирано от всякога.

— Сигурно е така. — Толи сведе поглед към ръката му, която продължаваше да държи нейната. — Още един въпрос, Зейн-ла.

— Давай. — Той се усмихна. — Харесват ми твоите въпроси.

Толи отклони очи, леко притеснена.

— Когато ме целуна, защо го направи — само за да ме поддържаш газирана и да си спомня по-лесно ли? Или това беше... — Тя не довърши, взряна напрегнато в очите му.

Зейн се ухили.

— А ти как мислиш? — Но той така и не й позволи да отговори. Вместо това я прегърна през раменете и отново я притисна към себе си, после я целуна още по-разпалено, а топлият дъх на устните му се смеси със силната му прегръдка, вкуса на кафе и аромата на косата му.

Когато най-накрая я пусна, Толи отметна глава назад, дишайки тежко, защото целувката му я остави без дъх. Но от нея се чувстваше много по-газирана, отколкото я правеха пургативите; дори скокът от върха на кулата предишната нощ не беше толкова газираш, колкото тази целувка. И тя си спомни още нещо, което очевидно е трябвало да каже преди малко, но така и не го спомена.

А то щеше да направи Зейн безмерно щастлив.

— Снощи — започна Толи, — Крой каза, че има нещо за мен, но не спомена какво. Канеше се да го остави тук, в „Града на новите красиви“ и да го скрие на място, където охраната няма да го намери.

— Нещо от новите мъгляви ли? — Очите му се разшириха. — Къде?

— „Валентино 317“.

— Чакай малко — каза Зейн. После свали нейния и своя интерфейс-пръстен и я повлече към най-отдалечения край в градината на удоволствията. — Най-добре да се отървем от тях — обясни. — Не искам да ни последват.

— А, ясно. — Толи пак си спомни грозните си дни и колко лесно беше да се изплъзне на охраната в общежитието. — Пазачите снощи казаха, че ще ме наблюдават непрекъснато.

Зейн се изкиска.

— Те непрекъснато ме наблюдават.

Той наниза пръстените на две високи тръстики, които се огънаха под тежестта на металните си окови.

— Вятърът ще ги поклаща от време на време — каза Зейн. — Така няма да разберат, че сме ги свалили.

— Няма ли да е подозрително, че стоим на едно място толкова дълго време?

— Това е градина на удоволствията — разсмя се Зейн. — Доста време съм прекарал тук.

Едно неприятно чувство прободде Толи, но тя не позволи той да го забележи.

— А как ще ги намерим?

— Познавам мястото. Спри да се притесняваш.

— О, извинявай.

Той се обърна към нея и се разсмя.

— Няма за какво да ми се извиняваш. Това беше най-хубавата закуска от години.

Оставиха пръстените и докато се спускаха към „Къщата на Валентино“ край реката, Толи се питаше какво ли ще открият в стая 317. В повечето къщи всяка стая имаше име. Стаята на Толи в „Къщата на Комачи“ се казваше „Етцетера“^[1] а на Шай — „Синьо небе“, но „Къщата на Валентино“ беше толкова стара, че стаите в нея бяха само с номера.

— Хитър начин да скриеш нещо — каза Зейн, когато приближиха дългата сграда. — По-лесно е да запазиш тайна на място, където стените не говорят.

— Сигурно затова са хакнали купона в „Къщата на Валентино“, а не в някой от другите домове — каза Толи.

— Стига да не се появя аз и да прецакам всичко — продължи Зейн.

Толи го погледна.

— Ти?

— Започнахме купона в каменната къща, но като не ви открихме там, предложих да отидем в някоя от парти-кулите, така че интелигентните им стени да могат да ви намерят.

— И на нас ни хрумна същото — каза Толи.

Зейн поклати глава.

— Ако всички бяхме останали в „Къщата на Валентино“, Извънредните нямаше да надушат Крой толкова бързо. И щеше да му остане време да говори с теб.

— Значи те виждат и през стените?

— Точно така — ухили се Зейн. — Защо иначе, според теб, ще предлагам пикник в тоя скапан студен ден?

Толи кимна, обмисляйки чутото. Градският интерфейс имаше грижата пинговете да стигат предназначението си, отговаряше на всякакви въпроси, напомняше за уговорени срещи, даже палеше и гасеше осветлението по стаите. Ако от „Извънредни ситуации“ искаха да проследят някого, те имаха възможност да го наблюдават във всеки един момент и да знаят даже какво мисли през повечето време. Тя си спомни разговора с Крой; когато интерфейс-пръстенът беше на ръката ѝ, а стените наоколо ловяха всяка дума.

— Всички ли са наблюдавани?

— Не, не би било възможно, пък и не всеки си струва да е наблюдаван. Към някои от нас обаче има специално отношение. От страна на „Извънредни ситуации“, разбира се.

Толи изруга. Извънредните бяха реагирали мигновено миналата нощ. Успя да размени само няколко думи с Крой, сякаш агентите чакаха съвсем наблизо. Може би тогава вече са знаели, че някой е хакнал купона. Или просто винаги бяха по петите на Толи Янгблъд.

Тя огледа дърветата около тях. Вятърът люлееше клоните, караше сенките им да подскачат и тя се зачуди дали не ѝ се мяркат сиви униформи между стеблата.

— Мисля, че което стана снощи, не е заради теб, Зейн. Било е моя грешка.

— Защо?

— Винаги всичко става по моя вина.

— Говориш глупости, Толи — меко я укори Зейн. — Няма нищо лошо в това да си по-особен от другите.

Той снижи глас, докато минаваха през главния портал в „Къщата на Валентино“. Сред студените каменни стени беше тихо като в гробница.

— Купонът още не беше свършил, когато си тръгнахме — прошепна Зейн. — Сега сигурно всички са още по леглата.

Толи кимна. Наоколо не се мяркаха дори роботите от поддръжката. Парчета от разкъсани карнавални костюми бяха пръснати из коридорите. Изпаренията от разлят алкохол насищаха въздуха с неприятна сладникава миризма, а подът лепнеше. От блясъка на купона не беше останала и следа, също както газираното опиянение преминава в махмурлук.

Без интерфейс-пръстена Толи се чувстваше гола и уязвима, а това ѝ припомни как се промъкваше през реката и колко я беше страх да не я хванат. Сега обаче страхът я държеше нащрек, изостряше сетивата ѝ и тя долови шумоленето на боклука от купона, който въздушното течение носеше по коридорите; успя да разграничи изпаренията на разлято шампанско от спарения дъх на локва бира. С изключение на техните стъпки къщата тънеше в тишина.

— Който и да живее в стая 317, той сигурно още спи — прошушна Толи.

— Тогава ще го събудим — тихо отговори Зейн и очите му светнаха в полумрака.

Номерата на всички стаи на първия етаж започваха с единица, затова тръгнаха нагоре.

В къщата имаше монтирани нови асансьори, но без интерфейс-пръстените вратите им нямаше да се отворят. Поредица от каменни стъпала отведе Толи и Зейн до третия етаж, близо до стая 301. Номерата растяха нататък по коридора, четните — от едната страна, нечетните — от другата. Зейн стисна ръката ѝ, когато стигнаха стая 315.

Номерът на следващата врата обаче беше 319.

Двамата се върнаха обратно по коридора, проверявайки номерата на срещуположната страна, но там имаше само 316, 318 и 320. Продължавайки напред, те стигнаха дори след 330, но така и не откриха „Валентино 317“.

— Това е доста забълбукана гатанка — каза Зейн и тихичко се изкиска.

Толи изпъшка.

— Да не би всичко да излезе просто шега?

— Мислиш ли, че новите мъгляни ще хакнат поканите на цял град, ще минат отсам реката и ще се натресат на партито само да ни губят времето?

— Сигурно си прав — призна Толи, но въпреки това почувства, че нещо в нея се прекърши. Вътрешно вече се питаше дали цялата тази експедиция не беше напразно усилие — да търсят някаква голяма тайна, която грозните са им подхвърлили. Дадушат и слухтят в чужда къща само по себе си беше доста кофти. — Мислиш ли, че закуската е още топла? — попита най-накрая.

— Толи. — Зейн впи изпитателен поглед в нея. После с треперещи ръце прибра косата ѝ зад ушите. — Остани с мен.

— Точно до теб съм — каза тя.

Той я придърпа близо до себе си, докато устните им почти се докоснаха.

— Имах предвид да останеш газирана.

Толи го целуна и щом устните му допряха нейните, светът отново придоби ясни очертания. Тя се опита да забрави за глада, който я измъчваше, и каза:

— Добре тогава. Какво ще кажеш за асансьора?

— Кой по-точно?

Тя го отведе обратно до мястото между стая 315 и стая 319. Дългата каменна стена между тях беше прекъсната единствено от вратата към асансьора.

— Навремето тук е имало стая — каза тя.

— Но са я зазидали, за да прокарат асансьор — разсмя се Зейн. — Ах, тия лениви красавци. И два етажа не могат да изкачат без асансьор.

— Излиза, че стая 317 вече е асансьор.

— Да, бе, доста кофти — съгласи се Зейн. — А ние не можем да го извикаме без пръстените.

Зейн огледа пустия коридор, затрупан с пластмасови чашки и остатъци от хартиени гирлянди.

— Ще минат часове, докато някой извика асансьора — продължи с въздишка той, — а тогава вече няма да сме газирани.

— Така е, вече няма да бълбукаме. — Толи усети, че някаква мътна пелена отново се спуска пред погледа ѝ, коремът ѝ започва да къркори от глад и вижда в мислите си само един топъл-топъл мъфин. Тя тръсна глава, за да я проясни, и се опита да си представи сивата униформа на агент от Извънредните. Снощи видът на сивата коприна ѝ помогна да се фокусира, прати я по следите на Крой и я заведе чак до

аварийното стълбище. Всичко това беше проверка колко добре работи нейният мозък. Нищо чудно това сега да е ново изпитание. Забълбукваща загадка, както я нарече Зейн.

Тя се загледа във вратата на асансьора. Все трябва да има начин да влязат вътре.

Споменът бавно изплува в съзнанието ѝ. Идваше от времето като грозна, което не беше чак толкова отдавна. Толи си спомни как пропада в тъмната шахта. Това беше една от историите, които Шай ненаситно слушаше отново и отново — как Толи и Давид проникнаха в централата на „Извънредни ситуации“.

— Покривът — каза Толи.

— Какво?

— Може да се влезе в шахтата на асансьора откъм покрива. Правила съм го и преди.

— Наистина ли?

Вместо да му отговори, тя пак го целуна. Сега не си спомняше точно как става, но беше сигурна, че ако остане газирана, рано или късно ще се сети.

— Ела с мен.

Да се доберат до покрива не се оказа толкова лесно, колкото очакваше — стълбището свършваше на третия етаж. Толи се намръщи, а чувството за безсилие отново притъпи рефлексите ѝ. В „Къщата на Комачи“ беше лесно да стигнеш покрива.

— Ама че гадост. Какво правят, ако избухне пожар?

— Камъните не горят — обади се Зейн. После посочи към един прозорец в дъното на коридора — слънчевата светлина струеше вътре през мръсните му стъкла. — Ето ти начин да излезем. — И той се отправи натам.

— Какво? Предлагаш да се катерим отвън по стената ли?

Зейн протегна врат навън и погледна надолу, после замислено подсвирна.

— Няма по-добър начин за газирание от височината.

Толи сви вежди, разколебана дали иска да бъде чак толкова газирана.

Зейн се качи на перваза и се надвеси навън, вкопчен в рамката на прозореца. После предпазливо се изправи, докато накрая Толи виждаше единствено ботушите му, опрени в каменния парапет.

Сърцето ѝ отново бясно запрепуска и тя усети пулса си чак във върховете на пръстите. Сега възприятията и се изостриха като ледена висулка.

Краката на Зейн дълго време стояха неподвижни, после приближиха към ръба на перваза, докато накрая той се крепеше само на пръсти, внимателно балансирайки по края.

— Какви ги вършиш там?

Вместо отговор ботушите му бавно се издигнаха във въздуха. После Толи дочу как подметките стържат по каменната облицовка. Тя протегна глава навън и се огледа.

Над нея тялото на Зейн висеше от ръба на покрива, краката му се мятаха във въздуха и търсеха опора в стената. После единият му ботуш намери пукнатина между каменните блокове, той се преметна на покрива и се изгуби от погледа ѝ.

Миг по-късно надникна през ръба, ухилен от ухо до ухо.

— Качвай се!

Толи се дръпна вътре и си пое дълбоко въздух, после се опря на перваза. Камъкът под дланите ѝ беше груб и студен. Вятърът, който свиреше през отворения прозорец, накара косъмчетата по ръцете ѝ да настръхнат.

— Ама че газиращо — промърмори Толи под нос. Надигна се и седна върху перваза, бедрата ѝ опряха о студения камък, после хвърли поглед надолу. Щеше доста дълго да пада, докато коренищата на дърветата и сухите листа спрат полета ѝ. Вятърът се усили, разклати близките клони и Толи различи всяка вейка по тях. В ноздрите ѝ нахлу острия мирис на борова смола. Явно не беше никакъв проблем да остане газирана.

Тя вдигна първо единия крак на перваза, после другия.

Най-трудната част беше да се изправи. Докато се надигаше, стискаше рамката на прозореца с едната ръка, с другата опипваше за цепнатина по каменната облицовка.

Повече не се осмели да погледне надолу. Студената каменна стена беше осеяна с пукнатини и дупки, но дори в най-широката можеше да пъхне само пръст.

Когато най-после се изправи, Толи за миг се парализира.

Почувства, че леко се поклаща на вятъра, като твърде висока и тънка кула, която няма сигурна опора.

— Има доста газираш ефект, не мислиш ли? — долетя гласът на Зейн отгоре. — Просто се дръж за ръба.

Тя се насили да откъсне поглед от стената и вдигна очи нагоре. Не беше възможно да стигне покрива от мястото, на което се намираше.

— Ей, не е честно. Ти си по-висок от мен.

— Няма проблем. — Той протегна ръка.

— Сигурен ли си, че ще ме удържиш?

— Хайде, Толи-ва. Какъв смисъл от новите ти мускули, ако не ги използваш?

— Като да се претрепя например? — едва изпъшка тя, но все пак успя да стигне ръката му.

Оказа се обаче, че новите ѝ мускули са по-здрави, отколкото предполагаше. Щом обви пръсти около китката на Зейн, тя лесно се отгласна от перваза. Със свободната си ръка се вкопчи в ръба на покрива, а палецът на единия крак успя да открие цепнатина в стената, където да се закрепи. С пъшкане и охкане Толи най-накрая се претърколи през ръба и се озова на покрива. Просна се върху здравото каменно покритие и се засмя, когато почувства как по тялото ѝ преминава тръпка на облекчение.

Зейн стоеше насреща ѝ ухилен.

— Наистина мисля онова, което ти казах по-рано.

Тя го погледна въпросително.

— Отдавна чакам някой като теб.

Красивите не се изчервяват — поне не по начина, както го правят грозните, но въпреки това Толи се изправи, за да прикрие смущението си. Газиращите емоции при рискованото им катерене бяха придали особена сила на погледа на Зейн. Тя се огледа.

От покрива виждаха кулите из „Града на новите красиви“, извисяващи се над тях, и зелените шлейфове на „Градините на удоволствията“, разстлани по хълма надолу. Отвъд реката „Града на грозните“ вече беше буден. По футболното игрище новоприсигналите грозни се трупаха около черно-бялата топка и до слуха ѝ достигна писък на реферска свирка, която някой свирепе надуваше. Всичко изглеждаше ужасно близо и на фокус, а нервната ѝ система продължаваше да вибрира от току-що преживяното изпитание — да виси във въздуха, разчитайки единствено на ръката на Зейн.

Каменният покрив беше плосък и равната му повърхност се нарушаваше единствено от въртящите се перки на вентилационните отвори, мачтата на предавателната кула и метална кабинка, не по-голяма от шкафче в стаята на грозен. Толи посочи кабинката.

— Това е точно над асансьора.

Двамата прекосиха покрива. Върху старата врата на кабинката — покрито с ръжда метално платно като тези, с които бяха пълни руините — имаше усърдно издълбан надпис: „Валентино 317“.

— Много яко, Толи — каза ухилен Зейн. Той дръпна силно вратата, но лъскавата верига, омотана около дръжката, възмутено издрънча. — Я гледай!

Толи огледа механизма, с който беше заключена веригата, и напрегна ума си, все още замаяна от преживяното.

— На това май му викаха катинар. — Тя опипа гладкия стоманен предмет между пръстите си, опитвайки се да си припомни как действа. — Имаше същите в Мъглата, за да се заключват разни неща, които хората могат да откраднат.

— Страхотно. Да се подложим на всичко това и накрая пак да се окаже, че не можем нищо да направим без интерфейс-пръстените си.

Толи поклати глава.

— Мъглявите не използват интерфейс-пръстени, Зейн. За да отвориш един катинар, е достатъчно да имаш. — Тя порови в паметта си за друга стара дума и накрая я откри. — Тук някъде трябва да има ключ.

— Ключ ли? Това да не е нещо като парола?

— Не, това е малък метален предмет. Пъхаш го вътре и го завърташ, а той отваря ключалката.

— Как изглежда този ключ?

— Плоско парче стомана, дълго колкото палеца ти и назъбено от единия край.

Зейн се изкиска на това описание, но въпреки това се заоглежда да открие нещо подобно.

Толи огледа вратата. Кабинката очевидно беше много постара от веригата, с която беше омотана дръжката. Зачуди се за какво ли е била използвана преди. После се наведе към тясната цепнатина, която Зейн успя да открие. Заслони очи и надникна в мрака вътре. Очите й

бавно привикнаха, докато накрая не започна да различава някакви тъмни очертания.

Приличаше на огромен скрипец и някакъв груб механизъм, каквито използваха в Мъглата. Навремето асансьорът е бил задвижван чрез верига. Кабинката беше много стара и очевидно е била изоставена с откриването на магнитните левитатори още преди векове. Съвременните асансьори действат на същия принцип като въздушните сърфове и бърджи жилетките. (Кое то беше много по-безопасно от това да те теглят с верига. Толи чак потрепери при тази мисъл.) С идването на левитаторите старият механизъм очевидно е бил изоставен да ръждясва на покрива.

Тя отново дръпна катинара, но той не помръдна. Тежък и груб, този предмет изглеждаше не на място в града. Ако тук охраната искаше да ограничи достъпа до нещо, тя просто поставяше сензор, който предупреждаваше за нежелани натрапници. Само новите мъгляни биха използвали метален катинар.

Крой й каза да дойде тук, значи наоколо имаше скрит ключ.

— Още едно глупаво изпитание — промърмори тя.

— Какво? — попита Зейн. Търсейки ключа, той беше стигнал до покрива на кабинката.

— Същият трик, като маскирането на Крой като агент от Извънредните — обясни тя. — И това, че ни прати за зелен хайвер на „Валентино 317“. Няма лесно да открием ключа, защото това е изпитание. Номерът е да го намерим по трудния начин. Явно не искат да стигнем до него, когато не сме газирани.

— Или пък — допълни Зейн, надничайки през ръба на кабинката, — искат търсенето да ни газира, та като открием ключа, да мислим трезво.

— Както и да е — заключи Толи с въздишка. Почувства в нея да се надига раздразнение, примесено с отчаяние, че изпитанията никога няма да свършат и че всяко решение ще води към нов проблем на по-високо ниво, като да бяха в някаква тъпа компютърна игра. Може би е по-разумно да зарежат всичко и да закусят най-после. Защо й е да се доказва пред новите мъгляни в края на краищата? Сега те вече нищо не означаваха за нея. Тя беше красива, а те — грозни.

Но мозъкът на Зейн продължаваше да работи на пълни обороти.

— Значи трябва да търсим ключа на място, където е много трудно бъде намерен. Питам се обаче кое ли ще е по-трудно от качването до тук.

Очите на Толи зашариха по покрива, докато не се спряха на вретеновидната кула. На върха ѝ, двайсет етажа над тях, флагът на Валентино плющеше на вятъра. Когато го видя, светът отново доби кристално ясни очертания и тя се усмихна.

— Да се качим там горе.

[1] Et cetera — латински израз, който означава „и така нататък“, или „и други“. — Б.пр. ↑

ВИСОКАТА КУЛА

Предавателната кула беше най-новата част от „Къщата на Валентино“, направена от стомана и боядисана с бяла полимерна боя, която я предпазваше от ръждата. Тя беше част от системата, която проследяваше сигнала на интерфейс-пръстените, за да могат, твърдеше се, хората по-лесно да бъдат открити, ако се изгубят или пострадат извън някоя от интелигентните сгради.

Белите подпори на кулата се издигаха над главите на Толи и Зейн, кръстосани като решетката на кафез и сияещи на слънцето, подобно на порцелан. На пръв поглед не изглеждаше трудно да се изкачи, въпреки че беше пет пъти по-висока от „Къщата на Валентино“ и се издигаше дори над „парти-кулата“.

Докато гледаше към върха, Толи усети някакво глухо къркорене в корема си. Но беше готова да се обзаложи, че това не е от там.

— Поне няма дракон, който да я пази — каза тя.

Зейн премести удивения си поглед от кулата върху нея.

— А?

Толи тръсна глава.

— Нищо, просто сън.

— Наистина ли мислиш, че ключът е там?

— Боя се, че да.

— И новите мъгляни са се изкатерили чак до горе?

Един стар спомен изплува от забравата.

— Не. Долетели са със сърфовете. Сърфът може да се издигне на такава височина, ако наблизко има голямо парче метал.

— Е, значи може да си поръчаме сърф — тихо каза Зейн.

Тя го погледна изненадано.

— Това обаче няма да е много газиращо — промърмори той.

— Точно така. Освен това всичко, което лети, има система за охрана. Ти знаеш ли как да заблудиш охранителния стабилизатор на летящ сърф?

— Навремето знаех, но вече съм забравил.

— Аз също. Значи се катерим.

— Дадено — примирено каза той. — Но първо. — Хвана ръката на Толи, притегли я към себе си и двамата се целунаха.

Тя примигна, после усети, че устата ѝ се разтяга в усмивка.

— Само така можем да останем на газирана вълна.

Първият етап беше лесен.

Толи и Зейн гледаха да напредват заедно, изкачвайки се от двете страни на кулата, като се ловяха за опорната конструкция и кабелите. Вятърът подухваше от време на време и игриво подръпваше Толи, тя нервно потрепваше всеки път, но беше достатъчно да хвърли един поглед надолу, за да си избистри ума.

Когато стигна по средата, вече виждаше цялата „Къща на Валентино“, „Градините на удоволствията“, разстлали се във всички посоки и дори площадките на автолетите върху покрива на централната болница, където правеха операцията. Реката просветваше на слънцето, което се издигаше към пладнe, а отатък, в „Града на грозните“, Толи зърна тромавия корпус на старото общежитие сред дърветата. На футболното игрище стояха няколко грозни и сочеха към тях, вероятно учудени, че на някого му е хрумнало да се катери по кулата.

Толи се запита колко ли време ще мине, преди да ги забележат и отсам реката и да алармират охраната.

Новите ѝ мускули правеха изкачването сравнително леко физическо изпитание. Колкото повече приближаваха върха обаче, толкова по-тънка ставаше кулата и толкова по-несигурни техните опори. Боята още беше мокра там, където утринното слънце не беше изсушило росата. Чиниите на микровълнови приемници и дебелите възли от преплетени кабели препречваха пътя им и Толи се разколебаваше с всеки изминат метър. Наистина ли ключът беше горе? И защо новите мъгляни я принуждаваха да рискува живота си, за да премине това изпитание? Сега, когато изкачването ставаше все по-трудно, а опасността от падане — все по-реална, Толи взе да се чуди как изобщо попадна на тази висок и ветровит кол.

Едва до снощи единствената цел в живота ѝ беше да стане крими, красива и известна, заобиколена от толкова нови приятели. И не само това, ами успя да постигне всичките си желания — накрая Зейн я целуна, една газираща екстра, за която даже не беше мечтала.

Разбира се, дори да постигнеш мечтите си, реалността невинаги се оказва онова, което си очаквал. Излиза, че да си крими не означава да си спокоен и доволен, а да си гадже на Зейн беше свързано с риск за живота и лишаване от закуска. Приеха я в клуба едва миналата вечер, а ето че сега пак трябваше да се доказва.

И то за какво? Наистина ли искаше да отключи тая ръждясала кабинка? Каквото и да има вътре, от него още по-силно ще ѝ се завие свят и то сигурно ще ѝ напомни за Давид, за Мъглата и всичко, което остави зад гърба си. Излиза, че щом се опита да направи крачка напред към един нов живот, нещо все я връща назад към грозните дни.

Погълната от въпросите, които измъчваха ума ѝ, Толи стъпи накриво.

Подметката ѝ се подхлъзна о дебел кабел, изолиран с хлъзгава синтетична материя, краката ѝ останаха без опора и ръцете ѝ изпуснаха кабелите, още влажни от утринната роса. Толи полетя надолу и адреналинът, отключен от свободното падане, нахлу в тялото ѝ. Чувството ѝ беше познато при многобройните падания от летящия сърф и скачането от високи сгради.

Отначало се отпусна, докато не осъзна огромната разлика между това падане и предишните: сега не носеше нито противоударни гривни, нито бърнджи жилетка. Този път тя наистина падаше и нямаше нищо, което да я задържи.

Новопридобитите рефлексии на красива се задействаха и тя протегна ръце към едрия възел кабелите, покрай който прелиташе. Пръстите ѝ се хлъзнаха по синтетичната материя на изолационната обвивка и от триенето дланите ѝ пламнаха, сякаш кабелите изведнъж бяха избухнали в пламъци. Краката ѝ се залюляха като махало към кулата — коленете свити, тялото обърнато настрани — и хълбокът на Толи пое удара о металния корпус, сблъсъкът я разтърси цялата, но не отслаби хватката на пламтящите от болка длани.

Краката на Толи задраскаха по гладката повърхност, най-после откриха една по-широка подпора, която милостиво пое по-голямата част от тежкия товар на дланите ѝ. Тя обгърна кабелите с ръце, мускулите ѝ трепереха от напрежението, едва чуваше виковете на Зейн високо над себе си, а когато погледна отвъд реката, се удиви на гледката, която се разкри пред очите ѝ.

Всичко сияеше, сякаш някой беше посипал диаманти върху „Града на грозните“.

Усещаше ума си бистър и чист, като въздух след утринен дъжд и най-накрая разбра защо се беше качила чак дотук. Причината не беше да впечатли Зейн, нито мъгляните, или пък да преодолее поредното изпитание, а защото някаква част от нея се стремеше към този момент; не беше усещала главата си така бистра още от операцията. Това беше нещо много по-силно от газирането.

— Добре ли си? — долетя до нея далечен вик.

Тя погледна нагоре към Зейн. Като видя колко дълго е падала, преглътна мъчително, но все пак успя да се усмихне.

— Газирана съм. Тотално. Стой там.

Този път се изкатери много по-бързо, пренебрегвайки болката от натъртения хълбок. Одраните длани пращаха болезнени сигнали до мозъка всеки път, когато се заловеше за нещо, но само след няколко минути тя се озова до Зейн. Златните му очи бяха станали огромни, сякаш падането ѝ беше изплашило повече него, отколкото самата нея.

Тя се усмихна, защото разбра, че наистина е така.

— Хайде, давай.

Тя го остави зад себе си, изпреварвайки го на последните няколко метра.

На върха Толи откри черен магнит, прикрепен о долния край на пилона за флага, а върху него лъщеше новичък ключ. Тя внимателно отдели ключа и го пусна в джоба си, докато флагът на Валентино плющеше над главата ѝ с хрущящия звук на току-що доставени от стената нови дрехи.

— Взех го — извика тя и започна да се спуска надолу, мина покрай Зейн, преди той да успее да се помръдне от мястото си, и го остави със застинало върху лицето смаяно изражение.

Чак когато стъпи на покрива, Толи си даде сметка колко я болят мускулите. Сърцето ѝ продължаваше да се блъска в гърдите, а светът около нея бе все така кристално ясен. Тя извади ключа от джоба си, прокара треперещ пръст по назъбената му страна и сетивата ѝ отбелязаха всеки детайл от острия ръб.

— Побързай! — извика тя към Зейн, който беше успял да се спусне едва наполовина. Той ускори темпото, но Толи изсумтя недоволно, завъртя се на пети и тръгна към металната кабинка.

Катинарът прещрака, щом завъртя ключа и ръждивата врата се отвори със стон, защото долната страна остърга камъка. Толи пристъпи вътре, ослепяла за миг в непрогледната тъмнина и преливаща от вълнение, червени кръгове заподскачаха пред очите ѝ в ритъма на сърцето. Ако мъгляните ѝ бяха устроили всичко това с единствената цел да се почувства газирана, значи задачата им беше изпълнена.

В малката стаичка миришеше на старо, въздухът беше топъл и застоял. Когато очите ѝ се нагодиха към мрака вътре, тя различи олющени графити, покрили всяко ъгълче по стените, пласт върху пласт от послания, тагове на графитисти и имена на двойки, които обявяваха любовта си пред света. Някои години в датите нищо не ѝ говореха, докато не осъзна, че са от летоброенето на ръждивите и показват времето отпреди катастрофата. Графити покриваха и разпадащия се подемен механизъм, а по пода имаше нахвърляни древни контрабандни стоки: стари пулверизатори от спрей бои, смачкани туби нано.

Фойерверки, които ѝ напомниха дима на лагерни огънове. Толи видя цилиндричен къс пожълтяла хартия, смачкана и почерняла в единия край, която приличаше на рисунките на цигари от историческата книга за ръждивите. Тя я вдигна, доближи я до носа си, но после бързо я запрати обратно, защото от зловонието ѝ се повдигна.

Цигара? Значи това място беше по-старо от асансьора, а може би и от самия град — странно, забравено късче история. Толи се зачуди колко ли поколения грозни и нови красиви с непокорен нрав като кримитата го бяха превръщали в свое убежище.

Торбичката, която Крой ѝ показа, лежеше върху един от ръждясалите механизми на асансьора и я чакаше.

Толи я взе. Допирът до старата кожа ѝ припомни забравено усещане и съживи спомените за грубите и износени материи в Мъглата. Тя отвори кесийката и извади къс хартия. Откъм каменния под се дочу лек звук и тя се досети, че нещо малко е паднало долу. Приклезна, присви очи и заопипва студения камък с пламнали от болка длани, докато не откри две малки хапчета.

Втренчи се в тях и усети, че започва да си спомня нещо почти на подсъзнателно ниво.

В помещението притъмня и тя вдигна очи. Зейн стоеше задъхан на вратата и очите му святкаха в мрака.

— Уф! Благодаря, че ме изчака, Толи.

Тя не отговори. Той прекрачи вътре и коленичи край нея.

— Добре ли си? — Ръката му се отпусна на рамото ѝ. — Нали не си удари главата при падането?

— Не, само я проветрих. Виж какво намерих. — Тя му подаде хартията, той оглади смачканите краища и я поднесе по-близо към оскъдната светлина, която идваше откъм вратата. Листът беше покрит с едва четливи драсканици.

Толи отново погледна хапчетата в ръката си. Дребни и бели, те почти не се различаваха от пургативите. Но Толи беше сигурна, че тяхното действие е много по-различно от горенето на калории. Спомняше си нещо.

Зейн бавно отпусна листа, очите му бяха разширени от недоумение.

— Това е писмо и е адресирано до теб.

— Писмо ли? От кого?

— От теб, Толи. — Гласът му предизвика слабо ехо, което отскочи от металните стени на кабинката. — Написано е от теб.

ПИСМО ДО САМАТА СЕБЕ СИ

„Скъпа Толи,
Ти — това съм аз.

Може да се каже и по още един начин: аз — това съм ти, Толи Янгблъд. Двете сме една и съща личност. Но ако сега четеш това писмо, значи сме също така и различни хора. Поне новите мъгляни смятат, че това се е случило. Теб са те променили. Ето защо ти пиша.

Чудя се дали сега си спомняш как написа тези думи. (Всъщност помолих Шай да го направи. Тя се научи да пише на ръка в училище.) Не зная дали ти звучат като въведение към собствения ти дневник, или като част от дневника на друг човек.

Но ако въобще не си спомняш да си писала това писмо, тогава и двете здравата сме го загазили. Особено аз. Щом не си спомняш нищо, значи мен, която написах писмото, са ме заличили по някакъв начин. Леле. Сигурно това е равносилно на смърт, или поне нещо подобно. Ето защо, моля те, поне се опитай да си спомниш.“

Толи вдигна поглед от листа и прокара пръст по грубо надрасканите букви, опитвайки се да си спомни как ги е диктувала. Шай не пропускаше случай да парадира със своето умение да ръкописва с перодръжка, едно от нещата, които усвои при подготовката си за Мъглата. Когато избяга при мъгляните, остави на Толи ръчно написана бележка с инструкции как да я намери. Но наистина ли това беше писано от Шай?

И още по-важен въпрос — истината ли казваха тези думи? Толи наистина нищо не си спомняше. Тя си пое дълбоко дъх и продължи да чете.

„Каквото и да се е случило обаче, едно искам да ти кажа: направили са нещо с мозъка ти — с нашия мозък — и сигурно затова писмото ти се вижда доста откачено.

Ние (под «ние» разбирам аз и новите мъгляни, а не ние двете с теб) все още не знаем как точно действа промяната, но сме съвсем сигурни, че нещо се случва с всеки, който мине през операцията. Когато са те направили красива, те са причинили някаква аномалия в мозъка ти (оставили са нещо като незабележими следи, белези). Това те е превърнало в различен човек, при това не в добрия смисъл. Погледни се в огледалото, Тош. Ако си красива, значи мозъкът ти е засегнат от аномалията.“

Толи чу някой рязко да си поема въздух до ухото ѝ. Тя се обърна и видя, че Зейн също чете, надвесен през нейното рамо.

— Излиза, че май си имал право за нас, красивите — каза тя.

Той бавно кимна.

— Точно така. Страхотно. — Той посочи следващия параграф. — Ами какво ще кажеш за това?

Тя отново се зачете.

„Добрата новина е, че има лек. Ето защо Давид дойде и те намери — за да ти даде хапчетата, които ще оправят мозъка ти. (Наистина силно се надявам да си спомняш Давид.) Той е добро момче, дори ако му се наложи да те отвлече, за да те върне обратно тук. Довери му се. Мисълта да напуснеш града и да попаднеш сред новите мъгляни може и да те плаши, но хората, причинили аномалията в мозъка ти, ще те преследват, а ти трябва да си в безопасност, докато се възстановиш.“

Толи спря да чете.

— Да ме отвлече?

— Изглежда са настъпили някакви промени в плана, откакто си писала това — каза Зейн.

Известно време Тош се чувстваше доста странно, но образът на Давид сега ставаше все по-ясен в съзнанието ѝ.

— В случай че аз съм написала това. И ако то е истина. Каквото и да е, Крой дойде да ме види, не Давид. — В мига, в който произнесе името му, спомените нахлуха в главата на Толи: ръцете на Давид, загрубели от дългогодишен труд; палтото, съшито от кожите на различни животни; белегът, който разсича едната вежда. Някакво чувство, много близко до паниката, започна да се надига в нея. — Какво се е случило с Давид, Зейн? Защо не дойде той?

Той тръсна глава.

— Не знам. Вие двамата бяхте ли...?

Толи отново сведе очи към писмото. Буквите подскачаха размазани пред очите ѝ и една самотна сълза капна върху хартията. Мастилото се разля в неясно петно и оцвети сълзата в черно.

— Сигурна съм, че сме били. — Гласът издаваше нейното възмущение, а спомените в главата ѝ се бяха оплели в сложен възел. — Но после нещо се случи.

— Така ли?

— Не си спомням какво точно. — Толи се зачуди защо наистина не може да си спомни. Дали пък причината не е аномалията — белезите в мозъка, за които се говореше в писмото? Или просто предпочиташе да не си спомня за това?

— Какво е това в ръката ти, Толи? — попита Зейн.

Тя отвори одраната си длан и видя малките бели хапчета в нея.

— Лекарство. Но нека довърша писмото първо. — И тя си пое дълбоко въздух.

„И последно — Мади (майката на Давид, която откри лекарството) настоява да го добавя, нещо като «информирано съгласие».

Аз, Толи Янгблъд, давам своето разрешение на Мади и Давид да ми дадат хапчетата, които лекуват красивия ум. Ясно съзнавам, че това е тестване на ново лекарство и

може да има ужасни последици върху мен. Те могат да доведат до мозъчна смърт.

Съжалявам за тази част. Но това е риск, който трябва да поемем. Заради това се предадох и се оставих да ме превърнат в красива — за да можем да тестваме лекарството и да спасим Шай, Перис и всички останали по света с мозъчна аномалия.

Ето защо трябва да изпиеш хапчетата. Заради мен. Предварително ти се извинявам, ако откажеш и се наложи Давид и Мади да приложат сила. Всичко ще е за твое добро, обещавам.

Късмет.

Обичам те:

Толи“

Листът се изплъзна от пръстите на Толи и падна в скута ѝ. Грубо надрасканите думи някак бяха успели да разстроят нейната трезва мисъл и сега отново ѝ се виеше свят, а погледът ѝ беше замъглен. Сърцето продължаваше лудо да бие, но не и по онзи красив начин, когато летеше надолу от кулата. Сега чувството беше много близко до паниката, сякаш е заключена в малката метална кабинка.

Зейн подсвирна леко.

— Ето защо си се предала значи.

— Май вярваш на всичко това, а?

Очите му просветнаха златисто в мрака.

— Естествено. Сега всичко си идва на мястото. Като защо например не можеш да си спомниш Давид и връщането в града. Защо историите на Шай за онези дни си противоречат. И защо новите мъгляни толкова се интересуват от теб.

— Защото имам мозъчна аномалия ли?

Зейн поклати глава.

— Ние всички имаме мозъчна аномалия, Толи. Точно както предполагам. Но за разлика от нас ти нарочно си се подложила на операцията, защото си знаела, че има лек. — И той посочи хапчетата в ръката ѝ. — Ето тези са причината да се върнеш обратно тук.

Тя също погледна към хапчетата, които изглеждаха малки и незначителни в мрака на кабинката.

— Но в писмото се казва, че може и да не подействат. И че е възможно да доведат до мозъчна смърт.

Той внимателно хвана китката и.

— Ако ти не искаш да ги изпиеш, Толи, аз ще го направя.

Тя стисна ръката си в юмрук.

— Не мога да ти позволя да го направиш.

— Да знаеш само колко дълго чакам такъв шанс. Отдавна търся начин да изляза от обичайното състояние на красивите и да съм постоянно газирани.

— Аз обаче не съм чакала този шанс — извика Толи. — Не исках нищо друго, освен да стана крими.

Той посочи писмото.

— Напротив, точно това си искала.

— Онова не съм била аз. Тя сама го казва.

— Но ти...

— Може пък да съм си променила мнението!

— Не ти си променила мнението си. Операцията го е направила.

Тя отвори уста, но от там не излезе нито звук.

— Толи, ти си се оставила да те хванат, защото си искала да тестваш лекарството, въпреки риска, за който си знаела. Това е невероятна смелост. — Зейн протегна ръка и докосна лицето ѝ, очите му сияеха в лъча слънчева светлина, която струеше над него. — Но ако вече не искаш да го направиш, тогава ми позволи да поема този риск вместо теб.

Толи поклати глава, питайки се от какво повече се страхува: дали че хапчетата ще ѝ навредят, или от опасността вместо нея Зейн да се превърне в безмозъчен зеленчук. А може би истинският ѝ ужас идваше от това да разбере какво се е случило с Давид. Ако Крой я беше оставил на мира, без да ѝ каже нещо, ако тя не беше открила „Валентино 317“... Защо не можеше още сега да забрави за хапчетата, да си остане тъпа и красива и нито един от тези спомени повече да не тревожи паметта ѝ.

— Просто искам да забравя Давид.

— Защо? — Зейн се наведе към нея. — Какво ти е направил?

— Нищо. Той нищо не е направил. Но защо тогава Крой ми остави хапчетата, вместо Давид да дойде и да ме вземе със себе си? Ами ако той е...

Кабинката се разтресе и тя прекъсна думата наполовина. Двамата едновременно вдигнаха поглед — нещо голямо минаваше над главите им.

— Автолет — прошепна Толи.

— Сигурно просто минава над нас. Според тях ние все още сме в „Градината на удоволствията“.

— Стига някой да не ни е видял да се качваме по... — Тя отново млъкна, когато облак прах нахлу през откренатата врата и песъчинките заблещукаха в лъча слънчева светлина. — Каца.

— Значи знаят, че сме тук — каза Зейн и накъса писмото.

— Какво правиш?

— Не можем да им позволим да го намерят — каза той. — Не бива да знаят, че има лек. — И той натика парчетата от писмото в устата си, кривейки лице при вкуса му.

Тя погледна хапчетата в ръката си.

— Ами тези?

Той преглътна хартията с измъчено изражение.

— Трябва да ги изпия, сега. — После напъха ново парче хартия в устата си и започна да дъвче.

— Те са съвсем дребни — каза тя, — можем да ги скрием някъде.

Той поклати глава, преглъщайки отново.

— Ако ни заловят без пръстените, това ще означава много за тях, Толи. Ще искат да разберат какво кроим. А щом поемеш някаква храна, ти вече няма да си газирана, може да се изплашиш и да предадеш хапчетата.

По покрива отвън се разнесе звук от приближаващи стъпки. Зейн бутна вратата, прекара веригата от вътрешната ѝ страна и я заключи с катинара, като остави и двамата в пълен мрак.

— Това няма да ги спре задълго. Дай ми хапчетата. Ако действат, обещавам, че няма да те...

Отвън се разнесе глас и студена тръпка премина по гърба на Толи. Тембърът беше остър като бръснач и поряза слуха ѝ. Това не беше охраната. Бяха дошли „Извънредни ситуации“.

В мрака на кабинката хапчетата се взираха в нея като две бездушни бели очи. Нещо караше Толи да не се съмнява, че думите в писмото, които я умоляваха да ги изпие, са наистина нейни. Може пък, ако ги вземе, умът ѝ да се проясни и тя да си остане газирана постоянно, както казваше Зейн.

Но можеше и да не подействат и тогава от нея щеше да остане само празна безмозъчна черупка.

А може би Давид също беше мъртъв. Толи се запита дали от тук нататък част от нея винаги ще помни лицето му, независимо от това какво е направила в миналото. Ако не изпиеше лекарството обаче, никога нямаше да научи истината.

Толи посегна да сложи хапчетата в устата си, но установи, че ръката не ѝ се подчинява. Представи си как мозъкът ѝ се разпада. Как ще бъде заличена също като онази Толи, която беше писала писмото. После погледна молещите красиви очи на Зейн. Той поне нямаше никакви съмнения.

Може би не се налагаше тя лично да го направи.

Вратата изскърца остро, когато някой се опита да я отвори и веригата се обтегна до краен предел. Нещо блъсна отвън и звукът от удара изтрещя като фойерверк в тясното метално помещение. Извънредните бяха силни, но можеха ли да пробият метална врата?

— Сега, Толи — прошепна Зейн.

— Не мога.

— Тогава ги дай на мен.

Тя тръсна глава, наклони се към него и зашепна, за да не я чуят сред гръмовните удари, които валяха върху вратата.

— Не мога да ти причиня това, Зейн, нито мога да го направя сама. Дали пък ако всеки от нас вземе по едно...

— Какво? Това е лудост. Не знаем как това ще...

— Ние нищо не знаем, Зейн.

Ударите по вратата спряха и тя му изшътка. Извънредните не само бяха силни и бързи, но имаха острия слух на хищници.

Внезапно през процепа на вратата нахлу ярка светлина и по стените на кабинката бясно заподскачаха сенки, от които погледът на Толи се премрежи. Дочу се съскащият звук на металорезачка, която режеше веригата и мирис на разтопен метал изпълни ноздрите ѝ. Извънредните щяха да нахлуят вътре след броени секунди.

— Заедно — прошепна Толи и подаде едно от хапчетата на Зейн. После си пое дълбоко въздух и постави другото върху езика си.

Небцето ѝ изтръпна от горчивия вкус, сякаш беше сдъвкала семка в гроздово зърно. Тя преглътна хапчето и то остави кисела следа надолу по гърлото ѝ.

— Моля те — тихо помоли тя, — направи го заедно с мен.

Той въздъхна и лапна хапчето, изкривявайки лице от горчивия вкус. После я погледна, клатейки глава.

— Това може да се окаже страшна глупост, Толи.

Тя опита да се усмихне.

— Но поне ще сме сглупили заедно.

После се наведе напред, обгърна главата му с ръце и го целуна. Давид не беше дошъл да я спаси. Или беше мъртъв, или не го беше грижа какво е станало с нея. Той беше грозен, а Зейн — красив, газирани и беше до нея.

— Сега имаме нужда един от друг — каза тя.

Двамата продължаваха да се целуват, когато Извънредните нахлуха вътре.

ЧАСТ II

ЛЕКАРСТВОТО

... и целувките са по-добра съдба от мъдростта.

Е. Е. Къмингс,
„Защото чувството е
първо“

ПРОПАДАНЕТО

През нощта беше сковал първият зимен студ. Дърветата святкаха като стъклени, а по голите вейки имаше наниз от ледени висулки. Искрящите им черни пръсти се протягаха напърно през прозореца и разделяха небето на малки остри парчета.

Толи опря ръка о прозореца и остана така, докато зимният мраз не се просмука през стъклото в дланта ѝ. Острият студ правеше следобедната светлина по-ярка и също толкова нетрайна като ледените висулки навън. Благодарение на нея се събуди и онази част от съзнанието ѝ, която все още я тешеше назад към красивите сънища.

Когато дръпна ръката си от стъклото, върху него остана отпечатък на дланта с неясни контури, който бавно се изпари.

— Няма вече отнесената Толи — каза тя, после се ухили и постави ледена длан върху бузата на Зейн.

— Какво по... — изфъфли той и се раздвижи само колкото да се освободи от ръката ѝ.

— Събуди се, красавецо.

Той едва отвори очи.

— Направи тъмно — нареди на интерфейс-белезницата.

Стаята се подчини и потъмни стъклото на прозореца.

Толи се намръщи.

— Пак ли главоболие?

Зейн все още получаваше пристъпи на мигрена, които можеха да го извадят от строя в продължение на часове, но дори това не беше толкова зле, колкото първата седмица след вземането на хапчето.

— Не — промърмори той. — Спи ми се.

Тя се протегна за дистанционното и направи прозореца отново прозрачен.

— Тогава е време да ставаш. Ще закъснеем за ледената пързалка. Той я погледна, открехнал само едното око.

— Пързаянето с кънки е кофти.

— Спането е кофти. Ставай и се газирай.

— Газирането е кофти.

Толи повдигна едната си вежда, което вече не ѝ причиняваше болка. Сега беше примерна красавица и челото ѝ след операцията отново стана гладко и съвършено, но въпреки това белегът беше увековечен с татуировка: черна келтска спирала точно над окото, която от време на време се въртеше в ритъма на сърцето ѝ. А за да се получи пълен синхрон, си направи същата операция на ирисите като Шай и сега те показваха часа обратно на часовниковата стрелка.

— Газирането не е кофти, мързеланко. — И Толи отново постави длан върху прозореца, за да я охлади. Нейната интерфейс-белезница проблесна на слънцето като вледенените дървета отвън и тя за милионен път се загледа да види някакъв ръб или сглобка по гладката метална повърхност. Но гривната сякаш беше сътворена от едно-единствено парче стомана и идеално прилепваше към китката ѝ. Тя леко я подръпна и усети как едва доловимо се върти около ръката; китката ѝ отслабваше с всеки изминал ден. — Кафе, моля — изчурулика слабо тя към белезницата.

В стаята се разнесе аромат на топла напитка и Зейн отново се размърда. Когато ръката ѝ се охлади достатъчно, Толи залепи длан върху голите му гърди. Той трепна, но този път не се опита да се съпротивлява, а стисна чаршафа в юмруци и пресекливо си пое дъх. Очите му се отвориха и златните му ириси проблеснаха като студеното зимно слънце.

— Ето това вече беше газирацо.

— Аз пък си мислех, че газирането е кофти.

Той се усмихна и се протегна сънливо.

Толи отвърна на усмивката му. Зейн беше поразително красив, когато се събуждаше. Сънят обикновено омекотяваше напрегнатия му поглед, а суровите черти добиваха почти уязвимия вид на изоставено гладно сираче. Толи, разбира се, никога не би го споменала пред него, защото той сигурно щеше да си направи нова операция и да го промени.

Тя се запъти към кафемашината, прескачайки по пътя си купчини nereциклирани дрехи и мръсни чинии, които покриваха всеки сантиметър от пода. Както обикновено, стаята на Зейн приличаше на корабокруширал кораб. Гардеробът му беше наполовина отворен, защото наблъсканото вътре не позволяваше вратата да прилепне

плътно. Затова пък в такава стая много лесно можеше да се скрие нещо.

Докато отпиваше от кафето си, Толи нареди на отвора в стената да приготви обичайните им екипи за пързаяне: дебели синтетични якета, обточени с изкуствена заешка кожа, ватирани клинове с наколенки срещу лоши падалия, черни шалове и най-важното — дебели ръкавици, които стигаха почти до лактите. Докато отворът изплюваше дрехите, тя отнесе кафето на Зейн и това най-после успя да го върне в съзнание.

Зейн и Толи пропуснаха закуската — правеха го от месец насам — и поеха с асансьора надолу към централния вход на „Къщата на Пулхер“^[1], придържайки се към сленга на красивите, докато разговаряха.

— Видя ли скрежа, Зейн-ла? Толкова е ледено.

— Зимата е направо газиращо преживяване.

— Абсолютно. Лятото също е доста... Не знам как да го кажа. Топлещо, или нещо от този род.

— Извънредно.

Усмихнаха се любезно на пазача при входа и излязоха на студа, застоявайки се за кратко на най-горното стъпало на стълбището. Толи подаде чашата си с кафе на Зейн и напъха ръкавиците в ръкавите, покривайки белезницата на лявата си ръка с два слоя дрехи. След това уви черния шал около китката на същата ръка и здраво го пристегна, за да изолира още по-добре гривната. После пое двете чаши с кафе от Зейн и се загледа в парата, която излизаше на кълба от трепкащата черна повърхност, докато той правеше същото със своите ръкавици.

Когато и той приключи, Толи заговори, но не твърде високо:

— Мислех, че поне днес ще се държим нормално.

— Аз се държа съвсем нормално.

— Хайде стига — „газирането е кофти“!

— Какво? Много ли се изхвърлих?

Тя поклати глава, изкиска се и го побутна към левитирация кръг на ледената пързалка.

Беше минал месец, откакто изпиха хапчетата, но нито Толи, нито Зейн бяха изпаднали в мозъчна смърт досега. Първите няколко часа обаче състоянието им беше тотално скофтно. Извънредните претърсиха бясно и тях, и „Валентино 317“, събирайки всичко

намерено в малки пластмасови пликчета. После изджавкаха милион въпроси с острите си извънредни гласове, опитвайки се да разберат защо двойка нови красиви би се покачила на предавателната кула. Толи се опита да им обясни, че са търсели усамотение, но нито едно обяснение не се оказа достатъчно задоволително за агентите.

Накрая се появиха някакви пазачи и донесоха изоставените им пръстени, медицински спрей за наранените длани на Толи и мъфани. Толи излапа дълго отлаганата закуска като гладно псе, докато газиранията ѝ приповдигнатост съвсем не изветря, после се усмихна красиво и помоли да бъде отведена в хирургията за заличаване на белега от миналата нощ. След още един отегчителен час и нещо, Извънредните най-накрая позволиха на пазачите да я отведат в болницата заедно със Зейн.

В общи линии това бяха най-съществените събития, като се изключат интерфейс-белезниците. Лекарите нахлузиха на Толи нейната по време на пластичната операция за заличаване на белега, а Зейн се събуди на следващата сутрин и установи с удивление, че има белезница на ръката. Белезниците функционираха също като интерфейс-пръстените, но освен това можеха да изпращат гласови съобщения от произволна точка, също като мобилен телефон. Това означаваше, че ретранслират думите им, дори когато двамата са на открито и за разлика от пръстените никога не губят обхват. На всичко отгоре бяха споени така, че нито един инструмент, с който Толи и Зейн се опитаха да ги отключат, не успя да отвори непрекъснатия им гладък кръг.

Едва ли някой е очаквал обаче, че белезниците ще се превърнат в модния фетиш на сезона. Щом останалите кримита ги видяха, на Зейн му се наложи доста да се потруди, за да ги откаже и те да си поръчат такива. Затова нареди на отвора в стаята му да пусне цял куп имитации и ги раздаде. През следващите седмици плъзна слух, че белезниците са новият атрибут на кримитата и са знак за принадлежност към групата на изкачилите предавателната кула върху „Къщата на Валентино“; оказа се, че стотици от новите красиви са станали свидетели как Толи и Зейн се катерят по нея и са привлекли още толкова зрители, изпращайки трескаво пингове всички да гледат шоуто през прозорците си. След няколко седмици само най-безнадеждните демодета ходеха без метална гривна, имитация на белезница около китката и се наложи

да увеличат охраната на кулата, за да държат новите красиви по-далече от нея.

В града вече сочеха с пръст Толи и Зейн, щом се появяха на публично място, и с всеки изминал ден броят на желаещите да влязат в клуба на кримитата растеше. Сега нямаше някой от новите красиви, който да не иска да се газира.

Толи се безпокоеше как точно ще се получи пропадането, но двамата със Зейн не говориха много по пътя към ледената пързалка. Макар белезниците им да не можеха да доловят нищо под дебелия зимен екип, мълчанието постепенно се превърна в правило за тях, което спазваха навсякъде. Толи порасна, използвайки алтернативни начини за общуване: намигвания, въртене на очи и безгласно произнесени думи. Когато живееш в мълчалива конспирация, всеки жест придобива особено значение, а всяко докосване е смислово заредено.

Докато пътуваха със стъкления асансьор, който водеше към летящата ледена пързалка, увиснала над огромния купол на Стадиона на Нефертити, Зейн хвана ръката на Толи. Очите му святкаха, както ставаше преди всеки ненадеен и дързък номер, като да организира засада със снежни топки на покрива на „Къщата на Пулхер“, например. Точно сега тя имаше нужда от игривия му поглед, за да се отпуснат поне малко обтегнатите ѝ нерви. Не трябваше останалите кримита да усетят тревогата ѝ.

Повечето от тях вече бяха там, наемаха кънки и мереха бърнджи жилетки, за да открият своя размер. Няколко току-що приети новобранци разгряхаха на леда и изглеждаха доста нестабилни, а съскането от ножовете на кънките им напомняше на квестор, който с шъткане призовава да се пази тишина по време на изпит.

Шай устремно се плъзна към Толи да я прегърне и едва не я събори на леда.

— Здравсти, Кльоцава.

— Здравей, Къорава — отвърна Толи и се изкиска. Грозните прякори отново бяха излезли на мода, но Шай и Толи размениха старите си имена, защото Толи постоянно слабееше. Никак не ѝ харесваше да гладува, но се надяваше рано или късно да отслабне достатъчно, за да изхлузи белезницата от ръката си.

Толи забеляза, че Шай беше увила черен шал около китката си в знак на солидарност. Тя си направи и татуировка като на Толи — гнездо усойници, които се виеха около веждата и надолу по бузата и. Много от кримитата вече имаха татуировки, които пулсираха с ритъма на сърцето, така че веднага да се види колко са газирани. Термочашите за кафе вдигаха облаци пара в студения въздух над групата кримита, а татуировките на всички се въртяха като побеснели.

Над тълпата се надигна хор от възклицания и приветствия, когато забелязаха Толи и Зейн да приближават и вълнението достигна своя връх. Перис се плъзна към тях, понесъл бърнджи жилетка и кърпки за Толи.

— Благодаря, Носльо — каза Толи, събу ботушите си и седна на леда. На пързалката не беше позволено да се използват левитиращи кърпки; металните ножове святкаха на слънцето като стоманени кинжали. Толи затегна връзките на кърките си.

— Носиш ли си манерката? — обърна се към Перис тя.

Той измъкна плоската метална бутилка.

— Двойна водка.

— Много сгрыващо. — Толи и Зейн бяха отказали алкохола, в резултат на което заприличаха на красиви умове много повече, отколкото на газирани; сега обаче твърдят алкохол имаше съвсем друго предназначение.

Тя протегна ръка в ръкавица към Перис и когато той ѝ помогна да се изправи, нейното ускорение понесе и двамата в нещо като импровизиран валс върху леда. Те се закискаха и постепенно се закрепиха стабилно върху кърките.

— Да не си забравиш жилетката, Кльоцо — каза той.

Тя взе бърнджи жилетката от ръцете му и затегна ремъците.

— Това май се очертава да бъде кофти преживяване, а?

Перис нервно кимна.

— Някакво съобщение от приятелите ни отвъд реката? — попита тя с глас, притихнал до шепот.

— Нищичко. Изчезнаха от лицето на земята.

Толи сви вежди. Крой ги посети преди месец и от тогава досега новите мъгляни не бяха дали никакви признаци на живот. Тази тишина вече ставаше злокобна, освен ако не беше тяхното поредно влудяващо

изпитание. Така или иначе, първата ѝ работа ще е лично да провери какво става, щом веднъж се отърве от глупавата белезница.

— Фаусто как се справя с преформатирането на оня сърф?

Перис само сви рамене, наблюдавайки объркано останалите кримита, които с писъци и крясъци нахлуха на пързалката и шумно се врязаха в групата малки замбонита, полиращи леда.

Толи огледа татуировката върху челото на Перис — трето око, което мигаше с ритъма на сърцето — после се взря във великолепните му очи, кафяви, топли и бездънни. Сега Перис изглеждаше много по-газиран, отколкото преди месец — всички кримита бълбукаха неудържимо — но въпреки това Толи вече дни наред не забелязваше някакво подобрене у него. За всички беше много по-трудно да излязат от състоянието на красивия ум без хапчета, които поне отчасти да ги излекуват, както стана с нея и Зейн. Иначе лесно можеха да изпаднат в еуфория от нищо, но нямаше сила, която да ги задържи фокусирани по-дълго време.

Е, може пък бягството да им даде начално ускорение.

— Всичко е наред, Носльо. Хайде да се пързалиме.

Толи направи контра с металното острие на едната кънка, отгласна се и се плъзна покрай външната страна на кръга. Взря се надолу през пъстрия прозорец на леда под краката си. През него лесно можеха да се видят магнитните левитатори, които държаха пързалката във въздуха, разположени в мрежа на няколко метра един от друг и заобиколени от лъчите на хладилната инсталация. Много по-надолу се мержелееше и огромният овал на стадиона, малко не на фокус, като през очите на някой с красив ум. Прожекторите бяха включени — отборите загряваха за футболния мач, който трябваше да започне след четиридесет и пет минути. Както обикновено, щом публиката заеме местата си, щеше да започне заря. Много красива.

Небето над тях представляваше безкрайна синева и само няколко балона с горещ въздух, потрепващи над най-високите парти-кули, нарушаваха съвършенството ѝ. Когато беше във въздуха, ледената пързалка представляваше най-високата точка в „Града на новите красиви“. Сега целият град лежеше в краката на Толи.

Тя се плъзна подир Зейн и го изненада в момент, когато правеше завъртане.

— Не ти ли се струва, че всички са доста газирани?

— По-скоро нервни. — Той елегантно се плъзна заднешком, направи го с лекота, сякаш беше естествено като дишането. Напомпаните при операцията мускули сега бяха освободени от леността на красивите. Той можеше да стои на ръце, без да трепне; да се покатери до прозореца си в „Къщата на Пулхер“ за секунди и да надбяга еднорелсовите мотриси, с които караха трошливите от предградията в централната болница. Никога не се потеше и можеше да задържи дъха си цели две минути.

Докато го наблюдаваше, Толи си спомни рейнджърите, които я спасиха от полския пожар по време на пътуването ѝ към Мъглата. Зейн притежаваше същите физически данни като тях — бърз и силен, но без стряскащото, нечовешко съвършенство на агентите от „Извънредни ситуации“. Толи също не беше повлекана, но с хапчето силата и координацията на Зейн преминаха на по-високо ниво. Харесваше ѝ да се пързала по леда с него, да прави кръгове около другите кънкьори и да е в центъра на разноцветната вихрушка от проблясващи остриета на кънките.

— Нещо ново от новите мъгляни? — попита той и гласът му за малко да потъне в съскането на кънките.

— Перис каза, че още нищо няма.

Зейн изруга, направи остър завой и поръси с ледени стърготини един непознат кънкьор, който бавно напредваше по края на кръга.

Толи го настигна.

— Трябва да сме търпеливи, Зейн. Рано или късно ще свалим тези неща.

— Писна ми да съм търпелив, Толи. — Той погледна надолу през леда. Стадионът под тях гъмжеше от народ и публиката очакваше нетърпеливо първия мач от междуградските плейофи. — Колко още?

— Всеки момент ще започне — отговори тя.

В мига, в който го каза, първите фойерверки разцъфнаха под краката им, превръщайки пързалката в пъстър поднос, оцветен в синьо и червено. Секунда по-късно закъснял тътен се дочу през леда, последван от едно „Ааах!“ на възхитената тълпа.

— Започва се — каза ухилен Зейн. От раздражението му не беше останала и следа.

Толи стисна ръката му и го остави да се откъсне от нея, устремен към центъра на кръга — най-отдалеченото място от магнитно

левитиращата конструкция около леда. После вдигна ръка и изчака останалите кримита да се струпат плътно около нея.

— Манерките — тихо нареди тя и чу как думата се предава от уста на уста между останалите.

Металните манерки засвяткаха на слънцето и тя чу стърженето на отварящи се капачки. Сърцето и биеше лудо, а сетивата ѝ се изостриха от очакването. Сега татуировките на всички се въртяха като побеснели. Тя видя Зейн да набира скорост, пързаяйки се по външния кръг на пързалката.

— Излей — нареди тихо тя.

Над групата кримита се разнесе бълбукащ звук, двойна водка и чист етилов алкохол с клокочене се изливаха върху леда. На Толи ѝ се причу леко пропукване, слаб протест от страна на леда, когато разлетият алкохол започна да покачва температурата му.

Зейн от край време, още преди хапчето, беше мечтал за нещо такова и понякога разливаше шампанско по леда, докато останалите кримита се пързаят. Лекарството обаче го направи много по-сериозен; той дори направи лабораторен тест в хладилника в стаята си. Напълни една форма за лед, като всяко деление съдържаше смес между водка и вода в различно съотношение. После постави формата в камерата.

Деленията, които бяха пълни само с вода, замръзнаха нормално, но тези с нарастващо количество алкохол все повече приличаха на киша, докато делението, пълно само с водка, си остана в течно състояние.

Толи наблюдаваше как алкохолът бавно се разлива наоколо и покрива пързалката, просмуква се между кънките им и заличава следите от остриетата по повърхността. Стадионът сега прозираше ясно през леда и тя можеше да види всеки детайл от зелените и жълтите букети на фойерверките. Поредният тътен от зарята обаче се смеси с едно друго, много по-зловещо пукане. Сега фойерверките се разпукваха все по-често, отивайки към грандиозния финал на илюминациите.

Толи даде знак на Зейн.

Той направи последна обиколка и се насочи към тях, постепенно набирайки скорост. Тя усети, че тръпка на паника минава през групата около нея, сякаш стадо газели забеляза някоя от големите котки да го атакува. Няколко кримита изпиха последните глътки, останали в

манерките им, после ги напълниха с портокалов сок, за да заличат доказателствата за стореното.

Толи се ухили при мисълта какво красиво объркване ще предизвикат сред охраната: „Ние всички просто си стояхме там, говорехме си и обсъждахме наши си работи, даже не се пързалихме, когато изведнъж.“

— Внимавайте! — извика Зейн и групата се разцепи на две, за да му направи път.

Той се устреми към центъра на кръга, подскочи нечовешки високо, очите и ножовете на кърките му проблеснаха, после се стовари с цялата си тежест върху леда, връзвайки металните остриета в него.

В същата секунда Зейн изчезна от погледите им, съпроводен от трясък като на счупено стъкло; Толи чу как пукането обхваща цялата пързалка и си спомни звука при падането на отсечено дърво в Мъглата. За части от секундата някаква сила я метна във въздуха, тя се озова върху голямо парче лед, което се полюшна нагоре-надолу, носено от магнитния левитатор, но после се пречупи по средата, Толи започна да пропада и сърцето ѝ се качи в гърлото. Десетки ръце в ръкавици се впиха в дрехите ѝ в критичния момент на групова паника, после центърът на пързалката подаде, надигна се всеобщ писък и кримита, ледени късове и замбонита вкупом заваляха върху зелената трева на футболния терен пред очите на десет хиляди души, които наблюдаваха в изумление тази картина.

Ето това вече беше истинско газирание.

[1] Публий Клодий Пулхер (Publius Clodius Pulcher; ок. 92–52 г. пр. Хр.) е политик на късната Римска република от клона на Гтулхри (на латински *pulcher* „красивия“) на патрицианската фамилия на Клавдиите. — Б.пр. ↑

ОТСКОКЪТ

За миг всичко потъна в тишина.

Навсякъде около нея безшумно летяха ледени отломки и при премятането си във въздуха улавяха отблясъци от светлините на стадиона. Вятърът накъсваше и отнасяше надалече бойните викове на кримитата още в мига, в който те се откъсваха от устата им. Тълпата долу беше застинала в смаяно мълчание и наблюдаваше с вирнати тави. Толи разпери ръце, за да забави падането, наслаждавайки се на скъпоценните мигове като на капки вода в пустиня. Този момент от полета с бърнджи жилетка приличаше на истинско летене.

После взрив от екот и светлина я замая, ушите ѝ заглъхнаха и тя стисна очи срещу ослепителното сияние, което я заля. Няколко секунди беше парализирана от изумление, след това тръсна тава да се съвземе и отвори очи: навсякъде около нея разцъфваха разноцветни дъги, сякаш се намираще в самия център на зараждаща се галактика. Някъде над нея се разнесоха още гърмежи, последвани от огнен дъжд. Тя най-после осъзна какво става.

Грандиозният финал на илюминациите беше съвпаднал с момента, в който групата кримита се провали с гръм и трясък през дупката в леда. Моментът на пропадането се беше оказал даже прекалено добре избран.

Една съскаща огнена топка се залепи за нейната бърнджи жилетка, припламна със студения пламък на бенгалски огън и обсипа лицето ѝ с гъделичкащи искри. Толи инстинктивно размаха ръце да се предпази, а през това време земята, от която я деляха само няколко секунди, устремно полетя насреща. Тя все още не беше успяла да се овладее, когато ремъците на бърнджи жилетката се врязаха в тялото ѝ и я спряха с главата надолу на няколко метра от тревата на терена.

Когато жилетката я подхвърли отново нагоре, Толи се сви на кълбо, за да се предпази от падащите едри парчета. Рискът отгоре ѝ да се стовари голям леден къс или някое замбони беше най-опасната част от плана. Но тя остана невредима и успя да направи салто във въздуха, а когато достигна пика на отскока, дочу едно масово „Ааах“ от

изплашената публика долу. Зрителите най-после бяха схванали, че това не е част от илюминациите и нещо не е наред.

Двамата със Зейн обмисляха да хакнат светлинното табло, където се изписва резултатът от мача и в мига на пропадането да пуснат някакво съобщение, да пробият някак постоянната мъгла, което владееше красивите умове, още докато зрителите не са се съвзели от шока. Но в такъв случай охраната щеше лесно да разбере, че пропадането е било предварително планирано и това щеше да повлече след себе си куп кофти усложнения.

Новината за пропадането щеше да стигне до ушите на новите мъгляни по един или друг начин и те най-накрая щяха да разберат смисъла на посланието.

Лекарството действаше. Новите мъгляни вече имаха съюзници вътре в града. Небесата се бяха продънили.

Жилетката на Толи най-накрая спря да я подмята нагоре-надолу и тя спря някъде в средата на игрището, където тревата беше покрита с ледени късове, тресящи се замбонита, кикотеци се кримита и няколко невинни кънкьори, пострадали при пропадането, които сега със сигурност благодаряха на провидението, че бърджи жилетките са задължителни на пързалката. Тя се огледа за Зейн и видя, че инерцията от пропадането го беше запратила в една от вратите на игрището. Втурна се нататък, оглеждайки кримитата, покрай които притичваше. Татуировките им бясно пулсираха, задействани от антикрасивата магия на пропадането. За щастие никой не беше пострадал, ако не се броят няколко натъртвания и малко опърлена коса.

— Получи се, Толи! — изумено прошепна Фаусто, все още стиснал парче лед, когато профуча покрай него. Тя продължи да тича напред.

Зейн се кискаше истерично, оплетен в мрежата на вратата. Когато зърна Толи, той се провикна с цяло гърло: „Г-о-о-о-ол!“.

Тя с облекчение се стовари върху тревата и чак сега си позволи да се отдаде на газиращото удоволствие от случилото се — светът се променяше пред очите ѝ. Имаше чувството, че с един поглед можеше да обхване всяко лице в публиката и ясно да види изражението му под нереално ярката светлина на прожекторите. Десет хиляди души се бяха вторачили в нея, поразени и изпълнени с благоговение.

Толи си представи как в този момент би могла да произнесе слово, да им разкаже за операцията, за мозъчната аномалия и за ужасната цена, която плащат, за да са красиви — да им обясни, че да си красив е равносилно на това да си тъп и че техният безгрижен живот е напълно празен и безсмислен. Сигурно в момент като този стъписаната тълпа щеше да чуе посланието ѝ.

С планираното от тях пропадане двамата със Зейн искаха да изпратят послание на новите мъгляни, но това не беше единствената цел. Те си даваха сметка, че случка от този порядък ще държи кримитата газирани поне още няколко дни, но дали такива преживявания биха променили красивите без помощта на хапче? От начина, по който Фаусто я погледна, Толи разбра, че това сигурно е възможно. Сега, докато наблюдаваше лицата в тълпата — нови красиви, красиви от втора степен и дори трошливи, всичките еднакво стъписани — тя се запита дали пропадащите небеса не бяха предизвикали нещо повече у тях от обичайния шок.

Във всеки случай посланието им стигна до града. По игрището сновяха охранители с аптечки за оказване на бърза помощ. Толи никога не беше виждала закуп толкова много паникьосани красиви от втора степен. Също като зрителите, те изглеждаха напълно изумени, че подобна катастрофа е възможно да се случи тук, в града. Левитиращите камери, подготвени да предават срещата, сега сновяха над терена и снимаха пораженията. В края на деня Толи си даде сметка, че кадрите от пропадането ще бъдат излъчени във всички градове на планетата.

Тя си пое дълбоко въздух. Чувстваше се също като в детството, когато за първи път пусна сама фойерверк-изненадата, че натискането на един малък бутон може да произведе такъв шум, и уплашена, че е направила беля. Когато първоначалната еуфория отмина, Толи усети как, въпреки внимателното прикритите следи, някой рано или късно ще се досети, че пропадането е било предварително планирано.

Внезапно изпита остра нужда от присъствието на Зейн, от неговата мълчалива подкрепа и премина на бегом оставащото разстояние до футболната врата. Той най-после се беше освободил от разкъсаната мрежа и двама охранители пръскаха лицето му с медицински спрей. Толи ги разбута и го прегърна.

Навсякъде по терена имаше охранители, затова тя заговори на сленга на красивите:

— Голямо газирание, а?

— Тотално — отговори той. Зейн нямаше временна татуировка на челото, но тя и така усещаше ускорения пулс на сърцето му изпод дебелото зимно яке.

— Счупен ли си някъде?

— Не, само наболява. — Той предпазливо попила едната половина на лицето си; върху бузата му имаше червени следи, отпечатани от мрежата. — Май отбелязахме точка, а?

Тя се изкиска и нежно целуна наранената му буза, после доближи устни до ухото му.

— Действа! Наистина действа! Вече нищо не може да ни се опре.

— Така е.

— След този случай в Новата Мъгла трябва да разберат, че лекарството действа. Ще ни изпратят още хапчета и тогава всичко ще се промени.

Той се отдръпна и кимна, после се приведе да я целуне по ухото и тихо промърмори:

— А ако не са схванали съобщението, ще се наложи ние да излезем навън и да ги потърсим.

КРАЯТ НА КУПОНА

Тази нощ всичко беше залято с шампанско. Въпреки че се бяха зарекли повече да не пият, Толи и Зейн решиха да вдигнат тост за оцеляването на кримитата в Голямото сгромолясване на Стадиона на Нефертити.

Всички бяха инструктирани как да се държат тази нощ, всяка реакция беше предварително отрепетирана, затова никой не спомена за разлят по леда алкохол, нямаше дори намек за злорадство или поздравления за успешно осъществения план — отвсякъде се чуваше само въодушевеното бърборене на нови красиви, които постепенно се съвземаха след газиращо и неочаквано преживяване.

Кримитата разказваха и преразказваха всеки за собствените си усещания по време на пропадането — за разпадащия се лед, за замайващия полет сред канонада от фойерверки, за впиването на ремъците на бърджи жилетките при обезопасяване на полета, за вълната позвънявания на разтревожени родители, които бяха разбрали за случилото се от емисиите по всички канали. Повечето кримита бяха интервюирани за новините и разказваха личните си истории с израз на невинна изненада. Подробностите около събитието и неговите последствия се трупаха като лавина: подадени оставки в градския съвет по архитектура; пълна промяна в графика на плейофите и окончателно затваряне на левитиращата пързалка (доста кофти страничен ефект, който Толи не беше предвидила).

Но скоро всичко това им досади — дори собственото ти лице на екрана може да бъде отегчително, ако си го видял петдесетина пъти — затова Зейн ги поведе да си нападят огън в „Дензъл парк“.

Кримитата продължаваха да бълбукат като врящ казан, татуировките им се въртяха в заревото на пламъците, докато отново и отново разказваха всеки своята история. Използваха сленга на красивите, в случай че някой подслушва, но въпреки това Толи долавяше нещо повече от плоски баналности в думите им. По същия начин разговаряха и те двамата със Зейн — винаги внимаваха какво ще кажат пред белезниците, но успяваха да натоварят с важен смисъл

наглед празните приказки на красивите. Очевидно мълчаливата конспирация, споделяна доскоро само от тях двамата, сега се разрастваше. Докато наблюдаваше пламъците и слушаше разсеяно разговорите около себе си, Толи все повече се убеждаваше, че газираното състояние, което пропадането предизвика в групата, наистина може да продължи по-дълго. Дали хората все пак нямаше сами да открият начин да се освободят от красивия ум, без да прибегват до хапчета.

— По-бързо пий това шампанско, Кльоцо! — Зейн прокара пръсти по врата ѝ, за да я откъсне от мислите, в които беше потънала. — Чувал съм, че алкохолът много лесно се изпарява.

— Изпарява ли се? Ужасно! — Толи доби загрижен вид и вдигна чашата си на фона на пламъците. По новините на всеки час съобщаваха как върви разследването около пропадането на пързалката. Цял куп инженери търсеха обяснение как е възможно лед с двайсетсантиметрова дебелина, поддържан от магнитни левитатори, да подаде на тежестта само на няколко десетки души. Май накрая вината щеше да бъде приписана на ударната вълна от зарята, на топлината от прожекторите над стадиона и даже на синхронните вибрации от ритмичното пързляне на кьнкьорите, каквито се получават и при маршируването на войници. Нито един експерт дори не подозираше, че истинската причина за пропадането се е изпарила във въздуха.

Толи вдигна чаша и се чукна със Зейн. После я пресуши, взе чашата на Зейн и го напръска с малко шампанско.

— Благодаря, Кльоцо — каза той.

— За какво?

— Че споделяш всичко с мен.

Тя му хвърли красива усмивка. Той, естествено, говореше за хапчетата, не за шампанското.

— Пак заповядай. Радвам се, че има достатъчно и за двамата.

— Да не повярваш в газирания ни късмет, ама подейства.

Тя кимна. Лекарството още не беше свършено, но като се има предвид, че двамата взеха по половин доза, тестът можеше да се смята за успешен. Лекарството подейства на Зейн почти мигновено и само за няколко дни успя да разбърка неговия красив ум. Хапчето на Толи действаше по-бавно и тя все още се събуждаше замаяна сутрин, та

трябваше Зейн да търси начини да я газира. Затова пък тя извади късмет и не страдаше от ужасни пристъпи на мигрена като Зейн.

— Според мен винаги е по-добре да споделяш — каза тя и отново разклати чашата му шампанско. Спомни си за предупреждението в писмото, което беше написала сама до себе си, и потръпна, въпреки близостта на огъня. Вероятно двете хапчета щяха да подействат като свръхдоза и сега тя щеше да е безжизнено тяло в мозъчна смърт.

Зейн я привлече към себе си.

— Та, както казах, благодаря. — Той я целуна, допирът на устните му беше топъл, въпреки студата очите му просветваха в заревото на пламъците и той дълго не я пусна. От тази целувка, оставила я без дъх, и от изпитото шампанско Толи пак се почувства с красив ум — контурите на всичко около нея се размиха. Което вероятно невинаги беше лош знак.

Зейн най-накрая я пусна да си поеме дъх, но когато тя се извърна към огъня, допря устни до ухото ѝ и прошепна:

— Трябва да свалим тези неща.

— Шшт! — Дори с дебелите зимни якета и ръкавици върху белезниците, Толи пак се чувстваше на показ и не си позволяваше да прави планове за бъдещето на глас. На кримитата и без това тази вечер им се наложи да мятат камъни по една камера, която левитираше ниско над тях, за да отрази купона като подплата на историята с продънването на пързалката.

— Това направо ме побърква, Толи.

— Кротко. Ще измисля нещо. — Но престани да говориш за това, помоли го само с помръдване на устни тя.

Той върна обратно в огъня едно изтърколило се дърво. Когато наоколо се разхвърчаха искри, издаде болезнен стон.

— Зейн?

Когато той тръсна глава и притисна с ръце слепоочията си, Толи изплашено преглътна. Още един пристъп на мигрена. Понякога приключваха след няколко секунди, друг път траеха с часове.

— Спокойно, добре съм. — И той дълбоко си пое въздух.

— Май все пак трябва да отидеш на лекар — прошепна тя.

— Забрави! Тогава ще разберат, че съм излекуван.

Тя го придърпа близо до огъня, който бумтеше и хвърляше искри, и притисна устни до ухото му.

— Казах ли ти за Мади и Аз, родителите на Давид? Те са лекари — хирурзи — но въпреки това дълго време не са си давали сметка за мозъчната аномалия. Просто мислели, че повечето хора са тъпи по рождение. Един обикновен лекар няма да заподозре нищо, ако се наложи да те оправи.

Зейн категорично разтърси глава и на свой ред долепи устни до ухото ѝ.

— Това няма да свърши само с един обикновен лекар, Толи. Новите красиви никога не се разболяват.

Тя огледа светналите лица на хората около огъня. Кримитата редовно отскачаха до болницата, но заради раните, получени по време на буйните си забави, не заради някаква болест. Операцията усилваше имунната система, укрепваше органите и оправяше зъбите завинаги. Да се разболе някой от новите красиви беше такава рядкост, че най-вероятно веднага щеше да бъде подложен на детайлни изследвания. А щом се разбере, че мигрените на Зейн са хронични, тогава щяха да се намесят и експертите.

— Те и без това вече ни държат под око — прошепна той. — Не можем да си позволим някой да ровичка из главата ми. — Той трепна отново и болезнено изкриви лице.

— Да се прибираме къщи — тихо каза тя.

— Ти остани. Аз и сам ще стигна до Пулхер.

Тя изсумтя и го дръпна далече от огъня.

— Хайде.

Той се остави да го поведе в мрака, встрани от останалите кримита. Шай извика след тях, но Толи ѝ махна да остане при другите.

— Прекалил е с шампанското.

Шай се усмихна съчувствено и отново се обърна към огъня.

Двамата тежко запристъпяха по пътеката, замръзналата земя под краката им святкаше на лунната светлина, а студеният вятър още по-болезнено хапеше страните им след ласкавата топлина на огъня. Ноцта притежаваше особена магия, но единствената мисъл на Толи в този момент бе какво се случва в главата на Зейн. Дали това просто е незначителен страничен ефект от лекарството? Или пък симптом за нещо ужасно?

— Не се притеснявай, Зейн — каза тя почти шепнешком. — Заедно ще се справим. Или пък ще излезем навън и ще потърсим помощ от мъгляните. Откритието е на Мади — тя ще разбере какво става.

Той не отговори, а просто се запрепъва нагоре по хълма, тежко опрян на нея.

Когато „Къщата на Пулхер“ се показа, той я дръпна да спре.

— Върни се обратно на купона. От тук и сам ще се прибера. — Гласът му се извиси неочаквано.

Тя се огледа притеснено, но наоколо нямаше никого — не се виждаха нито красиви, нито автолети.

— Притеснявам се за теб — прошепна тя.

Той снижи глас.

— Глупаво е да се тревожиш, Кльоцо. Това е просто главоболие. Нищо особено. Може би защото по-дълго от теб съм бил красив. — Той се насили да се усмихне. — Затова ще ми е нужно повече време, докато свикна да използвам мозъка си.

— Хайде да вървим. Ще те сложа да си легнеш.

— Не, ти се връщаш обратно. Не искам да разберат за това.

— На никого няма да кажа — прошепна Толи. Не бяха споделили с никого за лекарството и щяха да го пазят в тайна, докато не се уверят, че останалите кримита са достатъчно газирани, за да си държат устата затворена. — Просто ще им обясня, че си прекалил с пиенето.

— Чудесно, но сега се връщай обратно — твърдо каза той. — Работата ти е да ги поддържаш газирани по-дълго време. Наблюдавай да не се напият и да се раздрънкат.

Толи погледна към огъня, който едва се виждаше между дърветата. Трябваше само малко повече шампанско, за да започне някой да се хвали. Тя отново погледна Зейн.

— Ще се справиш ли?

Той кимна.

— Вече съм по-добре.

Тя вдъхна дълбоко студения нощен въздух. Никак не и се вярваше наистина да е по-добре.

— Зейн.

— Слушай, с мен всичко ще е наред. Каквото и да се случи обаче, не съжалявам, че взехме хапчетата.

Толи отново си пое дъх, за да запази хладнокръвие.

— Какво искаш да кажеш с това „каквото и да се случи“?

— Не говоря само за тази вечер, а и занапред. Знаеш какво искам да кажа.

Толи са взря в искрящите му златисти очи и прочете в тях болката, която той мълчаливо понасяше. Не си струваше рискът да го изгуби само за да остане постоянно газирана. Тя тръсна глава.

— Не, не знам за какво говориш.

Той въздъхна.

— Предполагам, че глупаво се изразих. Добре съм.

— Тревожа се за теб.

— Просто се върни при останалите.

Толи тихо въздъхна. Нямаше никакъв смисъл да спори с него. Тя вдигна ръка и посочи увитата си с шала китка.

— Добре, но ако се почувстваш зле, ми кликни.

Той горчиво се усмихна.

— Поне за нещо ще са ни от полза.

Тя нежно го целуна и го изпрати с поглед, докато той мъчително пристъпваше към портала на къщата и влизаше вътре.

По обратния път ѝ се стори, че въздухът внезапно е застудял. За малко да си пожелае отново да е с красив ум, поне само за една нощ, вместо да надзирава кримитата. Откакто се целунаха за първи път със Зейн, отношенията между тях ставаха все по-сложни.

Тя въздъхна. А може би точно така ставаше обикновено.

Зейн никога не би отишъл на лекар, Толи знаеше това. Но ако главоболието му се превърне в нещо по-лошо, дали ще успее да го накара да се прегледа? Естествено Зейн беше прав: лекар, способен да реши проблема, вероятно ще се досети какво го е причинило и можеше отново да върне Зейн към състоянието на красивия ум.

Всичко щеше да е по-различно, ако Крой не се беше изпарил. Толи се запита колко ли време ще отнеме на новите мъгляни отново да се свържат с тях. След новината за продънването те трябваше да разберат, че лекарството действа. И дори в техния нов лагер да не стигаха официалните новини, всички грозни по света вече говореха за продънването на ледената пързалка и за Толи Янгблъд, което изглеждала така невинна на екрана.

Независимо от това обаче, двамата със Зейн трябваше да напуснат града. А все още нямаха идея как да се отърват от белезниците. Ако продължаваха да отслабват, може би металните гривни най-накрая ще се изхлузят от ръцете им, но колко време би отнело това? На Толи никак не ѝ се искаше да избира между собствената си гладна смърт и мозъчната смърт на Зейн.

Пък и не би избягала от града без останалите кримита. Не и без Перис и Шай. Тази вечер цялата група беше толкова газирана, че би яхнала сърфовете само при една нейна дума. Въпросът е колко газирани щяха да са на следващия ден.

Толи внезапно се почувства крайно изтощена. Предстоеше ѝ да намери хитроумен изход от толкова много проблеми. Какъв голям товар се сгромоляса върху плещите ѝ, а трябваше да го носи сама. Единственото, за което доскоро мечтаеше, бе да стане част от групата на кримитата и да се почувства в безопасност сред верни приятели; вместо това изведнъж се оказа начело на предстоящ бунт.

— Приятелят ти май попрекали с шампанското?

Толи замръзна на място. Думите долетяха от околния мрак и одраскаха слуха ѝ като нокти, които стържат върху метал.

— Кой е там?

От сенките на мрака се появи фигура със скрито в качулката на зимното палто лице, която безшумно приближаваше през купчината опадали листа. На лунната светлина пред Толи се изправи жена, което стърчеше десетина сантиметра над нея, беше по-висока даже от Зейн. Нямахше шанс да е нещо друго, освен агент на Извънредните.

Толи си заповяда да запази спокойствие, опита да се овладее и се насили да смекчи чертите на напрегнатото си лице, за да добие овчето изражение на новите красиви.

— Шай? Ти ли се опитваш да ме изплашиш? — гневно извика тя.

Фигурата пристъпи още крачка напред и застана в светлия кръг на една от факлите край пътеката.

— Не, Толи, аз съм. — И жената отметна качулката.

Беше д-р Кейбъл.

ДРАКОНЪТ

— Познаваме ли се?

Д-р Кейбъл студено се усмихна.

— Сигурна съм, че ме помниш, Толи.

Толи отстъпи крачка назад, позволявайки си да покаже, че е изплашена — дори една нова красива би се стреснала при вида на д-р Кейбъл. С жестоките си черти, подсилени още повече от лунната светлина, тя приличаше на красива жена, превърнала се наполовина във върколак.

Спомените нахлуха в главата на Толи. Тя отново се видя в безмилостната хватка на д-р Кейбъл — първият път, когато разбра за съществуването на Извънредните, и после, когато прие да проследи и предаде Шай — цената да стане красива. И накрая, когато Кейбъл заедно с цяла армия извънредни я проследи чак до Мъглата и изгори до основи нейния нов дом.

— О, да — каза Толи. — Май си спомням. Срецаш сме се някъде, нали?

— Точно така. — Острите зъби на Кейбъл лъснаха на лунната светлина. — Но по-важното, Толи, е, че аз те познавам.

Толи успя да изфабрикува глуповата усмивка. Нямахше съмнение, д-р Кейбъл си спомняше тяхната последната среща — Толи и Давид спасяваха мъглярите и на Толи се наложи да я удари по главата.

Д-р Кейбъл посочи черния шал около китката на Толи, който плътно покриваше белезницата под ръкавицата и ръкава на дебелия зимно яке.

— Любопитен начин да се носи шал.

— Да не падате от небето? Сега всички се носят така.

— Обзалагам се обаче, че ти си въвела тая мода. Винаги си била хитруша.

Толи засия като същинска красива.

— Сигурно е така. Всякакви номера съм правила като грозна.

— Но нищо не може да се сравни с днешния трик.

— О, вие сте гледали новините? Не е ли ужасно кофти всичко това? Ледът просто ей така се продъни под краката ни!

— Да, просто ей така. — Очите на д-р Кейбъл се присвиха. — Трябва да призная, отначало успя да ме заблудиш. Тая летяща пързалка беше напълно глупава архитектурна прищявка, само и само да се угоди на новите красиви. Рано или късно щеше да се случи някакъв инцидент. Но после се замислих защо това стана в точно определен момент — когато стадионът е пълен и стотици камери предават от него по цял свят.

Толи изпърха с клепки и сви рамене.

— Обзалагам се, че причината е във фойерверките. Усещахме ги даже през леда. Чия тъпа идея беше това?

Д-р Кейбъл кимна съсредоточено.

— Твърде вероятна причина за инцидента. Но тогава видях лицето ти по новините, Толи. С ококорени очи и невинен вид разказваше своята газирана малка история. — Горната устна на Кейбъл се изви, но това не беше усмивка. — И си дадох сметка, че ти и тук продължаваш да правиш номера.

Толи усети някакъв юмрук да се забива в стомаха ѝ, чувство, което помнеше още от грозните си дни — когато я хващаха. Опита се да маскира страха си като изненада.

— Аз?!

— Точно така, Толи — ти. Някак успяваш да го правиш въпреки всичко.

Прикована от погледа на д-р Кейбъл, Толи си представи как за пореден път я хвърлят в подземията на „Извънредни ситуации“, как лекарството губи силата си и спомените ѝ отново са заличени. А може сега изобщо да не си правят труд да я връщат в „Града на новите красиви“. Опита се да преглътне, но усети, че устата и е суха като шкурка.

— Да, бе, точно така. За всичко аз съм виновна — едва успя да произнесе тя.

Д-р Кейбъл пристъпи още по-близо и Толи мобилизира волята си да не помръдне, въпреки че цялото ѝ същество крещеше: „Бягай!“. Жената срещу нея я наблюдаваше със студен интерес, сякаш беше лабораторно животно върху масата за опити.

— Определено се надявам това да е било по твоя вина.

Толи сви вежди.

— На какво се надявате?

— Нека си говорим честно, Толи Янгблъд. Нагледах се на красивите ти номера. И нямам намерение да те затварям в моите подземия.

— Наистина ли?

— Ти смяташ ли, че ме е грижа, дори да потрошиш още нещо в „Града на новите красиви“?

— Ами, така си мисля.

Д-р Кейбъл изсумтя презрително.

— Аз не съм шеф на отдела по поддръжката. „Извънредни ситуации“ се намесват само тогава, когато има външна заплаха. През останалото време градът сам се грижи за себе си, Толи. Тук са взети толкова предпазни мерки, че просто не си струва да го обсъждаме, камо ли да се тревожим. Защо според теб на тази пързалка бяха задължителни бърнджи жилетките?

Толи примигна. И през ум не ѝ беше минавало защо са необходими жилетки: в „Града на новите красиви“ винаги се вземаха изключителни предпазни мерки, иначе новите красиви щяха да мрат като мухи. Тя сви рамене.

— Ако магнитните левитатори откажат, предполагам. Нещо като изключване на енергийните източници.

Кейбъл си позволи да се разсмее остро, но смехът ѝ продължи по-малко от секунда.

— Енергийните източници не са отказвали в продължение на сто и петдесет години. — Тя само поклати глава при тази догадка и продължи: — Унищожавай и троши каквото искаш, Толи. Не ме е грижа за твоите малки номера. Освен ако не ми помогнат да те разкрия.

Погледът на жената пак я прониза и Толи отново трябваше да се пребори с желанието да побегне. Зачуди се дали това не е просто подвеждаща маневра — да признае какво са направили кримитата. Май и без това каза достатъчно досега. Но нещо в студения вторачен поглед на д-р Кейбъл, в нейния остър като бърснач глас, в движенията ѝ на хищник, в самото ѝ присъствие не позволяваше на Толи да се държи като празноглава красавица. До този момент всеки друг от новите красиви би избягал с писък, или би се превърнал в мекотело.

Въпреки това, ако „Извънредни ситуации“ държаха Толи сама да признае греховете си, едва ли биха губили време в празни разговори.

— Тогава защо сте тук? — попита вече с нормален глас Толи, правейки усилие да не трепне.

— Винаги съм се възхищавала на инстинкта ти за оцеляване, Толи. Ти ставаш един чудесен малък предател, когато ножът опре до кокал.

— Ами, благодаря. Така, де.

Кейбъл кимна.

— На всичкото отгоре се оказва, че си имала повече мозък, отколкото предполагах. И успя много добре да се справиш с обстоятелствата.

— Обстоятелствата? Така ли му викате на това?! — Толи високо изруга. — Говорите, сякаш съм била на фризьор!

— Удивително. — Д-р Кейбъл се приближи и впи очи в нейните, сякаш искаше да проникне в мозъка ѝ. — Някъде дълбоко в теб все още е жива малката пакостлива грозница, нали? Забележително. Мисля, че бих могла да те използвам.

Толи усети пристъп на гняв, главата ѝ пламна в огън.

— Хм, а не ме ли използвахте вече?

— Я, гледай, значи си спомняш? Превъзходно. — В жестоко красивите очи на жената, студени, безизразни и без блясък, сякаш премина далечна сянка на наслада. — Зная, че това беше доста неприятно изживяване, Толи. Но пък необходимо. Искрахме да спасим нашите деца от Мъглата и единствено ти можеше да ни помогнеш. Извинявам ти се.

— Извинявате се? — повтори Толи. — Извинявате се, защото ме принудихте да предам приятелите си, защото унищожихте Мъглата, или защото убихте бащата на Давид? — Толи усети, че в момента лицето ѝ изразява неприкрито отвращение. — Не мисля, че от сега нататък ще съм ви полезна, д-р Кейбъл. Вече ви направих достатъчно услуги.

Жената само се усмихна в отговор.

— Съгласна съм. Значи сега е време аз да ти направя услуга. Това, което ти предлагам, е доста... газирано.

Тази дума, произнесена от тънките и жестоки устни на Кейбъл, накара Толи сухо да се изсмее.

— Какво ли пък знаете вие за газирането.

— Ще останеш изненадана. Ние от „Извънредни ситуации“ знаем всичко за усещанията, особено за онези, които ти и твоите така наречени кримита постоянно търсите. Аз бих могла да ти ги предоставя, Толи. По цял ден, ден след ден ще си така газирана, както не би могла даже да си представиш. И това ще е истинско. Не просто начин да се отървеш от вечния унес на новите красиви, а нещо много по-добро.

— За какво говорите?

— Помниш ли летенето със сърф, Толи? — попита Кейбъл, в безизразните ѝ очи припламнаха студени огньове. — И как от него се чувстваше жива? Да, ние можем да правим хората красиви отвън и празни, лениви и безсъдържателни — отвътре, но можем и да ги газираме, както му казвате вие. Има начин и сега да се заредиш с адреналин, даже повече, отколкото като грозна; има начин да се почувстваш много по-жива от вълк, преследваш плячката си, даже много по-газирана от войниците на ръждивите, които са се избивали за някое богато на нефт парче земя в пустинята. Твоите сетива ще се изострят, тялото ти ще е по-бързо, от който и да е атлет в историята, а мускулите ти — по-силни от тези на другите човешки същества.

Режещият глас на жената замлъкна и Толи внезапно усети с предела на сетивата си нощта наоколо — ледените висулки ронеха капки върху твърдата земя, дърветата пукаха на вятъра, огънят долу хвърляше искри от време на време. Чуваше прекрасно шума от купона: кримитата се надвикваха за подвизите си от деня, препирайки се кой е отскачил най-високо с бърнджи жилетката, или чие падане е било най-болезнено. Думите на Кейбъл превърнаха света в парче счупен кристал с остри ръбове.

— Трябва да гледаш на света така, както аз го виждам, Толи!

— Да не ми предлагате... работа? Като агент на „Извънредни ситуации“?

— Не просто работа. А изцяло нов живот. — Д-р Кейбъл произнесе следващите думи с преднамерена предпазливост. — Ти можеш да станеш една от нас.

Толи дишаше тежко, пулсът биеше в ушите ѝ, сякаш самата идея да стане извънредна вече я променяше отвътре.

— Сравни предложението ми с живота, който те чака, Толи. Ще го пропиленеш в търсене на евтина тръпка и само за няколко кратки мига ще си възвръщаш трезвата мисъл. Главата ти никога няма напълно да се избистри от постоянния унес. А от теб ще излезе чудесен агент на Извънредните. Беше впечатляващо как откри Мъглата съвсем сама, макар че аз винаги съм залагала на теб. Но чак сега, когато продължаваш да правиш пакости и след операцията — д-р Кейбъл поклати глава, — си давам сметка, че си истински самороден талант. Присъедини се към нас.

При тези думи нещо най-последно звънна в главата на Толи.

— Отговорете ми на един въпрос. Каква бяхте вие като грозна?

— Не е ли очевидно, Толи? — Жената отново нададе лаещ смях.
— Ти вече знаеш отговора на този въпрос.

— Била сте бунтар.

Кейбъл кимна.

— Бях същата като теб. Всички ние сме били като теб. Ходехме до руините, опитвахме се да стигнем дори по-далече и се налагаше насила да ни връщат. Затова оставяме грозните да правят дребните си пакости — за да преседем най-умните сред тях. Да разберем кои сами могат да избягат от клетката. Това е целта на бунта, Толи — да се издигнете до агенти в „Извънредни ситуации“.

Толи затвори очи, осъзнавайки, че жената казва истината. Тя си спомни колко лесно успяваше да заблуди охраната в общежитието на грозните; как всеки намираще начин да заобиколи правилата. После си пое дълбоко въздух.

— Но защо?

— Защото все някой трябва да държи нещата под контрол, Толи.

— Не това питам. Искях да разбера защо причинявате вреда на красивите. Защо промивате мозъците им?

— И таз добра, Толи, не е ли очевидно? — Д-р Кейбъл разочаровано поклати глава. — На какво ви учат в училище?

— Че ръждивите едва не са унищожили света — издекламира Толи.

— Ето и отговорът на твоя въпрос.

— Но ние сме по-добри от тях, не унищожаваме дивата природа, не прокопаваме мини и не използваме нефт. Не водим войни. — Гласът на Толи секна, когато внезапно проумя.

Д-р Кейбъл кимна.

— Ние сме под контрол, Толи, благодарение на операцията. Оставени на произвола, човешките същества са същинска напаст. Множат се като зайци, изчерпват до дъно всички природни ресурси и унищожават онова, до което се докоснат. Без операцията хората рано или късно ще се превърнат в ръждиви.

— Не и ако са в Мъглата.

— Я си спомни, Толи. Мъглявите бяха обезлесили планината около селището и убиваха животни, за да се прехранват. Когато кацнахме, те горяха дървета.

— Да, но не чак толкова много. — Толи усети как гласът ѝ изневерява.

— Представи си само, че има милиони селища като Мъглата. Те много скоро ще станат милиарди. Извън нашите самоконтролиращи се градове хората са същинска напаст, рак в тялото на земята. Но ние... — Тя протегна ръка и потупа бузата на Толи, пръстите ѝ бяха необичайно топли в студената зимна нощ. — Ние, „Извънредни ситуации“. Ние сме лечението.

Толи тръсна глава и отстъпи далече от д-р Кейбъл.

— Да забравим този разговор!

— Но ти винаги си искала точно това.

— Не е вярно! — изкрещя Толи. — Единственото ми желание беше да стана красива. Само че вие постоянно се изпречвате на пътя ми!

Избухването изненада и двете и беше последвано от тишина, докато думите кънтяха навътре в парка. Купонът около огъня утихна, вероятно всички се питаха кой ли крещи така в гората.

Д-р Кейбъл първа се съвзе и тихо въздъхна.

— Хайде, Толи, успокой се! Няма нужда да викаш. Ако не приемаш предложението ми, ще те оставя да си продължиш купона. Наслаждавай се на живота, докато се превърнеш в самодоволна красива от втора степен. Скоро няма да ти е толкова важно да си газирани и ще забравиш за този разговор.

Толи издържа втренчения поглед на жестоко красивата Кейбъл и едва се овладя да не ѝ каже за лекарството, да ѝ натрие новината в самодоволната физиономия. Нейният ум нямаше да се притъпи нито

утре, пито след петдесет години; тя нямаше да забрави коя е и какво иска. И не ѝ трябваша „Извънредни ситуации“, за да се чувства жива.

Гърлото още я болеше от крясъка, но макар и с дрезгав глас, тя каза:

— Никога.

— Единственото, за което те моля, е да обмислиш предложението ми. Не е нужно да решаващ веднага — ще почакам. Само си припомни как се чувстваше, докато ледената пързалка пропадеше под краката ти. Можеш да си доставяш тази тръпка всеки ден. — Д-р Кейбъл небрежно махна с ръка. — И ако това има някакво значение за теб, мога да намеря място дори за твоя приятел Зейн. Държа го под око от известно време. Той едно време също доста ми помогна.

Студена тръпка мина по цялото тяло на Толи и тя тръсна глава.

— Не.

Д-р Кейбъл кимна.

— Да. Зейн беше много услужлив по въпроса за Давид и Мъглата, когато не избяга с останалите.

После се обърна и изчезна сред дърветата.

КРАЯТ НА ПРИЯТЕЛСТВОТО

Толи се запрепъва обратно към мястото на купона.

Огънят гореше с пълна сила и жегата му беше принудила кримитата да се отдръпнат, разширявайки кръга. Някой беше поръчал индустриални количества торфени блокчета, които можеха да изчерпат груповия месечен лимит на кримитата за отделяне на въглерод във въздуха. Върху тях бяха нахвърляни събрани из парка опадали клони и съскането на още влажното дърво напомни на Толи за огньовете, където готвеха храна в Мъглата, и как водата в току-що отсечените дървета кипваше и излиташе със съскане като пара, сякаш давайки глас на разгневените горски духове.

Тя се загледа в издигащата се над огъня колона дим, злокобно тъмнееща на фона на небето. Значи ето как Мъглата беше получила името си. Както каза д-р Кейбъл, мъгляните горяха изтръгнати живи от земята дървета. Човеците правеха това от хиляди години, а преди няколко века бяха наситили въздуха на планетата с толкова въглерод, че за малко да съсипят климата за вечни времена. И едва когато някой пуснал на свобода бактерията, унищожаваша петрола, цивилизацията на ръждивите била спряна, а светът — спасен.

Но ето че сега, благодарение на газираната си приповдигнатост, кримитата правеха същата грешка. Внезапно топлината на огъня и неговите весели пламъци накараха Толи да се почувства още по-зле.

Тя се заслуша в разговорите наоколо — хвалби кой колко високо се е преметнал с бърнджи жилетката над футболното игрище и спорове чие интервю в новините е най-хубаво. Горчивият разговор с д-р Кейбъл беше изострил чувствителността и; сега можеше да чуе всеки отделен звук, да разчепка всяка нишка от разговора. И кримитата изведнъж ѝ се видяха глупави самохвалковци, които преповтарят за пореден път един на друг своите истории и незначителните си победи. Както обикновено правят красивите.

— Кльоцо?

Тя откъсна поглед от огъня и видя, че Шай стои край нея.

— Зейн добре ли е? — Шай я огледа по-внимателно и се ококори. — Толи-ва, изглеждаш...

Нямаше нужда Шай да довършва, Толи можеше да прочете останалото в очите на приятелката си: изглежда ужасно. Уморено се усмихна. Това беше една от последиците на лечението, разбира се. Може все още да е прекрасна — със съвършена костна структура и безупречна кожа — но лицето ѝ вече отразяваше нейния вътрешен смут. Сега, когато главата ѝ е пълна с некрасиви мисли, тя вече не можеше по всяко време да изглежда красива и безгрижна. Гневът, страхът и грижите не действат разкрасително.

— Със Зейн всичко е наред. Просто с мен нещо става.

Шай се притисна към Толи и обгърна раменете ѝ с ръка.

— Защо си толкова тъжна, Кльоцо? Кажи ми!

— Ами... — Тя огледа кримитата, които се надпреварваха кой да се изфука с нещо повече от останалите, — май заради всичко.

Шай понижи глас.

— Аз пък мислех, че днес всичко беше идеално.

— Разбира се, идеално беше.

— Докато Зейн не се напи, разбира се. В това е проблемът, нали?

Толи издаде нечленоразделен звук. Не ѝ се искаше да лъже Шай. Някога ще ѝ разкаже всичко за лекарството и тогава би могла да обясни главоболието на Зейн.

Шай въздъхна и прегърна Толи още по-силно. Помълчаха така известно време, после Шай попита:

— Кльоцо, какво стана с вас там горе?

— Там горе ли?

— Сещаш се — когато изкачихте предавателната кула. Оттогава не сте същите.

Толи се заигра с шала, усукан около китката ѝ — щеше ѝ се да може да разкаже на приятелката си всичко. Но беше опасно да сподели с нея за лекарството, докато не са на безопасно място извън града.

— Не знам какво да ти кажа, Къорчо. Горе наистина беше много газиращо. Вижда се целият остров, а и рискуваш да се пребиеш. Дори да умреш. Това те прави различен.

— Знам — прошепна Шай.

— Какво знаеш?

— Какво е чувството. И аз изкачих кулата. Двамата с Фаусто намерихме начин да хакнем охраната и снощи го направих. Това страшно ме газира преди пропадането.

— Наистина ли? — Толи се взря внимателно в нея. В светлината на огъня лицето на Шай сияеше от гордост и ирисовите ѝ импланти святкаха. Всички кримита бяха дръпнали здраво напред, но щом Шай е хакнала охраната и се е изкатерила по кулата във Валентино, значи беше с няколко дължини пред останалите.

— Страхотно! И се изкатери там през нощта?!

— Искях да разбера какво става, защото вие двамата със Зейн бяхте тотално разбити след качването. Фаусто предложи да облека бърнджи жилетка, но аз исках да го направя като вас. Можех да падна, да умра — точно, както ти казваш. Даже се порязах на един кабел. — Тя с усмивка показва червения белег, който пресичаше дланта ѝ, после замълча за кратко и по челото ѝ се появиха некрасиви бръчки. — Но беше брутално разочарование.

— Защо?

— Защото не ме промени, както се надявах.

Толи сви рамене.

— Е, всички сме различни.

— Сигурно — тихо отговори Шай, — и тогава се замислих. Вие двамата не просто изкатерихте кулата, нали? Там се е случило и нещо друго, Кльоцо. Преди ти дори не излизаше със Зейн, а после двамата създадохте някакво ваше, тайно общество, смеете се на шегги, които само вие си разбирате, и през цялото време шушукате. И не се отделяте един от друг.

— Кьорчо... — започна Толи, после въздъхна. — Съжалявам, ако сме били толкова обсебени един от друг. Нали разбираш, това е първата ми свалка, откакто съм красива.

Шай се загледа в огъня.

— И аз така помислих отначало, Толи. Двамата сте толкова различни от всички останали. — Тя вече не шепнеше. — Зейн постоянно получава главоболия, които се опитва да скрие, а и този кръсък преди малко беше твой, нали?

Толи преглътна.

— Какво ви промени така в онзи ден?

Толи посочи китката си.

— Шшшт!

— Не ми шъткай, а кажи!

Толи нервно се огледа. Огънят поглъщаше нови купища сурови вейки и съскаше високо, а повечето кримита пееха пиянски песни. Никой не обърна внимание на избухването на Шай, но Толи знаеше, че металната гривна около китката ѝ винаги е нащрек.

— Не мога да ти кажа, Къорчо.

— Напротив, можеш. — В заревото на огъня лицето на Шай започна да се променя и красивата мекота на чертите ѝ беше изличена от надигация се гняв. — Виж, Толи, аз си спомних разни неща, когато бях горе на кулата и се питах дали ще умра. А после, докато пързалката пропадеше и правех салта над игрището, си припомних и други. Върнаха ми се много спомени от времето, когато бях грозна. Не е ли страхотно?

Толи не издържа и отклони очи пред суровото изражение на Шай.

— Да, сигурно е така.

— Радвам се, че си съгласна с мен. Та, ето какво си спомних: аз съм в града благодарение на теб, Толи. Ами всички тия истории, с които ви пълнех главите? Пълен боклук! В действителност ти ме проследи до Мъглата и ме предаде, нали така?

Толи отново почувства същия удар в стомаха, като при вида на д-р Кейбъл: хванаха я. От мига, в който усети въздействието на хапчето, тя вътрешно беше убедена, че това рано или късно ще се случи, че Шай ще си спомни какво всъщност е станало, когато и двете бяха още грозни. Но не очакваше да е толкова скоро.

— Да, тръгнах след теб, за да те върна обратно тук. Аз съм виновна за всичко, което се случи в Мъглата. Извънредните ме бяха проследили.

— Точно така, ти ни предаде. След като открадна Давид от мен, разбира се. — Шай горчиво се разсмя. — Не ми е приятно да повдигам въпроса за Давид, но я си представи, че утре се събудя и изобщо нищо не си спомням! Затова реших да ти го кажа, докато още съм газирана.

Толи се обърна към нея.

— И утре ще си го спомняш.

Шай само сви рамене.

— Сигурно. Но случки като днешната не стават толкова често. Така че на теб утре може и да ти се размине.

Толи си пое дълбоко въздух и вдиша аромата на дим от горящи дърва, на запален торф, на борови иглички и разлятото шампанско. В светлината на огъня всичко беше ясно като ден, даже кръговете по възглавничките на пръстите ѝ. Не знаеше какво да каже.

— Погледни ме — каза Шай. Татуировката ѝ се въртеше бясно и змийското кълбо се беше оплело като спиците на велосипедно колело. — Кажи ми какво стана с вас в онзи ден. Направи така, че постоянно да съм газирана. Дължиш ми го.

Толи преглътна. Двамата със Зейн си бяха дали дума да не казват на никого, поне засега. Но нито тя, нито Зейн предполагаха колко газирана е Шай — толкова, че да изкачи кулата сама и да си спомни истината за дните, когато бяха грозни. Сигурно вече можеше да пази тайна, а новината за лекарството би ѝ дала някаква надежда. Пълната откровеност беше единственият шанс Толи да поправи поне отчасти онова, което ѝ причини.

Шай беше права — Толи ѝ го дължеше.

— Права си. Още нещо се случи в онзи ден.

Шай замислено кимна.

— Така си и мислех. Какво стана?

Толи посочи мълчаливо с очи шала на Шай и двете заедно го увиха стегнато около китката на Толи — допълнителен слой за заглушаване на белезниците. Толи си пое въздух и заговори с едва доловим шепот.

— Открихме лекарство.

Шай присви очи.

— Затова ли гладуваш?

— Не. Така, де. Това също помага. Гладът, кафето, саботирането на системата — всичко, което Зейн прави вече месеци наред. Но истинското лекарство е много по-просто.

— Какво е? Ти само кажи, аз ще направя, каквото трябва.

— Не можеш.

— Майната ти, Толи! — Очите на Шай светнаха гневно. — Щом ти си го направила, значи и аз мога.

Толи поклати глава.

— Става дума за хапче.

— Хапче ли? Нещо като витамините, които прием?

— Не, специално хапче. Крой ми го донесе на купона във Валентино. Опитай се да си спомниш, Шай. Преди двете с теб да се върнем в града, Мади търсеше начин как да реверсира операцията. Тогава ти ми помогна да напиша едно писмо, помниш ли?

За момент лицето на Шай не изразяваше нищо, после тя кимна.

— Тогава аз бях вече красива.

— Точно така. По това време всички се криехме в руините.

— Странно, по-трудно ми е да си спомня този период, отколкото като бях грозна. — Шай тръсна глава.

— Тогава Мади откри лекарство. Но то още не беше тествано и можеше да се окаже опасно. Тя не го изпробва на теб, защото ти отказа. Искаше да си останеш красива. Затова се наложи аз да се подложа на теста. Ето защо съм тук.

— И Крой ти го е донесъл още преди месец?

Толи кимна и хвана ръката на Шай.

— То действа. Ти сама виждаш как ни промени двамата със Зейн. Благодарение на него сме постоянно газирани. Така че щом излезеш от тук, ти също може... — Изречението на Шай накара Толи да млъкне. — Какво има?

— Значи вие и двамата със Зейн сте взели лекарството?

— Да — каза Толи. — Имаше две хапчета и ние си ги разделихме. Страхувах се да го направя сама.

Шай отблъсна ръката и ѝ се обърна към огъня.

— Не ти вярвам, Толи.

— Какво?

Шай изкриви лице срещу нея.

— Защо той? Защо не помоли мен?

— Но аз...

— Нали уж си ми приятелка, Толи. Аз направих всичко за теб. Аз първа ти казах за Мъглата. Аз те запознах с Давид. А когато дойде в „Града на новите красиви“, аз ти помогнах да станеш една от кримитата. Изобщо ли не ти хрумна да споделиш лекарството с мен? Все пак вината да съм в това състояние е твоя, нали?

Толи поклати глава.

— Нямахме никакво време, аз дори...

— Разбира се, че не си — изфуча Шай. — Ти едва познаваше Зейн, но нали той е лидерът на кримитата, затова да го омагьосаш, е било поредният номер в списъка ти. Както навремето направи с Давид в Мъглата. Затова си разделила лекарството с него.

— Изобщо не е вярно! — извика Толи.

— Ти си такава, Толи. Винаги си била такава! И никакво лекарство няма да те промени — предаваш най-близките си хора още открай време. Не ти трябва никаква операция, за да станеш празноглава егоистка и да си въобразиш кой знае какво за себе си. Ти винаги си била такава.

Толи се опита да отговори, но нещо ужасяващо се надигна в гърлото ѝ и удави думите. После усети колко тихо е наоколо и си даде сметка, че Шай крещи. Останалите кримита ги наблюдаваха смаяни и само съскането на огъня нарушаваше тишината. Красивите не се карат. Те дори рядко спорят, но определено не си крещят един на друг насред някоя веселба. Този тип противно поведение беше запазена марка на грозните.

Толи погледна китката си, чудейки се дали крясъците на Шай не бяха преминали през няколкото слоя дрехи. Ако е така, всичко щеше да приключи още тази нощ.

Шай се отдръпна от нея и ожесточено изсъска:

— Утре може би ще съм отново красивата аз, Толи. Но ще запомня този момент, кълна се. И независимо какви сладки приказки ще ти приказвам занапред, повярвай ми, аз вече не съм твоя приятелка. — Тя се обърна и се втурна сред дърветата, чупейки замръзналите вейки по пътя си.

Толи огледа останалите кримита — чашите с шампанско в ръцете им остро проблясваха на лунната светлина, отразявайки пламъците на прахосническия огън. Тя се почувства самотна и незащитена под втренчените погледи. След няколко ужасяващи минути мълчание обаче, те отново се обърнаха към огъня и продължиха да преповтарят историите за пропадането.

Главата на Толи се замая. Промяната при Шай беше така шокираща, толкова генерална, а тя дори не беше пила хапче. Няколкото минути гняв я бяха превърнали от спокойна и ведра нова красива в див звяр. Това с нищо не се връзваше.

После Толи внезапно си спомни последните думи на д-р Кейбъл — че Зейн е сътрудничел на „Извънредни ситуации“. След бягството на неговите приятели сигурно са го завели в централата и той е признал всичко за Мъглата и мистериозния Давид, който води грозните там. Може би именно срамът и вината са го държали газирани месеци наред — че не е избягал с останалите и че е предал приятелите си на д-р Кейбъл.

Толи, разбира се, също имаше своите мръсни тайни. Ето защо тя също беше останала газирани, така и не успя да се почувства на място в „Града на новите красиви“ и никога не изпитваше задоволство, независимо колко шампанско е изпила. Старите ѝ грозни чувства чакаха притаени дълбоко в нея, готови рано или късно да я променят.

Шай също беше преобразена — но не от вина, а заради изпепеляващия гняв. Скрита зад красиви усмивки, тя е таяла спомени за предателства, които ѝ отнеха първо Давид, после Мъглата и най-накрая — нейната свобода. Трябвало е само да изкатери кулата и да пропадне през леда — напълно достатъчен катализатор да разбие блокажа на паметта — за да изплува нейният гняв на повърхността. И сега тя мразеше Толи.

Може би на Шай изобщо не ѝ трябваша хапчета — вероятно спомените от грозните дни ѝ бяха напълно достатъчни. А защо, благодарение на ужасните неща, които Толи Янгблъд ѝ беше причинила, да не открие свой начин да се излекува.

ДЪЖД

Когато Толи се събуди, вече мислеше като грозна.

Преди на това му казваше газирана — сивкавата утринна светлина беше толкова ярка и сияйна, че можеше да те пореже. Дъждът биеше по прозореца на Зейн със зловни, полузамръзнали капки, които трополяха върху стъклото като нетърпеливи пръсти.

Толи обаче нямаше нищо против да вали. Водната завеса размазваше очертанията на градските кули и градините, превръщайки гледката в поредица от сиви и зелени петна, а светлините на отсрещните къщи образуваха ореоли по мокрото стъкло.

Пороят започна късно в нощта на огненото парти на кримитата и най-накрая угаси пламъците, сякаш д-р Кейбъл призова небесата, за да удави празника им. Толи и Зейн от два дни стояха затворени в стаята и не можеха да говорят свободно пред интеллигентните стени в „Къщата на Пулхер“. Тя не успя да му каже нито за възстановените спомени на Шай, нито за срещата с д-р Кейбъл в гората. Не че изгаряше от нетърпение да му признае какво е споделила с Шай, или да го осведоми какво и разкри д-р Кейбъл за неговото минало.

Тази сутрин отново заваляха пингове, но Толи нямаше желание да се занимава с поредната вълна заявки за кандидатстване в клуба на кримитата. Продънването на пързалката и последвалите двудневни новини и репортажи ги превърнаха в най-популярния клуб в „Града на новите красиви“, но последното, от което имаха нужда сега, беше куп нови членове. Единствената им цел в момента бе да останат газирани. Толи обаче се притесняваше, че, хванати в капана на дъжда, кримитата постепенно ще се отегчат и ще се върнат към състоянието на красивия ум.

Зейн вече беше буден, пиеше кафе и зяпаше през прозореца, несъзнателно побутвайки белезницата с пръст. Той я изгледа, докато тя сънливо се протягаше, но не издаде нито звук. Мълчанието, настанало между тях след слагането на белезниците, беше нещо като конспирация, а кратките шепнения — задушени, но Толи се питаше дали липсата на разговори няма постепенно да ги отчужди. Шай

имаше право за едно: Толи почти не познаваше Зейн, преди да изкатерят кулата. А онова, което ѝ каза д-р Кейбъл, я накара да осъзнае, че все още не го познава добре.

Но успеяха ли веднъж да се отърват от белезниците и да заминат далече от града с освободени от красивото замайване спомени, нищо нямаше да им попречи да си разкажат всичко един на друг.

— Гадно време, а?

— Само температурата да падне с още няколко градуса, и ще го обърне на сняг.

Толи светна.

— Да, снегът тотално ще разкраси всичко. — Тя вдигна от пода една мръсна тениска, смачка я на топка и я запрати по него. — Бой със снежни топки!

Той остави топката да го удари и меко се усмихна. Главоболието от нощта на купона отдавна премина, но от тогава Зейн беше някак особено сериозен. Дори без дума да разменят, и двамата знаеха, че съвсем скоро трябва да избягат от града.

Всичко зависеше от белезниците обаче.

Толи опита да свали своята. Гривната се плъзна от китката към свитата длан и не ѝ стигнаха само няколко сантиметра, за да се изхлузи. Предишният ден не беше хапнала почти нищо, решена да гладува до пълно изтощение, щом се налага, но да се отърве от тая белезница; въпреки това се съмняваше някога да отслабне достатъчно. Диаметърът на белезницата изглежда беше малко по-малък от костите на дланта ѝ, а това никакво гладуване не би могло да промени.

Тя се загледа в червените белези, оставени от метала. Най-непреодолимата пречка се оказа голямата става на левия ѝ палец. Толи дори обмисляше да огъне силно пръста си, да счупи костта и да се освободи от белезницата, но не можеше да си представи нещо по-болезнено.

Откъм вратата се чу звън и Толи изпъшка. Явно някой кандидат за крими не беше понесъл тяхното мълчание и се явяваше лично.

— Не сме вкъщи, нали? — попита Зейн.

Толи само сви рамене. Не и ако отвън е Шай, или поредният кандидат-член за клуба на кримитата; като се замисли малко обаче, тя установи, че всъщност няма желание никого да вижда.

Позвъняването се повтори.

— Кой е там? — попита Толи стаята, но тя не можа да отговори. Това означаваше, че който и да е отвън, не носи интерфейс-пръстена си.

— Това е... интересно — обади се Зейн. Двамата се спогледаха и Толи усети, че любопитството надделява.

— Добре, отвори тогава — каза тя на стаята.

Вратата се дръпна настрана и отвън се оказа Фаусто, който приличаше на недоудавено коте, току-що извадено от реката. Косата беше прилепнала към главата, дрехите му бяха подгизнали, но очите му светеха. Носеше два левитиращи сърфа, които оставяха мокри следи по пода.

Той влезе в стаята, без да каже дума и остави товара си на пода. Те веднага се издигнаха във въздуха и спряха на нивото на коленете, докато Фаусто вадеше от джобовете си два чифта противоударни белезници и два сензора за корема. После обърна единия от сърфовете и мълчаливо посочи контролния панел от долната му страна. Толи се изтърколи от леглото, за да го погледне по-отблизо. Гайките, които крепяха панела, бяха развити, от него стърчаха две червени жици, съединени с черна лепенка.

Фаусто се направи, че разделя жиците, после разтвори недоумяващо ръце, задавайки без думи въпроса: „Къде е сърфът?“ и се ухили.

Толи замислено кимна. Фаусто все още беше газирани от пропадането на пързалката и татуировката му продължаваше да се върти. За него поне дъждовните дни и нощи не бяха загубено време. Двата сърфа бяха хакнати съвсем в стила на грозните. Ако жиците се разделят, охранителната им система и навигацията щяха да откажат и сърфовете вече нямаше да са видими за интерфейса на града.

Успееха ли да се освободят от белезниците, Зейн и Толи можеха да отидат, където си пожелаят.

— Грандиозно! — каза тя, без да я е грижа, че стените ще чуят.

Не дочакаха слънцето да огрее.

Летенето под дъжда беше като да взимаш студен душ с дрехите. Отворът в стената изплю очила и обувки с грапави подметки, за да могат, макар и трудно, все пак да се задържат върху сърфовете. Вятърът залепи мокрото яке на Толи към тялото ѝ, дръпна ѝ качулката от главата и заплашваше да я събори от дъската при всеки завой.

Рефлексите ѝ на грозна не бяха изличени. Напротив, благодарение на операцията тя още по-уверено пазеше равновесие, а студеният дъжд помагаше да не изпадне в обичайното замайване на красивите, въпреки че термостатът на якето беше на максимум. Докато сърцето ѝ биеше ускорено и зъбите ѝ тракаха от студ, тя щеше да остане с бистър ум.

Двамата със Зейн полетяха към реката, като се придържаха близо до върхарите на дърветата из виещия се под тях „Дензъл парк“. Клоните танцуваха на вятъра като протегнати ръце, които се опитват да ги достигнат и да ги смъкнат на земята. Когато Толи направи вираж и разцепи въздуха с ръце, главата ѝ се избистри и от последните останки на обичайната красива сънливост.

Подръпването на сензора, прикрепен към пръстена на корема, събуди спомена за експедициите до Ръждивите руини с Шай и отново ѝ припомни колко лесно беше на грозните да се измъкнат от града.

Единственото, което ѝ разваляше удоволствието в момента, бяха интерфейс-белезниците. Противоударните гривни имаха достатъчно широка обиколка и успяха да обхванат китката заедно с белезницата, а интелигентната материя, от която бяха направени, се нагласи според формата ѝ. Въпреки това Толи все си представяше как металът се врязва в плътта ѝ.

Стигнаха реката и полетяха над нея, провирайки се под мостовете, а дъната на сърфовете им облизваха белите гребени по разпенената от вятъра водната повърхност. С луд кикот Зейн мина пред нея, заби задната част на сърфа си във водата и я обля с вълна от водни пръски.

Тя се приведе ниско, за да избегне плисналата насреща ѝ вода, после пристъпи към носа на сърфа и увеличи скоростта. Пресичайки пътя на Зейн, тя наклони рязко сърфа и на свой ред го обля с вода. Чу го как извика, когато мина през водния облак.

Подгизнала и задъхана, Толи се запита дали да си Извънреден не означава точно това — да си непрекъснато с изострени сетива, да живееш в постоянно напрежение и да усещаш тялото си като съвършено настроен механизъм. Спомни си какво ѝ казаха Мад и Аз — Извънредните нямат мозъчна аномалия, те са излекувани.

Разбира се, да си Извънреден имаше и своята цена — дребна корекция на лицето: вълчи зъби и студени безизразни очи, които

ужасяваха всеки срещнат. Но външният вид, сякаш заимстван от филм на ужасите, беше нищо в сравнение с работата за „Извънредни ситуации“ — преследване на избягали грозни и унищожаването на всеки, представляващ заплаха за града.

Ами ако операцията на Извънредните отново деформира мозъка и превръща човек от вечно замаян красив ум в покорна машина? Със силата и бързината на Извънредните тя по-лесно би избягала от града, но имаше риск по време на втората операция да поставят нещо като невидими белезници вътре в нея, нещо, по което винаги ще я откриват.

В лицето на Толи блисна вода и ѝ напомни, че не трябва да се разсейва; тя се стрелна нагоре и се зарея над един пешеходен мост. Видя как отдолу Зейн колебливо се озърта, чудейки се къде беше изчезнала.

Толи се спусна право пред него и съприкосновението на нейния сърф с водата прозвуча като шумна плесница, от която се вдигна фонтан от пръски. Веднага разбра, че се беше врязала твърде рязко в повърхността. При тази скорост водата добиваше твърдостта на бетон и ударът я метна встрани — Толи усети, че дъската под краката ѝ се изплъзва.

Падането продължи миг, после противоударните гривни се задействаха, затегнаха се мъчително около китките ѝ и я дръпнаха на безопасна височина.

Озова се до кръста в ледена вода, увиснала на противоударните гривни, пищяща от студ и изненада и разбрала на собствен гръб какво е да си мокър до кости. Единствената утеха беше, че успя да прекатури и Зейн.

— Абсолютно газираща маневра, Кльоцо — извика той и се покатери обратно върху сърфа. Останала без дъх, за да отговори, тя се преметна на своята дъска и легна по корем отгоре, заливайки се от смях. После и двамата мълчаливо се приземиха на твърда земя, за да си отдъхнат.

На калния бряг се притиснаха плътно един в друг, за да се стоплят. Сърцето ѝ продължаваше бясно да бие, а под напора на проливния дъжд реката пред тях изглеждаше като поле с блестящи цветя.

— Толкова е красиво — каза Толи, представяйки си какво е да са двамата със Зейн в дивото, да се чувстват по този начин всеки ден, да

са свободни от парализиращите закони на града.

Китката ѝ пулсираше и тя свали противоударната гривна, за да я погледне. При падането белезницата отдолу се беше врязала в плътта ѝ. Толи я дръпна, но дори на мократа ръка тя пак се заклеци на обичайното място.

— Пак не става — оплака се тя.

Зейн взе ръката ѝ и тихо каза:

— Не я дърпай, Толи. — После покри белезниците с якето си и прошепна: — Така китката ти само ще отече.

Тя изруга и нахлузи качулката. Дъждът биеше по синтетичната материя като нетърпеливи пръсти, които барабаняха върху главата ѝ.

— Мислех, че поне водата.

— Не става. На студа металът се свива, затова сега сигурно са още по-тесни.

Толи изгледа Зейн и повдигна едната си вежда.

— В такъв случай — прошепна тя, — разширяват ли се, когато са горещи?

Той замълча за миг. После прошепна толкова тихо, че тя едва го чу през шума от дъжда.

— Ако са наистина горещи ли? Мисля, че тогава малко ще се разширят.

— Колко малко?

Той сви рамене, почти незабележим жест под зимното яке, но личеше, че е успяла да го заинтригува.

— Колко горещо можеш да издържиш?

— Нали не става дума за някаква свещ?

Зейн поклати глава.

— Не, за нещо доста по-горещо от това. Нещо, което ще може да контролираме, за да не си овъглим ръцете. Въпреки това обаче, няма как да не ги изгорим.

Тя погледна изпъкналостта под ръкава си и въздъхна.

— Поне е по-приемливо от това сам да си счупиш пръста.

— Какво да направиш?

— Просто нещо, което... — Гласът ѝ трепна.

Зейн проследи погледа ѝ през реката. На отсрещния бряг имаше две фигури със скрити под качулките лица, левитиращи върху сърфовете си, които гледаха към тях.

Толи едва се удържа да не извика.

— Мъгляни!

Зейн поклати глава.

— Това са униформени якета от някое обществение.

— Какво ще правят грозни от града навън по това време?

— Може би трябва да ги попитаме.

НАРЯЗАНИТЕ

Четиримата се подслониха под навеса на рециклатор за хартия на брега откъм „Града на грозните“, така че да се скрият едновременно и от дъжда, и от нежелани погледи. Толи със задоволство забеляза, че двамата грозни не носят интерфейс-пръстени — така срещата на четиримата не би могла да бъде прихваната от интерфейса на града.

— Това ти ли си наистина, Толи? — прошепна момичето.

— Да, наистина. От репортажите по новините ли ме позна?

— Не! Аз съм Сузи. А това е Декс — каза тя. — Не ни ли помниш?

— Припомни ми.

Но момичето само впи поглед в нея. Около врата си носеше груба кожена каишка, която приличаше на мъглянска — ръчно изработена и избеляла с годините. От къде ли я беше взела?

— Ние ти помогнахме за огнения надпис „Новата Мъгла е жива“, не помниш ли? — подсказа ѝ момчето. — Когато ти беше още грозна.

Спомените бавно започнаха да изплуват в паметта на Толи: огромни огнени букви, подпалени за отвличане на вниманието, докато двамата с Давид се промъкнаха в централата на „Извънредни ситуации“. Това бяха двама от грозните, които помогнаха да организират диверсията, а после им съдействаха да се укрият в Ръждивите руини, носеха им новини и провизии от града и отвличаха вниманието на охраната и Извънредните, за да не попаднат по следите им.

— Ти май наистина си ни забравила — каза Декс. — Излиза, че всичко е истина. Те действително повреждат мозъка.

— Така е, наистина го правят — отговори Зейн. — Но хайде да караме по-полека, моля.

Дъждът беше толкова силен, че бумтеше като самолет над навеса, заглушавайки думите им. На двамата грозни обаче трябваше да се припомни да говорят по-тихо.

Погледът на Декс се закова на противоударната гривна, върху която беше усукан шалът, сякаш не вярваше, че белезницата е отдолу и

лови всяка тяхна дума.

— Съжалявам.

После отново спря поглед върху лицето ѝ, без да крие удивлението си от нейното преобразяване. Сузи мълчеше изпълнена с благоговение, тя поглъщаше жадно всяка дума на Толи. В сиянието на нейния поглед Толи се чувстваше силна и с необичайно трезва мисъл. Беше очевидно, че двамата са готови на всичко, стига тя или Зейн да ги помолят.

Ако съзнанието ѝ все още беше подчинено на аномалията на красивия ум, тя би се почувствала горда, че буди обожание в околните. Но сега, когато мислеше трезво, това нескрито възхищение я смуги.

Разговорът с двамата грозни все пак не се оказа толкова труден. С възстановяването на Толи след хапчето, тя вече гледаше без отвращение несъвършените им лица. Техният вид сега не я ужасяваше, както лицето на Крой при първата им среща. Малкото разстояние между предните зъби на Сузи ѝ се виждаше по-скоро очарователно, отколкото отблъскващо и дори от пъпките на Декс не я побиваха тръпки.

— Пораженията върху мозъка обаче не са необратими — обясни Зейн. — Ние лека-полека си връщаме предишното мислене и даже ставаме по-умни. Това обаче трябва да си остане между нас, няма да го разправяте на останалите, става ли?

Двамата кимнаха мълчаливо, но Толи се запита дали споменаването, макар и бегло, за новото лекарство пред двама почти непознати грозни си струва риска. От друга страна обаче, посвещаването на Сузи и Декс в тайната може би беше най-бързият начин новината да стигне до Новата Мъгла.

— А какви са новините от руините — попита Зейн.

Сузи се наведе към ухото му, помнейки, че трябва да шепне.

— Затова сме тук. Доколкото ни е известно, всички нови мъгляни изчезнаха. До снощи.

— Какво стана снощи? — попита Толи.

— Ами, откакто изчезнаха, ние продължихме да ходим в руините почти през вечер — обясни Декс. — Проверяхме старите убежища и давахме светлинни сигнали. Но близо месец нямаше никаква промяна.

Толи и Зейн се спогледаха. Горедолу преди месец Крой остави хапчетата на Толи. Съвпадението във времето очевидно не беше

случайно.

— Миналата нощ обаче открихме нещо в едно старо скривалище — продължи Сузи. — Намерихме изгорели фойерверки и стари списания.

— Стари списания ли? — попита Толи.

— Точно така — отговори Сузи. — От епохата на ръждивите. Когато всички са били грозни.

— Не ми се вярва новите мъгляни да оставят нещо толкова ценно да се търкаля наоколо — каза Толи. — Списанията са истинско съкровище. Познавах един човек, който пожертва живота си, за да ги опази. Значи мъгляните отново са тук.

— Само че сега нещо ни баламосват — каза Декс. — Игрят го на сигурно.

— Защо? — тихо попита Зейн. — От колко време е така?

— Откъде да знам? — отговори Декс. — Затова днес дойдохме тук. Искрахме да се възползваме от проливния дъжд и да те открием, Толи. Мислехме, че ти и твоите хора ще ни насочите по някаква следа.

— Когато започнаха по цял ден да ви показват по новините, решихме, че нещо се е случило — добави Сузи. — Нали онова с пързалката беше ваш номер?

— Радвам се, че си го разбрала — отговори Толи. — Очаквахме и новите мъгляни да го забележат. Оказва се обаче, че не са схванали посланието.

— Сигурни бяхме, че знаеш нещо по въпроса — каза Сузи. — Особено откакто видяхме някои от твоите красиви приятели в „Града на грозните“.

Толи сви вежди.

— Красиви? Тук?

— Ами, да, в „Парка на Клеопатра“. Успях да разпозная двама от тях от репортажите по новините. Мисля, че са от кримитата. Това е вашият клуб, нали?

— Да, но...

Сузи се намръщи.

— Не знаеше ли?

Толи тръсна глава. Последните два дни беше получила няколко съобщения от кримитата — повечето се оплакваха заради дъжда. Но никой не споменаваше, че се кани да ходи в „Града на грозните“.

— Какво търсеха тук? — попита Зейн.

Сузи и Декс се спогледаха с покрусен вид.

— Ами, не сме сигурни — отговори Сузи. — Не поискаха да говорят с нас, просто ни разкараха.

Толи стисна зъби и дъхът ѝ изсвистя през тях. На красивите беше позволено да идват от тази страна на реката — те можеха да отидат, където си поискат в пределите на града — но никой от тях никога те беше стъпвал в „Града на грозните“. Кое то от своя страна означаваше, че ако някои красиви искат да останат незабелязани, „Паркът на Клеопатра“ в дъждовен ден е най-подходящото място. Въпросът беше от кого искат да се скрият.

— Не каза ли на всички да кротуват известно време? — попита я Зейн.

— Направих го.

Толи се питаше кои от кримитата стоят зад всичко това. И какво всъщност е „всичко това“.

— Заведете ни там — каза тя.

Сузи и Декс ги поведоха към парка, летейки предпазливо в проливния дъжд. Убедена, че някой наблюдава движението им чрез бележниците, Толи накара грозните да минат по обиколен път. Гледката наоколо събуди забравени спомени от детството ѝ — общежитията на грозните, потъналите във вода паркове и празните игрища.

Въпреки пороя, навън имаше още неколцина грозни. Част от тях на тумба се спускаха по хълма и крещяха високо всеки път, преди да се пързулнат по калния склон. Други играеха на гоненица в двора на общежитието, падаха и ставаха, въргаляха се в локвите, покрити с кал, също като съмишлениците си от другата група. Всички бяха твърде погълнати от своите занимания, за да забележат четирите сърфа, които тихо прелетяха над тях.

Толи се опита да си спомни дали и тя се беше забавлявала толкова като грозна. Знаеше само, че по онова време нямаше търпение да стане красива, да мине на другия бряг на реката и да загърби миналото си. Сега, докато летеше със скрито под качулката съвършено лице, тя се почувства като неспокоен призрак, който ревниво наблюдава живите и се опитва да си припомни какво е да си един от тях.

„Паркът на Клеопатра“, разположен високо в зеления пръстен, който очертаваше пределите на града, беше празен. Пътеките се бяха превърнали в малки поточета, които отвеждаха дъждовната вода в коритото на набъбналата река. Дивите животни не се виждаха, явно изпокрити по дупки и леговища, само няколко птици с жалък вид се крепяха върху клонките на старите пинии, натежали и без това от водата.

Сузи и Декс ги отведоха до една поляна, маркирана с флагчета за слалом, и в главата на Толи отново нахлуха спомени.

— Това е едно от любимите места на Шай. Тя ме научи да сърфирам точно тук.

— Шай ли? — обади се Зейн. — Но тя щеше да ни каже, ако крои нещо, нали?

— Може и да не го направи — тихо каза Толи. След скандала между двете не беше получавала никакви съобщения от Шай. — Все не намирах случай да ти кажа, Зейн — в момента тя направо ми е бясна.

— Леле! — намеси се Сузи. — Пък аз си мислех, че всички красиви се харесват помежду си.

— Обикновено е така — въздъхна Толи. — Добре дошла в новия свят.

Зейн присви очи.

— Мисля, че двамата с Толи трябва да поговорим. — И той хвърли многозначителен поглед на грозните.

Трябваше им известно време, докато схванат какво има предвид, накрая Сузи се окопоти първа.

— О, разбира се. Ние ще вървим. Но ако...

— Ако новите мъгляни пак се появят, прати ми съобщение — каза Толи.

— Градът не чете ли пощата ти?

— Вероятно. Напиши само, че си ни видяла по новините и искаш да станеш една от кримитата, когато навършиш шестнайсет. А истинското съобщение скрий под рециклатора и аз ще пратя някой да го вземе. Разбра ли?

— Схванах — отговори Сузи с редкозъба усмивка.

Толи беше сигурна, че от сега нататък двамата всяка нощ ще ходят до руините, независимо дали вали и ще търсят следи от новите

мъгляни, щастливи, че им е възложена мисия.

Тя им се усмихна красиво.

— Благодаря за всичко.

Толи и Зейн постояха мълчаливо след тръгването на грозните, наблюдавайки поляната иззад дебелиите стволоче на дърветата. Флагчетата на слалом пистата бяха кълмнали унило под поройния дъжд и дори вятърът едва успяваше да ги раздвижи. Дъждовната вода се събираше в локви и тези плиткци езера отразяваха сивото небе като накъдрени огледала. Толи си спомни как слаломираше между същите тези флагчета със сърфа, опитвайки се да прави виражи и да спира, без да пада от дъската. Беше отдавна, когато двете с Шай все още бяха приятелки.

Изобщо не се сещаше защо й е на Шай отново да идва тук. Може просто няколко кримита да са разгривали върху сърфовете, въобразявайки си, че това е много газиращо. Чудо голямо.

Колкото по-дълго стояха един срещу друг обаче, толкова по-ясно разбираше, че няма никакво оправдание, задето досега не е разказала всичко на Зейн. Крайно време беше да признае какво е причинила на хората в Мъглата и че е издала тайната за лекарството на Шай, но на първо място трябваше да каже на Зейн какво й е разкрила д-р Кейбъл за него. Толи обаче никак не бързаше да започне такъв разговор, а подгизналите дрехи и студът изобщо не я улесняваха. Терморегулаторът в якето й беше включен на максимума. Газираната приповдигнатост от летенето със сърфа вече изветряваше, заместена от гняв и самообвинения, че е чакала толкова дълго. Белезниците бяха добро извинение да избегне неудобния разговор.

— И така, какво стана между вас двете с Шай? — попита Зейн. Гласът му беше все така мек, но в него се долавяше остра тревожна нотка.

— Тя постепенно си връща спомените. — Толи се втрени в калната локва отпред, наблюдавайки как дъждовните капки, които се процеждаха през мокрите борови клонки, нарушават гладката й повърхност. — В нощта след пропадането тя наистина ми беше бясна. Обвини ме, че аз съм виновна, задето Извънредните са открили Мъглата. Сигурно в това има голяма доза истина. Аз ги предадох.

Той кимна.

— Допусках го. Според историите, които вие двете разказвахте — още преди хапчето, — ти си я спасила от Мъглата. Казано на езика на красивите, това ми прилича по-скоро на предателство.

Толи вдигна очи.

— Значи си знаел?

— Че си отишла като съгледвач на „Извънредни ситуации“ ли? Досещах се.

— О! — Толи не знаеше дали да въздъхне от облекчение, или да се засрами. Е, нали и Зейн е сътрудничил на д-р Кейбъл, значи може да я разбере. — Не го направих по свое желание, Зейн. Искам да кажа, че отначало тръгнах към Мъглата, за да върна Шай и да стана красива, но после промених намерението си. Реших да остана в Мъглата. Опитах се да унищожа проследяващото устройство, което ми бяха дали, но с това провалих всичко. Все така става, че дори когато постъпвам правилно, предавам всички около себе си.

Зейн се обърна към нея, очите му гледаха настоятелно изпод качулката.

— Толи, ние всички сме в ръцете на хората, които управляват този град. Шай би трябвало да го знае.

— Де да беше само това — продължи Толи. — На всичкото отгоре и откраднах Давид. Още докато бяхме в Мъглата.

— О, ето че той пак излиза на сцената — поклати глава Зейн. — В такъв случай съм сигурен, че сега тя ти е направо бясна. Това поне ще я държи газирана още дълго време.

— Да, наистина е газирана. — Толи преглътна. — Има и още нещо, което допълнително я вбеси.

Той зачака мълчаливо да чуе продължението, а дъждовната вода капеше от качулката му.

— Казах ѝ за лекарството.

— Какво? — Шепотът на Зейн разреже шума от дъжда като съскането на пара.

— Наложих се. — Толи умолително разпери ръце. — Тя почти се досети, Зейн, и мислеше, че може да се излекува сама. Изкатерила е кулата на Валентино, защото решила, че това ни е променило. Естествено, на нея не ѝ е подействало като хапчетата. Тя не спря да ме разпитва какво е станало с нас. Каза, че ѝ дължа поне това след всички злини, които съм ѝ причинила, докато сме били грозни.

Зейн тихо изруга.

— Значи си й казала за хапчетата, така ли? Страхотно! Сега всичко може да се скофти.

— Но тя е съвсем газирана, Зейн. Не ми се вярва да ни издаде — каза Толи и сви рамене. — Ако не друго, новината за хапчето така я вбеси, че ще остане газирана за цял живот.

— Вбеси ли я? И защо — че ти си излекувана, а тя — не?

— Не — въздъхна Толи. — Защото ти си излекуван.

— Какво?!

— Дължах го на нея, но ти получи второто хапче.

— Но тогава нямаше време да...

— Зная, Зейн. Но тя не го знае. За нея всичко изглежда така, сякаш... — Толи тръсна глава, усещайки как топли сълзи напират в очите и. Всички други части на тялото й бяха сковани от студ — пръстите постепенно замръзваха и ставаха безчувствени. Започна да трепери.

— Всичко е наред, Толи. — Зейн извади ръката си от дебелия ръкавица и хвана нейната.

— Трябваше да я чуеш как приказва, Зейн. Тя наистина ме мрази.

— Виж, съжалявам. Въпреки това се радвам, че избра мен.

Тя го погледна, но очите й бяха замъглени от сълзите.

— Ясно, искаш да ми благодариш за мигрените, които те мъчат.

— Така е много по-добре, отколкото да си остана с красивия ум — отговори той. — Не това исках да кажа, обаче. В онзи ден не просто намерихме хапчетата. Радвам се, че това между нас се случи.

Тя го погледна и видя, че се усмихва. Пръстите му, все още преплетени с нейните, също трепереха от студа. Толи успя да му се усмихне в отговор.

— Аз също.

— Не позволявай на Шай да те кара да се чувстваш зле заради нас двамата, Толи.

— Разбира се, че няма да й позволя. — Тя тръсна глава, осъзнавайки, че наистина е така. Каквото и да казва Шай, Зейн беше точният човек, с когото да сподели лекарството. Той през цялото време я поддържаше газирана, предизвика я да премине изпитанията на мъгляните и й даде кураж да изпробва нетествано лекарство. В този ден тя беше открила нещо много повече от лек срещу красивия ум —

беше срещнала човек, с когото да продължи напред и да преодолее провалите си от миналото лято.

И двамата с Перис бяха още малки, когато си обещаха да останат приятели завинаги, но в деня, когато той навърши шестнайсет, я остави сама в „Града на грозните“. После Толи загуби Шай, защото я предаде на „Извънредни ситуации“ и ѝ отне Давид. Сега дори Давид го нямаше, потънал някъде в пороя и полузаличен от спомените ѝ. Даже не си направи труда да ѝ донесе хапчетата, а остави тази работа на Крой. Толи се досещаше какво може да значи това.

Но Зейн...

Тя се вгледа в свършените му златни очи. Именно той беше с нея в този момент, от плът и кръв и щеше да е пълна глупачка, ако позволи това между тях да бъде пометено от хаоса в нейното минало.

— Трябваше по-рано да ти кажа за Шай. Но тия стени...

— Всичко е наред. Можеш да ми се довериш. По всяко време.

Тя стисна ръката му в двете си длани.

— Зная.

Той посегна да докосне лицето ѝ.

— Ние тогава все още не се познавахме, нали?

— Тогава просто рискувахме, така си мисля. Странно как се случи всичко.

Той се разсмя.

— Аз пък си мисля, че обикновено така става. Е, в повечето случаи няма загадъчни хапчета и Извънредни, които разбиват вратата. Но винаги си е рисковано, когато целунеш за първи път някого.

Толи кимна и се наклони напред. Устните им се сляха, целувката беше бавна и всепоглъщаща, въпреки ледения дъжд. Тя усещаше как той трепери, чувстваше студената кална земя под краката им, но те двамата бяха изолирани от целия свят под събраните качулки, които образуваха сигурен подслон, стоплен от смесения им дъх.

Накрая Толи прошепна:

— Толкова се радвам, че онзи ден ти беше с мен.

— Аз също.

— Аз. О! — Тя се дръпна назад, бършейки лицето си.

Струйка вода се беше плъзнала под качулката и сега се стичаше по бузата ѝ като студена, отмъстителна сълза.

Той се разсмя и стана, после дръпна и нея.

— Хайде, не можем вечно да стоим тук. Да се връщаме в Пулхер, да закусим и да си сложим сухи дрехи.

— На мен и така ми е добре.

Той се усмихна, но посочи китката и снижи глас.

— Ако останем прекалено дълго на едно място, някой може и да се заинтересува какви ги вършим в „Града на грозните“.

— Все ми е едно — прошепна тя.

Но Зейн имаше право. Трябваше да се прибират. Цял ден не бяха слагали нищо в уста, освен няколко калорийни пургатива, прокарани с кафе. Въпреки че зимните им якета имаха термостати, след физическото натоварване от летенето и шока от падането в ледената вода, Толи се чувстваше изтощена, а студът вече проникваше в костите ѝ. Комбинацията от глада, студа и целувката я замая.

Зейн щракна с пръсти и сърфът му се вдигна във въздуха.

— Почакай минутка — тихо каза тя. — Има още. Трябва да ти кажа нещо за нощта, когато пързалката пропадна.

— Добре.

— След като се прибрах... — Споменът за жестокото лице на д-р Кейбъл я накара да потръпне, но тя си пое дъх и опита да се успокои. Беше толкова глупаво да чака досега, вместо да измъкне Зейн някъде далече от умните стени в „Къщата на Пулхер“ и да му разкаже за срещата с нея. Не искаше между тях да има тайна.

— Какво става, Толи?

— Тя ме причака. Д-р Кейбъл.

Името отначало не предизвика никаква реакция у Зейн, но после той кимна.

— Спомням си я.

— Наистина ли?

— Нея човек трудно може да я забрави — каза Зейн. После замълча, зареял поглед над поляната. Толи се зачуди дали ще каже още нещо.

Най-накрая реши да продължи.

— Направи ми странно предложение. Искаше да разбере дали аз...

— Шшшт! — изсъска той.

— Какво... — понечи да каже тя, но Зейн запуши устата ѝ с ръка в ръкавица. После залегна на калната земя, повличайки я със себе си.

През дърветата към тях с маршова стъпка приближаваше група фигури. Придвижваха се бавно, сгущени в почти еднаквата си зимна екипировка, а около лявата китка на всички имаше увит черен шал. Толи разпозна веднага една от тях — святкащи медни очи и виеща се татуировка.

Шай.

РИТУАЛЪТ

Толи успя да преброи още десетина, които удряха крак в калната земя с мълчалива решителност. Стигнаха средата на поляната и се подредиха в широк кръг около едно от флагчетата. Шай застана по средата и огледа изпитателно изпод качулката всеки от присъстващите. Те стояха на ръка разстояние един от друг, с лице към Шай и чакаха мълчаливо.

След като постоя известно време неподвижно, тя съблече зимното си яке, хвърли го на земята, свали ръкавиците и разпери ръце. Беше само по панталон, бяла тениска без ръкав и имитация на белезница на лявата китка. После вдигна глава към небето и остави дъжда да се сипе върху лицето ѝ.

Толи потрепери и още по-здраво се загърна в якето. Защо ли Шай се опитва да измръзне до смърт?

Останалите известно време останаха неподвижни. Най-накрая, бавно, разменяйки си неловки погледи, те последваха нейния пример и свалиха якетата и палтата, пуловерите и ръкавиците. Когато качулките паднаха, Толи разпозна още двама от кримитата. Единият беше Хо — стар приятел на Шай, избягал в Мъглата само за да се върне малко по-късно в града по собствено желание. Позна и Такс, станал член на кримитата две седмици преди нея.

Останалите седем красиви обаче не бяха кримита. Те въодушевено хвърлиха палтата си на земята и обгърнаха с ръце раменете си, за да се предпазят поне малко от хапещия студ. Когато Хо и Такс разпериха ръце, останалите ги последваха неохотно. Дъждът шуртеше отгоре и белите тениски скоро прилепнаха по телата им.

— Какви ги вършат тия? — прошепна Зейн.

Толи само поклати глава. Забелязала, че Шай пак си е правила операция — някакви древни символи, изрязани като татуировка по ръцете и. Покриваха кожата от лактите до китките. Хо и Такс имаха същите белези.

Шай започна да говори с вдигнато нагоре лице, втрещена във флагчето като някой луд, който не се обръща към никого конкретно.

Казаното не стигаше до тях през поляната, само от време на време долитаха откъслечни думи. Толи не успя да схване смисъла — ритъмът наподобяваше пеене, подобно на молитвите, които ръждивите и праръждивите са възнасяли към небето в прослава на невидимите си супергерои.

След няколко минути Шай замлъкна, групата отново потъна в мълчание и всички се тресяха от студ, с изключение на очевидно откачилата Шай. Толи забеляза, че дори красивите, които не са кримита, имат татуировки на челата — съвсем прясно направени и пулсиращи под дъжда! Реши, че след инцидента на стадиона татуировките са се превърнали в модна мания, но щом като и седмината непознати красиви бяха татуирани, това вече не приличаше на съвпадение. — Причината за всичко е, че кримитата са на мода — прошепна Толи. — Шай сигурно ги е вербувала.

— Но защо? — изсъска Зейн. — Нали всички заедно решихме, че сега най-малко ни трябва новобранци.

— Може би тя има нужда от тях.

— За какво са й?

Толи потръпна.

— Ето заради това.

Зейн изруга.

— Ние просто ще й наложим вето.

Толи поклати глава.

— Мисля, че в момента на нея не й пука за нашето вето. Даже не съм сигурна дали тя още е...

Гласът на Шай отново разцепи дъждовната пелена. Тя посегна към задния джоб на панталона си и извади от там някакъв предмет, който студено проблесна на сивата светлина. Когато го разгъна, се оказа дълъг нож.

Толи ококори очи, но нито един от красивите в кръга не изглеждаше изненадан — по лицата им личеше някаква смесица от слаб страх и въодушевление.

Вдигнала високо ножа над главата си, Шай продължи да нарежда нещо в същия бавен, отмерен ритъм, Толи я чу да повтаря една дума толкова често, че накрая схвана смисъла й.

Звучеше като „Нарязаните“.

— Да се махаме — каза тя толкова тихо, че Зейн изглежда не я чу. Искаше да се качи на сърфа и да отлети, но установи, че нито може да помръдне, нито да отклони поглед от зрелището, нито да затвори очи.

Шай взе ножа в лявата ръка и опря острието в предмишницата на дясната. После вдигна високо и двете си ръце, обърна се бавно и прикова с изгарящ поглед всеки от присъстващите. След това отново вдигна глава и подложи лицето си на дъжда.

Движението беше толкова неуловимо, че Толи едва не го пропусна заради разстоянието между тяхното скривалище и групата красиви, но се досети какво става по реакцията на останалите. Телата им се тресяха от възбуда, очите им се разшириха от хипнотичен ужас — също като Толи, те също не можеха да отклонят поглед от ставащото.

После Толи видя кръвта да се процежда от раната. Потече на тънка струйка под дъжда, разля се по вдигнатата ръка на Шай, по рамото ѝ, стигна до тениската и направи петно, което изглеждаше по-скоро розово, отколкото червено. Шай се завъртя отново в кръг, за да могат всички добре да я огледат; преднамерено бавните ѝ движения изглеждаха все по-налудничави, колкото по-силно шуртеше кръвта. Останалите сега неприкрито трепереха, хвърляйки скрити погледи един към друг.

Шай най-накрая свали ръката си, олюля се леко и протегна ножа. Хо пристъпи напред, за да го поеме, а тя зае неговото място в кръга.

— Това пък какво е? — прошепна Зейн.

Толи разтърси глава и затвори очи. Шумът от дъжда изведнъж ѝ се стори оглушителен, но въпреки това тя чу собствените си думи:

— Това е лечението на Шай.

Останалите се редуваха един след друг.

Толи очакваше да се разбягат, надяваше се, че ако само един наруши ритуала, останалите ще се пръснат из гората като подплашени зайци. Но нещо — дали суровият пейзаж, дали дъждът, който изсмукваше силите и волята, дали фанатичното изражение на Шай — ги държеше като приковани по местата. Те всички наблюдаваха какво става без да мигнат, а когато дойдеше техният ред, се самонараняваха. Всеки, преминал през ритуала, добиваше изражението на Шай — екстатично и безумно.

С всеки следващ удар в Толи зейваше празнина, по-голяма и по-голяма. Тя разбираше, че в този ритуал има нещо повече от обикновена лудост. Спомни си нощта на маскения бал. Тогава собственият ѝ страх я газира достатъчно за да се реши да преследва Крой, но въпреки това тя остана с красив ум. Едва когато коляното на Перис сцеди веждата ѝ, докато бърнджи жилетката ги подмяташе нагоре-надолу след скока, това промени нещата и съзнанието ѝ се избистри.

Шай обожаваше този белег; именно тя ѝ предложи да го увековечи с татуировка. Но освен това, приятелката ѝ усети как раната промени Толи; първо я отведе при Зейн, после на върха на предавателната кула и накрая — до лекарството.

А сега Шай споделяше опита си.

— Вината за това е наша — прошепна Толи.

— Какво?

Толи разтвори ръце към живата картина пред тях. Те двамата със Зейн бяха осигурили на Шай онова, което ѝ беше необходимо да разпространи своето лечение: бяха я превърнали в градска легенда и бяха предизвикали стотици от новите красиви, които умираха — по-скоро кървяха — да станат кримита.

Или в каквото там се превръщат. Шай беше споменала нарязаните.

— Тя вече не е с нас.

— А защо ние двамата просто седим и гледаме безучастно? — изсъска Зейн. Той стискаше юмруци и дори под прикритието на качулката личеше, че лицето му е почервеняло.

— Успокой се, Зейн — Толи хвана ръката му.

— Трябва да я накараме... — Гласът му пресекна, той се закашля, задави се и очите му изхвъркнаха.

— Зейн? — ахна тя.

Той се бореше за глътка кислород и ръцете му ловяха трескаво въздуха.

— Зейн! — извика високо Толи. Тя стисна ръката му и се втренчи в изпъкналите от напрежението очи. Той не дишаше.

Толи погледна към поляната — отчаяно се нуждаеше от помощ и в този момент беше готова да я приеме от всекиго, даже от нарязаните. Няколко от хората в кръга дочуха вика ѝ, но само я наблюдаваха с

разширени очи, кръвта се стичаше по ръцете им и татуировките бясно се въртяха — бяха твърде зомбирани, за да ѝ се притекат на помощ.

Тя се сети за белезницата и размота черния шал, за да прати сигнал за бедствие. Но ръката на Зейн се протегна и сграбчи нейната. Той с мъка поклати глава.

— Не.

— Зейн, трябва ти помощ!

— Добре съм. — Думите сякаш разкъсваха гърлото му.

Тя замълча, ужасена, че ще умре в ръцете ѝ. Ако извикаше охраната обаче, имаше опасност и двамата да попаднат под ножа на хирурга и да останат с красиви умове до края на живота си, позволявайки лечението на Шай да се превърне в единственото спасение за града.

— Хубаво — каза тя. — Но ще те заведа до болницата.

— Не!

— Не вътре, а колкото се може по-близо. Ще останем там и ще изчакаме да видим какво става.

Толи покачи Зейн на неговия сърф и щракна с пръсти, наблюдавайки го как се издига във въздуха. После легна отгоре му и почувства как дъската поддава под тежестта на двете тела. Левитаторите обаче удържаха и тя внимателно потегли напред.

Когато сърфът полетя, Толи погледна назад към поляната. Сега очите и на десетимата едновременно наблюдаваха Толи и Зейн. Шай закричи към тях с поглед, студен като дъжда.

Толи внезапно почувства пристъп на паника, на същия ужас, който изпитваше при появата на Извънредните. Тя силно се отгласна с крака, наведе се напред и се вдигна над нивото на дърветата, оставяйки всичко далече назад.

Летенето към реката беше ужасяващо, крайниците на Зейн висяха отпуснати отстрани, а неравномерно накланящото се тяло заплашваше да обърне дъската на всеки завой. Толи обви ръце около него и впи нокти в командното табло от долната страна на сърфа. Тя насочваше сърфа колебливо и правеше широки завой, сякаш някой стар пияница управлява движението на дъската. Студеният дъжд плющеше по лицето ѝ и тя се сети за предпазните очила в джоба на якето си, но нямаше начин да ги стигне в движение, трябваше да спре.

А нямаше никакво време за спиране.

Врязаха се сред дърветата и сърфът набра скорост, щом започнаха да се спускат към реката. Боровите клонки, тежки и лъскави заради уловените между игличките капки, изскачаха внезапно от водната пелена и шибаха лицето ѝ. Когато най-накрая излязоха от „Парка на Клеопатра“, Толи прелетя с максимална скорост напъряно над калните спортни игрища, устремена към най-отдалечения край на централния остров.

Болницата не се виждаше, скрита от дъждовната завеса, но Толи зърна сигналните светлини на един автолет, насочен в същата посока. Автолетът се движеше на голяма височина и с висока скорост, вероятно беше линейка, превознаща пациент. Присвила очи срещу ледената преграда на дъжда, тя не го изпускаше от поглед и следваше неговия курс. Когато автолетът се изгуби напред, те вече бяха стигнали реката и претовареният сърф започна да губи височина точно над водата.

Толи разбра твърде късно какво става. Металната релса, от която се оттласкваха магнитните левитатори, тук беше заровена дълбоко и се намираще под десет метра вода. Колкото повече приближаваха средата на реката, толкова по-ниско сърфът се спускаше към студената разпенена повърхност.

Точно на средата дъската с плясък близна реката и ръцете на Зейн отскочиха, сякаш водата беше твърда. Но сърфът рикошира и отново набра височина, а когато приближи брега, магнитните левитатори намериха нова опора и ги издигнаха още по-нависоко.

— Толи — разнесе се дрезгав глас под нея.

— Всичко ще бъде наред, Зейн. Държа те.

— Да, и аз се чувствам под контрол.

Тя си позволи да погледне надолу. Очите му бяха отворени и лицето му вече не беше зачервено. Тя едва сега усети, че гърдите му се повдигат и спускат, а дишането е станало нормално.

— Спокойно, Зейн. Ще спра, когато наближим болницата.

— Не ме води там.

— Просто ще отидем колкото се може по-близо, за всеки случай.

— В случай на какво? — пресекливо попита той.

— В случай че пак престанеш да дишаш. А сега млъкни!

Той покорно замълча, очите му се затвориха.

Когато нагънатата от дъжда повърхност на реката остана далече под тях, светлините на болницата най-после се показаха, а нейният тъмен масив се извиси успокоително близо. Толи улови с крайчеца на окото припламващите жълти светлини на спешното отделение, но се отклони от реката, още преди да стигнат до тях. Подслони сърфа под навеса за линейки, автолетите бяха подредени по три, един над друг и очевидно очакваха някое голямо бедствие.

Когато дъската спря, Зейн се претърколи на мократа земя и изстана.

Толи коленичи край него.

— Говори ми.

— Добре съм — отговори той. — С изключение на гърба.

— Гърба ли? Какво.

— Предполагам, причината е, че карах сърфа по гръб. — Той изсумтя. — С теб отгоре.

Тя взе лицето му в ръцете и се взря в него. Изглеждаше изтощен и мърляв, но въпреки това ѝ се усмихна и смигна уморено.

— Зейн. — Тя усети, че започва да плаче. Чувстваше топлината на сълзите, смесени с ледените дъждовни капки. — Какво стана с теб?

— Както казах, мисля, че се нуждаем от закуска.

Хлипове разтърсиха тялото ѝ.

— Но...

— Зная. — Той постави ръце на раменете ѝ. — Трябва да се махнем от тук.

— Ами новите мъгля...

Ръката му се стрелна и покри устата ѝ, заглушавайки следващите думи. Тя се отдръпна изненадано. Зейн се надигна, опрян на лакът и втренчи поглед в белезницата, която лъщеше непокрита под дъжда. Тя си спомни, че махна ръкавицата и повика помощ, когато пристъпът започна.

— О. Съжалявам.

Той поклати глава, придърпа я още по-близо до себе си и прошепна:

— Всичко е наред.

Толи затвори очи и се опита да си припомни какво бяха казали по време на влудяващото пътуване насам.

— Спорехме за това дали да те закарам в болницата —
прошушна тя.

Той кимна и неуверено се изправи на крака, произнасяйки
високо:

— Е, след като вече сме тук. — После се обърна и удари силно с
юмрук металната рамка на навеса за линейки. Той отвърна с глухо
звънтене.

— Зейн!

Той се преви от болка, после тръсна глава и размаха във въздуха
ранената си ръка. След това погледна окървавените си кокалчета.

— Както казах, щом сме били целия този път дотук, може и да
позволя да ме прегледат. Следващия път обаче, първо ме попитай,
става ли?

Тя впи поглед в него, най-после беше разбрала. За миг се
уплаши, че лудостта на Шай може да е заразна. Ранената ръка на Зейн
обаче беше благовиден предлог за бясното летене насам и щеше да
оправдае по-голяма част от разговора, прихванат от нейната белезница.
Толи можеше да обясни на охраната, че не са яли от няколко дни.
Вероятно преливането на витамини и глюкоза ще помогнат на Зейн и
за главоболието.

Зейн все още приличаше на развалина, кален и мокър до кости,
но вече вървеше уверено, без да залита и да се препъва. В интерес на
истината, изглеждаше доста газирани, след като нарани ръката си. Може
пък Шай да не е толкова луда, колкото изглежда — поне знаеше кое как
действа.

— Хайде — каза той.

— Искаш ли да се повозим? — попита Толи и посочи с ръка.
Един автолет се спускаше към тях, следвайки сигнала от
противоударните гривни на Зейн.

— Мисля, че предпочитам да повървя пеш — отговори той,
пристъпвайки бавно към мигащите светлини на спешното отделение.
Чак тогава Толи забеляза колко е блед и че ръцете му треперят. Тя се
зарече при следващия пристъп незабавно да се обади на охраната.

Все пак лекарството не заслужаваше да се умре заради него.

БОЛНИЦАТА

Оказа се, че Зейн е счупил три кости на ръката, за възстановяването, на които щеше да отиде половин час.

В чакалнята имаше още двама нови красиви, които придружаваха приятел със счупен крак — тичал надолу по мокрите стълби пред „Къщата на Лилиан Ръсел“. Толи не обърна внимание на подробностите, съсредоточи се върху бисквитите и кафето с много мляко и захар, доволна, че най-после е на топло и сухо. Редкият разкош от толкова калории в кръвта ѝ смекчи малко картината на света и тя нямаше нищо против да прекара известно време в тая красива мъгла. Въпреки това споменът за ритуала на Шай и нейната компания в „Парка на Клеопатра“ не я оставяше на мира.

— Е, какво се случи с теб? — попита най-накрая момчето от двойката красиви, а ударението на последната дума се отнасяше за подгизналите и кални дрехи, изтощеното лице и като цяло нелицеприятния ѝ вид.

Толи пхна една шоколадова бисквита в устата си и сви рамене.

— Летях със сърфа.

Приятелката на момчето го сръчка с лакът, ококори очи и посочи нервно към Толи.

— Какво? — попита той.

— Шшт!

— Какво?

Момичето въздъхна отчаяно.

— Съжалявам — обърна се към Толи тя. — Приятелят ми е съвсем нов. И тотално не е в час. — Тя се обърна към него и продължи шепнешком: — Това е Толи Янгблъд!

Момчето зяпна, после успя някак да се съвземе.

Толи само се усмихна и натъпка още една бисквита в устата си. Естествено, че в спешното отделение има най-голяма вероятност да срещнеш Толи Янгблъд, сигурно си мислеха те. Иначе къде другаде? Вероятно сега се питаха на коя ли друга архитектурна забележителност в града е видяла сметката.

Нейната популярност ги накара да запазят благоговейно мълчание, въпреки че продължаваха да ѝ хвърлят погледи крадешком. Тия двамата очевидно не копнееха да се присъединят към кримитата, Толи би се обзаложила за това. Но все по-ясно осъзнаваше, че нейният авторитет на крими обслужваше дребните амбиции на Шай и поощряваше онези красиви, които жадуваха за някакъв по-особен вид газирано преживяване. При тази мисъл стомахът ѝ, макар и пълен с кафе, мляко и бисквити, се сви; тя се зачуди дали скоро посещенията в спешното отделение няма да се превърнат в последен моден писък.

— Толи? — Дежурният лекар я викаше от вратата на чакалнята. Най-сетне щеше да напусне тази зала.

— Пазете се, деца — обърна се тя към новите красиви и последва дежурния по коридора.

Чак когато вратата зад гърба ѝ се затвори, Толи разбра, че не са я завели в отделението за амбулаторно болни. Дежурният лекар я вкара в малка стая, доминирана от едно огромно бюро, отрупано с хаотично нахвърляни документа. Картината, прожектирана от стената, беше зелено поле в слънчев ден — такива пейзажи показваха в детската градина малко преди времето за лягане.

— Май дълго си била навън под дъжда? — каза дежурният ведро, сваляйки хартиената престилка с цвят на болнично синьо. Отдолу носеше костюм — полуофициален, отбеляза механично Толи — и чак тогава си даде сметка, че това изобщо не е дежурен лекар. Имаше сияйна усмивка, характерна за политиците, възпитателките в забавачницата и психиатрите.

Тя седна на стола срещу него и мокрите ѝ дрехи изджавкаха.

— Познахте от първия път.

Той се усмихна.

— Е, понякога се случват и злополуки. Добре направи, че доведе приятеля си тук. И голям късмет за мен, че присъствах, когато дойдохте. Работата е там, че отдавна искам да се свържа с теб, Толи.

— Така ли?

— Точно така. — Той отново се усмихна. Имаше един определен вид красиви от втора степен, които се усмихваха, независимо от обстоятелствата: щастлива усмивка, усмивка на разочарование, загазил

си усмивка. Неговата беше добронамерена и въодушевена, заслужаваща доверие и точно това опъна нервите на Толи. Той беше точно този тип красив втора степен, в каквото щеше да се превърне и тя според прогнозата на д-р Кейбъл: самодоволен и самоуверен, а чертите на красивото му лице бяха белязани от ведрост, зрялост и мъдрост в необходимата пропорция.

— Май не си отваряла електронната си поща през последните няколко дни, а? — попита той.

Тя поклати глава.

— Беше задръстена от спам. Нали разбирате, неприятно следствие като те дават по новините. Ставаш ужасно популярен.

С тези думи Толи си спечели високомерна усмивка.

— Предполагам, всичко е било много вълнуващо за теб и твоите приятели.

Тя сви рамене, решена да го играе скромна.

— Отначало беше доста газиращо, но сега всичко тотално се скофти. Та, бихте ли ми казали вие кой сте всъщност?

— Д-р Реми Андерс. Аз съм травматологичен консултант в болницата.

— Травма? Да не става дума за онова на стадиона? Защото аз съм тотално...

— Сигурен съм, че с теб всичко е наред, Толи. Става въпрос за твой приятел. Честно казано, малко сме обезпокоени.

— За кого по-точно?

— За Шай.

Въпреки че успя да изобрази красива изненада, в главата на Толи звънна аларма. Но тя овладя гласа си.

— Защо пък точно Шай?

Бавно, сякаш направляван от дистанция, д-р Андерс смени усмивката със загрижено изражение.

— Снощи е имало инцидент по време на малкото ви огнено празненство. Някакъв спор между вас двете с Шай. Доста обезпокоително.

Толи примигна и се запъна, припомняйки си как Шай и крещеше край огъня. Въпреки предпазните мерки, белезницата очевидно е уловила гнева на Шай — поведението ѝ доста надмина общоприетия любезен тон между нови красиви. Толи се опита да си спомни какво

точно крещеше Шай, но комбинацията от шампанско и потискащо чувство за вина не беше особено услужлива за паметта. Затова просто сви рамене.

— Да. Май беше доста пияна. Аз също.

— Но нито една от вас не звучеше особено щастливо.

— Д-р Реми, да не казвате, че сте ни шпионирате? Това е гадно.

Консултантът поклати глава и отново изобрази загрижена усмивка.

— Проявяваме специален интерес към всички пострадали при този злополучен инцидент. Понякога е трудно човек да се възстанови след стреса от неочаквани ситуации. Ето защо съм назначен за ваш пост стресов консултант.

Толи се направи, че изобщо не забелязва как той се измъкна от въпроса за шпионирането — тя и така знаеше отговора. „Извънредни ситуации“ не биха проявили интерес, даже кримитата да сринат до основи „Града на новите красиви“, но охраната винаги бдеше на своя пост. Градът се грижеше всички негови жители да са поддържани в състояние на красив ум, имаше логика да се назначи консултант на всеки, който е изпитал някое по-сериозно газиращо преживяване. Д-р Андерс беше тук, за да се увери, че пропадането на пързалката не е предизвикало у кримитата някои нови вълнуващи идеи.

Толи се насили да изобрази красива усмивка.

— В случай че някои от нас окончателно луднат, така ли?

Д-р Андерс се разсмя.

— О, според нас няма риск да полудеете. Тук съм да се уверя единствено, че не са възникнали някои трайни последици. Приятелството може да пострада при стрес, както ти е известно.

Толи реши да подхвърли кокал на Реми и ококори очи.

— О, ето защо тя беше такъв стършел снощи.

Лицето му просветна.

— Разбира се, всичко опира до стреса, Толи. Но запомни едно — тя най-вероятно не го е направила нарочно.

— Е, аз пък изобщо не й се вързах.

Окуражителна усмивка.

— Всеки реагира по свой собствен начин на травмата, Толи. Едва ли някой друг разсъждава и се държи като теб. Вместо да се ядосваш,

защо не приемеш случилото се като възможност да покажеш своята съпричастност към Шай. Вие сте приятелки от дълго време, нали?

— Да, още откакто бяхме грозни. Родени сме на една и съща дата.

— Но това е прекрасно! Старите приятели са най-добрата опора във времена като днешните. Та, за какво се скарахте?

Толи сви рамене.

— Знам ли. За глупости, честно.

— Спомняш ли си нещо от онази нощ?

Толи се запита дали и тази стая има функцията на детектор на лъжата и ако наистина е така, колко голяма трябва да е лъжата, за да я засече. Тя затвори очи и се опита да се съсредоточи върху движението на калориите в нейното почти анорексично тяло, позволявайки на красивата мъгла да покрие съзнанието ѝ.

— Толи? — настоя той.

Тя реши да подхвърли на д-р Андерс едно малко парче истина.

— Всичко беше заради стари работи.

Той кимна, скръствайки доволно ръце. Толи се притесни да не е казала твърде много.

— От времето, когато сте били грозни, нали?

Тя само кимна, защото се боеше гласът да не я издаде.

— И как я карате двете с Шай след онази нощ?

— Просто чудно.

Той се усмихна щастливо, но Толи улови беглия му поглед към нещо, което се намираще на ръка разстояние от него — вероятно наблюдаваше невидим за нея екран. Дали не проверяваше данните от интерфейса на града? Там щеше да е отразено, че двете с Шай не са си пращали пингове от партито край огъня, а цели три дни без връзка между тях си беше направо необичайна ситуация. Или пък д-р Андерс проверяваше дали гласът ѝ трепери?

Той усмихнато кимна към невидимите данни, или каквото там гледаше.

— Как ти се струва, дали сега тя е в по-добро настроение?

— Тя си е добре, предполагам. — Само дето има склонност към самонараняване, нарежда откачени напеви и е на път да основе свой клан от побъркани. — Всъщност не съм я виждала, откакто заваля тоя гаден дъжд. Ние обаче сме си най-добри приятелки до гроб.

Това последното не биваше да го казва, защото гласът ѝ прозвуча неестествено. Тя се изкашля, което беше регистрирано със загрижена усмивка от страна на д-р Андерс.

— Радвам се да го чуя, Толи. Ти също си добре, нали?

— Направо газирано — отговори тя. — Въпреки че съм малко гладна.

— Да, да, разбира се. Двамата със Зейн би трябвало да се храните по-често. Изглеждате малко кльоцави, а ми казаха, че кръвната му захар била много ниска.

— Ще го натъпча с ония шоколадови бисквити в приемната. Божествени са.

— Чудесна идея. Ти си наистина добра приятелка, Толи. — Той се изправи и протегна ръка. — И така, ще имам грижата добре да закърпят Зейн, затова няма да те задържам повече. Благодаря за отделеното време и ще разчитам да ме уведомиш, ако ти или някой от твоите приятели има нужда да поговори с мен.

— О, задължително — отговори тя и му хвърли ослепително красива усмивка. — Това би било страхотно.

Навън дъждът обгърна Толи като стар приятел, но неговата мокра прегръдка дойде като балсам за Толи след сияйната усмивка на д-р Андерс. На път за вкъщи тя разказа на Зейн за него. Въпреки че белезницата отново беше затрупана под дебел слой дрехи, тя внимаваше да говори тихо, а вятърът веднага отвяваше думите ѝ надалече, докато се издигаха в сивото небе.

Той въздъхна, когато тя замълча.

— Излиза, че те са не по-малко притеснени за нея от нас.

— Аха. Сигурно са чули скандала онази нощ. Тя ми крещеше по много некрасив начин.

— Страхотно. — Той мъчително изкриви лице на студения вятър. Очевидно болкоуспокояващите за ръката не можеха да потиснат главоболието. Краката му пристъпваха неуверено по дъската, трудно намирайки опора.

— Нищо не казах, само че е била пиана и малко е преиграла. — Толи си позволи да се усмихне самодоволно. Този път не беше предала Шай. Е, поне се надяваше да е така.

— Разбира се, че не е трябвало нищо да казваш, Толи. Шай може и да се нуждае от помощ, но не и от страна на този красив втора степен

психиатър. Трябва да я изведем извън града и да ѝ дадем истинско лекарство. Колкото се може по-скоро.

— Аха. Хапчетата са много по-добро решение от това сам да се накълцаш. — Стига да не ти причинят мозъчна смърт, помисли си тя, но го премълча. Реши засега да не казва на Зейн, че при следващия припадък веднага ще го отведе в болницата; надяваше се да не се стига до там. — А как мина с твоите лекари?

— Обичайното. Първия час ме наставляваха да ям повече. Когато най-после се заеха да ми спояват костите, изпаднах в безсъзнание за около десетина минути. Така или иначе, изглежда не забелязаха нищо друго нередно в мен, само дето съм много кльощав.

— Хубаво.

— Това, естествено, не означава, че съм добре. Все пак не прегледаха главата ми, а само ръката.

Толи си пое въздух.

— Мигрената се влошава, нали?

— Според мен причина за всичко са гладът и студът, това е.

Тя поклати глава.

— Аз също не съм яла днес, Зейн, а ти не ме видя да...

— Забрави за главата ми, Толи! Нито съм по-зле, нито по-добре. Онова, което ме притеснява, са ръцете на Шай. — Той приближи сърфа си до нейния и снижи глас. — От сега нататък те ще я държат под око. Ако д-р Реми разбере какво сама на себе си причинява, целият този ад ще приключи.

— Прав си, така е. — Толи отново си спомни белезите по ръцете на Шай. От разстоянието, на което ги видя, най-напред помисли, че са татуировки, но отблизо никой не би се заблудил. И се съмняваше, че д-р Андерс ще намери подходяща усмивка за случая, ако ги види. Тогава алармите в целия град ще се задействат и интересът на охраната към всички замесени в инцидента на стадиона ще удари тавана.

Толи протегна ръка, за да спрат за малко, после снижи гласа си до шепот.

— В такъв случай нямаме много време. Той всеки момент може да реши да говори с Шай.

Зейн си пое дълбоко въздух.

— Налага се ти първа да говориш с Шай. Кажй ѝ да спре да се реже.

— О! Страхотно. И какво да правя, ако откаже?

— Кажи й, че се каним да бягаме. Кажи й, че ще намерим истинско лекарство.

— Да избягаме ли? И как ще стане?

— Просто тръгваме — още тази вечер, ако е възможно. Ще взема всичко необходимо, а ти предупреди останалите кримита.

— Ами тези? — Тя беше твърде изтощена, за да вдигне омотаната в шал ръка, но той разбра за какво говори.

— Ще ги свалим. Тази вечер. Има един трик, който пазех за последно.

— Какъв трик, Зейн?

— Още не мога да ти кажа. Но ще проработи, въпреки че е малко рискован.

Толи се намръщи. Двамата със Зейн изпробваха всички възможни методи досега, но единственият ефект беше да одраскат малко белезниците.

— Кажи ми какво е?

— Ще разбереш тази вечер — отговори той и стисна зъби.

Толи преглътна мъчително.

— Май е повече от рисковано.

Зейн се обърна към нея, лицето му беше бледо и изпито, а очите му гледаха мъртно през очилата.

— Подай ръка на твоето момиче. — Той се изкиска. — Може би то има нужда от помощ.

Толи не можа да понесе измъчената му усмивка и погледна встрани.

ТРОШАЧКАТА

Халето не беше далече от болницата, край долното течение на реката в края на „Града на новите красиви“, където двата ръкава отново се събираха в едно. Толкова късно през нощта струговете, чертожните маси и леярските форми стояха неизползвани и почти цялото помещение беше пусто. Единствената светлина идваше от другия край на халето, където една красива втора степен издухваше разтопено стъкло.

— Тук можеш направо да замръзнеш — каза Толи. Виждаше как дъхът ѝ излиза като къмба пара от устата в червеното зарево на аварийното осветление. Докато организираха кримитата за бягство, дъждът най-после спря, но въздухът още беше влажен и мразовит. Дори вътре в халето Толи, Фаусто и Зейн зиморничаво се свиваха в дебелиите си якета.

— Пещите обикновено работят — каза Зейн — и някои от тези машини излъчват страшна жега. — Той посочи вратите в двата края на халето, които бяха отворени за през нощта. — Само че щом трябва вентилация, не може да има интелигентни стени, нали разбираш?

— Разбирам. — Толи се загърна още по-плътно в якето си и бръкна в джоба, за да увеличи максимално терморегулатора.

Фаусто посочи една машина, която приличаше на огромна преса.

— Ей, като грозен се забавлявах с една такава в часовете по индустриален дизайн — каза той. — Спомням си как на нея правехме големи плата за сервиране с плъзгачи на дъното, за да се пързалиме по снега.

— Затова ви доведох тук — каза Зейн и поведе двамата по бетонния под.

Долната част на машината представляваше метален плот, осеяна нагъсто с милион дребни вдлъбнатини. Успоредно над плота висеше масивен метален блок със същия размер.

— Какво?! Да не искаш да използваш трошачката? — вдигна вежди Фаусто. Зейн още не им беше казал какво се кани да прави, но на Толи никак не ѝ се понрави вида на огромната машина.

Нито пък името ѝ.

Зейн остави кофата, която носеше — в нея имаше бутилка шампанско и много лед, разплисквайки вода по пода. После извади от джоба си мемо карта и я пъкна в електронния четец на машината. Трошачката зачегърта, зареждайки данните, по края ѝ започнаха да мигат светлини и подът под краката на Толи мощно завибрира.

По повърхността на плота премина вълна, сякаш твърдият метал изведнъж стана течен и оживя.

Когато движението утихна, Толи внимателно се вгледа в трошачката. Оказа се, че онова, което взе за малки дупчици, са всъщност фините краища на тънки метални пръчки, които се движат нагоре и надолу, образувайки различни форми. Тя прокара пръсти по плота, но пръчиците бяха толкова тънки и така съвършено подравнени, че създаваха илюзията за напълно гладка повърхност.

— За какво служи това?

— За щамповане на различни неща — отговори Зейн. Той натисна един бутон, машината отново оживя и в центъра на плота се надигнаха симетрично разположени издатини. Толи забеляза, че в горната част на трошачката се образуват идентични вдлъбнатини.

— Ей, това е моето плато за пързаяне — извика Фаусто.

— Разбира се. Да не мислеше, че съм забравил. Тия чудесии бяха идеални за пързаяне — каза щастливо Зейн. После измъкна един метален лист изпод машината, постави го върху плота и внимателно изравни краищата му.

— Вярно. Винаги съм се питал защо не ги пуснаха за масово производство — каза Фаусто.

— Защото щяхме прекадено да се газираме — подметна Зейн. — Но се обзалагам, че на всеки няколко години по някой грозен ги преоткрива. Внимавайте сега, пускам!

Толи и Фаусто предпазливо отстъпиха назад.

Зейн хвана двете дръжки в края на плота и ги стисна едновременно. Машината избоботи за част от секундата, после внезапно се задейства и горната половина се стовари върху плота с едно оглушително тряс! Ехото от удара прокънтя из цялото хале и още звънеше в ушите на Толи, когато двете челюсти на трошачката се разтвориха и освободиха металния лист.

— Не е ли готино? — възкликна Зейн. Той взе металния лист с напълно променена от натиска форма. Сега приличаше на плато за сервиране на храна, разделено на секции за салата, основно и десерт. Зейн го огледа от всички страни и прокара пръст по улеите на долната страна. — Леле, на ронлив сняг с това сладурче се стигат хиляда километра в час!

Лицето на Фаусто пребледня.

— Няма да стане, Зейн.

— И защо?

— Има много предпазни мерки. Дори някой от нас да...

— Да не си полудял, Зейн?! — извика Толи. — Нали нямаш намерение да си пъкнеш ръката тук? Това нещо направо ще я отхапе!

Зейн само се усмихна.

— Спокойно, няма да я отхапе. Както каза Фаусто, има прекалено много предпазни мерки. — Той извади мемо-картата и пъкна друга на нейно място. Повърхността на плота отново се раздвижи и образува остри издатини по края, които приличаха на зъби. Зейн постави лявата си ръка в металната челюст. — От ръкавицата е трудно да се разбере, но виждате ли къде машината ще скръцне белезницата?

— Ами ако не улучи мястото, Зейн? — попита Толи. Едва се удържаше да не изкрещи. Белезниците им както обикновено бяха заглушени, но тя не искаше красивата втора степен в другия край на халето да ги чуе.

— Няма да сгречи мястото. С тая машинария могат да се произвеждат даже части за секундомер.

— Изобщо няма да тръгне — заяви Фаусто. Той също пъкна ръка в металната челюст. — Пускай!

— Знам, знам — отговори Зейн, сграбчи ръчките и ги стисна.

— Какво?! — извика ужасена Толи, но машината не помръдна. По края ѝ замига редица от жълти светлини и механичен глас с метален тембър произнесе: — Отдръпнете се, моля.

— Програмирана е да разпознава човешкото тяло по телесната температура — обясни Фаусто.

Толи преглътна сухо и сърцето ѝ заблъска в гърдите, когато Фаусто измъкна ръката си от металните челюсти на машината.

— Не го прави!

— Но дори да успееш да я хакнеш, какъв е смисълът? — продължи Фаусто. — Тя ще смачка белезниците, а те ще премажат ръката ти.

— Не и с петдесет метра в секунда. Виж това. — Зейн се надвеси над плота и прокара пръст по металните зъби, които беше програмирал. — Острите краища ще срежат белезниците, или поне така ще ги разплескат, че да унищожат всичко в тях. Тогава от белезниците ще остане просто безформено парче студен метал.

Фаусто се наведе да погледна отблизо и Толи отклони очи, защото не можеше да понесе гледката на главите им, пъхнати между металните челюсти. Студен метал. Тя погледна към жената, която духаше стъкло в другия край на халето. Неподозираща за техните откачени планове, тя спокойно държеше парче стъкло в малка разпалена пещ и го въртеше равномерно над пламъка.

Толи тръгна в нейната посока, отдалечи се достатъчно от Зейн и Фаусто, за да не могат да я чуват, после отви белезницата си.

— Разговор с Шай.

— Невъзможно. Пинг?

Толи се намръщи, но въпреки това продължи.

— Да. Виж какво, Шай, зная, че това е осемнайсетото ми съобщение до теб за днес, но трябваше да ми отговориш. Съжалявам, че те проследихме, обаче... — Толи не знаеше какво още да добави, защото охраната — а може би и самите Извънредни — сигурно слушаха в момента. Едва ли е възможно да й каже, че всички ще избягат тази нощ. — Ние се притесняваме за теб. Обади ми се веднага, щом можеш. Трябва да поговорим очи в очи.

Толи въздъхна и отново уви шала около китката с белезницата. Шай, Хо и Таке — Нарязаните — бяха наложили пълно информационно затъмнение, отказвайки да отговарят на съобщенията. Най-вероятно Шай се цупеше, че тайната ѝ церемония е разкрита. Надявах се поне някой от кримитата да успее да ги открие и да им каже за бягството.

Цял следобед Толи и Зейн подготвяха останалите. Кримитата бяха екипирани и разположени на различни места из острова, готови да тръгнат при подаден от Толи и Зейн сигнал, че са вече свободни.

Майсторката на стъкло приключи с разтопяването му. Тя извади светещата топка от пещта и започна да я издухва през една дълга цев,

придавайки сложна форма на лявообразната материя. Толи неохотно откъсна очи от тази гледка и се върна обратно при трошачката.

— Ами мерките за безопасност? — разпалено спореше Фаусто.

— Мога да елиминирам телесната си температура.

— Как?

Зейн подритна кофата с лед.

— Трийсет секунди в ледената вода и ръката ми ще е студена като парче метал.

— Да, обаче ръката ти не е парче метал — кресна Толи. — Нито пък моята. В това е проблемът.

— Виж, Толи, не те карам ти да си първа.

Тя разтърси глава.

— Аз изобщо няма да го направя, Зейн. Нито пък ти.

— Тя е права. — Фаусто гледаше втренчено металните зъби по края на плота, сравнявайки ги с огледалния им образ по горната част на машината. — Отличен уред за дизайн, но би било лудост да си пъхнеш ръката тук. Дори да си сгрешил изчисленията само със сантиметър, трошачката ще ти премаже костта. Обясниха ни това в часовете. Ударната вълна ще продължи нагоре по ръката ти, унищожавайки всичко по пътя си.

— Е, ако не уцели, после пак ще ме зашият. Но машината няма да сгреши. Даже съм направил специална програма за твоята ръка, Толи. — Той измъкна още една мемо карта. — Защото твоята белезница е по-малка.

— Ако нещо тук се обърка, никой няма да те зашие — тихо каза тя. — Дори в градската болница не са способни да възстановят сплескана ръка.

— Не сплескана — поправи я Фаусто. — Костите ти ще се втечнат, Зейн. Ударът ще ги размекне.

— Чуй, Толи — каза Зейн и посегна да вземе бутилката шампанско от кофата. — Аз също не изгарям от желание да го направя. Но тая сутрин получих пристъп, не помниш ли? — И той извади тапата.

— Какво си имал? — попита Фаусто.

Толи тръсна глава.

— Трябва да открием друг начин.

— Нямаме никакво време — отговори Зейн и отпи голяма глътка.
— Е, Фаусто, ще ми помогнеш ли?

— Да ти помогне ли? — попита Толи.

Фаусто замислено кимна.

— Нужни са две ръце, за да се задейства трошачката. Това е още една мярка за безопасност — да не може едната от разсеяност да остане вътре. Затова се наляга някой от нас двамата да дръпне спусъка.
— Фаусто склучи ръце на гърдите си. — Забрави.

— Аз също нямам намерение да ти помагам — каза Толи.

— Толи — въздъхна Зейн, — ако не тръгнем още тази нощ, има опасност следващия път да си пъкна главата вътре. Пристъпите започнаха да се появяват на всеки три дни и стават все по-свирепи. Трябва да се махнем.

Фаусто се намръщи.

— За какво говориш.

Зейн се обърна към него.

— Нещо не е наред с мен, Фаусто. Ето защо трябва да заминем още тази нощ. Според нас новите мъгляни могат да ми помогнат.

— Защо са ти? Какво не е наред с теб?

— Това, което не е наред с мен, е, че съм излекуван.

— Я пак!

Зейн дълбоко си пое въздух.

— Виж какво, ние взехме тези хапчета.

Толи изпъшка и се обърна с гръб като разбра, че за втори път ще нарушат тайната. Отначало Шай, сега и Фаусто. Тя се запита колко ли време остава, преди всички кримита да разберат за лечението. Това би ги принудило двамата със Зейн да избягат на всяка цена.

Толи с все по-нарастващо отчаяние наблюдаваше работата на стъklarката. Усети как недоверието на Фаусто постепенно се изпарява, когато Зейн му разказа какво са преживели последния месец: хапчетата, постоянното газирано състояние, което лечението поддържаше, парализиращите главоболия на Зейн.

— Излиза, че Шай е била права — каза накрая той. — Ето защо сте толкова различни сега.

Засега само Шай беше казала на Толи, че забелязва промяната в нея, но сигурно и останалите кримита я виждаха и се чудеха какво става. На тях също им се искаше да са постоянно газирани. Ето, сега и

Фаусто знаеше за съществуването на лек и че той е просто едно хапче, което трябва да глътнеш, затова рискът тя и Зейн да останат с по една ръка явно вече не му се виждаше лудост.

Толи въздъхна. А може би изобщо не е лудост. Тази сутрин тя недопустимо отложи прегледа на Зейн в болницата, като пропиля скъпоценни минути под дъжда и рискува живота, а не само ръката на приятеля си.

Тя преглътна сухо. Каква дума беше използвал Фаусто? Втечняване?

В ръцете на жената стъклото се уголемяваше, набъбваше в невероятни форми, които преливаха от една в друга и изглеждаха толкова крехки, че счупят ли се, вече би било невъзможно да се възстановят. Затова жената пипаше с изключително внимание — има неща, които не могат да бъдат възстановени.

Толи си спомни бащата на Давид — Аз. Когато д-р Кейбъл беше решила да заличи спомените му, това го уби. Човешкият мозък е още по-крехка материя от ръката, а никой от тримата нямаше и най-малка представа какво се случва в главата на Зейн.

Тя сведе поглед към облечената си в ръкавица ръка, помръдвайки бавно пръстите един по един. Беше ли достатъчно решителна, за да пъкне ръка в челюстите на трошачката? Може би.

— Сигурни ли сте, че ще открием новите мъгляни, ако излезем извън града? — питаше в този момент Фаусто. — Мислех, че никой не ги е виждал от доста време насам.

— Грозните, които срещнахме тази сутрин, казаха, че са открили знаци за тяхното завръщане.

— И те могат да те излекуват?

Толи усети нещо в гласа на Фаусто — сякаш той сам себе си убеждаваше да пусне трошачката. В това имаше някаква жестока логика. Извън града, в дивото, съществуваше лечение за Зейн и ако не го заведат час по-скоро там, той ще умре така или иначе.

Рискът да изгуби ръката си беше нищо в сравнение с това.

Толи се обърна към тях и се намеси в разговора:

— Аз ще го направя. Ще дръпна ръчките.

Отначало двамата я зяпнаха онемели, после Зейн се усмихна.

— Хубаво. Предпочитам да си ти.

Тя преглътна мъчително.

— Защо?

— Защото ти имам доверие. И не искам това нещо да ме раздруса.

Толи си пое дълбоко въздух, едва сдържайки сълзите си.

— Сигурно трябва да ти благодаря.

За момент настана конфузно мълчание.

— Сигурна ли си, Толи? — каза Фаусто най-накрая. — Аз също бих могъл да го направя.

— Не. Аз трябва да съм.

— Добре тогава, няма какво повече да се мотаем. — Зейн хвърли якето си на пода. После отви шала, омотан около китката с белезницата, и свали ръкавицата. Лявата му ръка изглеждаше малка и уязвима на фона на мрачната грамада на трошачката. Той сви ръката си в юмрук, пъхна я в кофата с лед и се намръщи, когато студената вода започна да пие топлината на тялото му. — Бъди готова, Толи.

Тя погледна раниците им, оставени на пода, опипа пъпа си, за да се увери, че носи сензора, прегледа още веднъж сърфовете, подпрени в края на халето — жиците в долната им част бяха отделени една от друга и връзката с координатната система на града — прекъсната. Всичко беше готово за заминаване.

Толи погледна белезниците. Щом тази на Зейн бъде смачкана, сигналът ѝ също ще изчезне и ще алармира охраната. Затова трябваше да махнат и нейната колкото може по-скоро. Имаха доста път, преди да излязат от пределите на града.

Из острова бяха пръснати двайсетина кримита, готови да ги последват в дивото и да отклонят преследвачите от тях. Всеки носеше сигнална ракета със специфична комбинация от цветове — пурпурно и зелено — за да разпространят вестта, че Зейн и Толи са вече на свобода.

Свободни.

Толи погледна към контролното табло на трошачката и сухо преглътна. Двете ръчки се набиваха на очи с веселия си яркожълт цвят, бяха изработени от пластмаса и приличаха на джойстик от видео игра. Когато ги хвана, усети как мощта на огромната машина тресе ръцете ѝ, сякаш над главите им с рев преминава космическа совалка.

Опита се да си представи как дърпа ръчките и не успя.

Но вече нямаше никакви аргументи да възразява, а и времето за спорове беше изчерпано.

След трийсет дълги секунди в ледената вода Зейн си извади ръката.

— Затвори очи, ако металът се пръсне на парчета. От студа сигурно е станал трошлив — каза той с обичайния си тон. Вече няма значение дали белезниците го чуват, осъзна Толи. Докато някой се усети за какво говорят, те вече щяха да летят с пълна скорост към Ръждивите развалини.

Зейн постави китката си на ръба на плота и здраво стисна очи.

— Добре, давай!

Толи си пое дълбоко въздух, ръцете ѝ се тресяха върху ръчките. Тя също затвори очи и си заповяда: „Добре, направи го сега!“.

Но пръстите не се подчиниха.

Главата ѝ се зави от страх да не допуснат грешка. Представи си как отново лети със Зейн към болницата, а лявата му ръка е превърната на желе. Представи си как в този момент нахлуват Извънредните и ги спират, разбрали какво готвят. Запита се дали Зейн е направил точно всички изчисления и дали е съобразил, че белезниците ще се свият малко от ледената вода.

Когато съобрази това, Толи се вкамени. Трябва да го попита. Отвори очи. Мократа белезница проблясваше като злато под светлините на трошачката.

— Толи, направи го!

Студът кара метала да се свие, но жегата. Толи хвърли поглед към жената със стъклото в другия край на халето, потънала в щастливо неведение относно жестокото насилие, което предстоеше да се случи.

— Толи! — тихо се обади Фаусто.

Жегата ще накара белезниците да се разширят.

Жената държеше нажеженото до червено стъкло, оглеждайки го от всички страни. Как беше възможно да се държи разтопено стъкло?

— Толи — повтори Фаусто, — ако разрешиш, аз ще.

— Задръж малко — каза тя и вдигна ръце от дръжките на трошачката.

— Какво?! — извика Зейн.

— Стой тук. — Тя измъкна мемо картата от трошачката и без да обръща внимание на протестите им, хукна покрай масивните туловища

на струговете към противоположния край на халето. Когато наближи жената, онази я погледна ведро с типичното за красивите втора степен спокойствие.

— Здравей, скъпа.

— Здравсти. Това е много красиво — каза Толи.

Сега Толи виждаше ясно ръцете на жената и забеляза, че те проблясваха сребристо на заревото на пещта.

— Носите ръкавици, нали?

Жената се разсмя.

— Разбира се! В тая пещ е доста горещо, както сигурно се досещаш.

— Само че жегата не стига до вас.

— Не и през ръкавиците. Доколкото знам, материята е изобретена първоначално за космическите совалки, които навлизат обратно в земната атмосфера. Може да се справи с температура от две хиляди градуса.

Толи кимна.

— Но въпреки това са съвсем тънки, нали? От другия край на халето изобщо не ги забелязах.

— Точно така. — Жената закима щастливо. — Структурата на разтопеното стъкло се усеща съвсем добре през тях.

— Леле! — Толи пусна една типична за красивите усмивка. Ръкавиците лесно можеха да минат под белезниците, вече беше сигурна в това. — Къде мога да си набавя един чифт?

Жената кимна към един шкаф. Толи го отвори и откри десетки чифтове, натъпкани вътре — сребристите им материя просветваше като току-що навалял сняг. Тя измъкна два чифта.

— Всичките един размер ли са?

— Да, разтягат се, докато ти станат, даже могат да стигнат до лакътя — отговори жената. — Само че трябва да ги изхвърлиш след употреба. Втория път не предпазват толкова добре.

— Няма проблем. — Толи се отдалечи, стиснала здраво ръкавиците и усети как я залива вълна на облекчение — вече не се налагаше да наблюдава как трошачката смазва ръката на Зейн. В главата и като часовников механизъм зацъка нов план — вече знаеше точно къде ще открие достатъчно мощен пламък.

— Почакай малко, Толи — извика жената зад нея и в гласа ѝ се усети тревога.

Толи замръзна като разбра, че жената я е разпознала. Естествено, всички, които гледат новини, вече познаваха по лице Толи Янгблъд. Тя започна трескаво да търси невинна причина за оправдание да вземе ръкавиците, но всичко, което ѝ хрумна, изглеждаше напълно несъстоятелно.

— Ъ, да?

— Взела си само две леви ръкавици — засмя се жената. — Няма да са ти от особена полза, независимо какъв номер замисляш сега.

Толи се усмихна и си позволи дори да изхихика. Само ти така си мислиш. Въпреки това обаче се върна при шкафа и извади двете десни ръкавици. Няма да ѝ навреди, ако и двете ръце са защитени.

— Благодаря за помощта — каза тя.

— Пак заповядай. — Жената се усмихна красиво, обърна се и отново се зае да оформя парчето разтопено стъкло. — Само бъди внимателна.

— Не се безпокойте — отговори Толи. — Винаги внимавам.

ОТВЛИЧАНЕТО

— Ти се шегуваш! Как можем да поръчаме подобно нещо посред нощ? — попита Фаусто.

— Не можем, затова ще се наложи да го отвлечем. — Толи метна раницата на гърба си и щракна с пръсти на сърфа да я последва. — Даже ще трябва да отвлечем не един, а няколко. Колкото повече от нас се измъкнат по този начин, толкова по-добре.

— Да отвлечем? — повтори Зейн и предпазливо погледна китката си с белезницата, увита в шала. — С други думи, да ги откраднем.

— Не, просто ще помолим мило. — Тя се ухили. — Не забравяй, Зейн, ние сме кримита. Ние сме известни. Затова върви с мен.

Щом излязоха от халето, тя се метна на сърфа и се понесе към центъра на острова, където около върховете на кулите постоянно имаше балони, парашутисти и фойерверки. Двете момчета едва успяха да я последват.

— Ти кажи за това на останалите кримита — извика през рамо на Фаусто тя. — Предупреди ги за промяната в плана.

После се обърна към Зейн за одобрение и кимна, доволна, че идеята за трошачката е сменена с нещо не толкова опасно.

— Колко от нас очакваш да се издигнат?

— Поне девет — десет — отговори тя. — Всички, които не се боят от високо. Останалите може да останат със сърфовете, както беше планирано. Ще сме готови за двайсет минути. Среща в центъра на града.

— Ще бъда там — каза Фаусто и направи завой в тъмното нощно небе.

Толи се обърна към Зейн.

— Ти добре ли си?

Той кимна, бавно сгъвайки облечените си в ръкавица пръсти.

— Ще се оправя. Трябва ми само секунда да свържа жичките.

Тя приближи сърфа си до Зейн и взе голата му ръка в своята.

— Много смело от твоя страна да се решиш на подобно нещо.

Той тръсна глава.

— По-скоро беше глупаво.

— Може и така да е. Но ако не бяхме отишли в халето, никога нямаше да ми хрумне тази идея.

Той се усмихна.

— Честно да ти кажа, много съм доволен как го измисли. — Ръката му отново нервно се сви. После той посочи някъде пред тях. — Ето там има два.

Тя проследи погледа му до централната част на острова, където два балона се поклащаха като две плешиви глави над една от „партикулите“, а веригите, с които бяха привързани, проблясваха при избухването на фойерверките.

— Идеално — каза тя.

— Има обаче един проблем — добави Зейн. — Как можем да стигнем толкова високо със сърфовете?

Тя се замисли за миг.

— Като внимаваме много.

Стигнаха много по-високо, отколкото тя някога се беше вдигала; летяха бавно нагоре покрай „парти-кулата“, почти на ръка разстояние от бетонната повърхност. Металът в нейната конструкция едва осигуряваше необходимото оттласкване за магнитните левитатори на сърфовете и Толи усети как краката ѝ омекват — така се чувстваше като малка, когато скачаше от най-високото ниво на кулата за скокове край басейна. След една мъчителна минута двамата стигнаха до мястото, където балоните бяха привързани. Толи посегна към веригата, опипвайки с гола ръка хлъзгавите от дъжда брънки.

— Няма проблем. Метална е.

— Да, ама дали в нея има достатъчно метал — попита Зейн.

Толи сви рамене.

Той изразително извъртя очи.

— А ти мислеше, че в моя план има риск. Добре, де, въпреки това ще приема аз да съм глупакът в групата. — И той внимателно заобиколи кулата към мястото, където другият балон се люлееше във въздуха. Толи се ухили, като видя гигантската свинска зурла с щръкнали уши и две огромни очи, нарисувани върху розовата материя на туловището на балона.

Е, поне нейният имаше нормален вид — сребрист и лъскав, със синя лента по средата. От коша му долетя недвусмислен звук на коркова тапа, която изскача от гърлото на бутилка шампанско; разнесе се смях. Тя не беше далече от коша, но да го стигне нямаше да е никак лесно.

Проследи с поглед веригата, закачена за дъното на коша. Нейната синусоидна линия ѝ напомни релсата на скоростното влакче в Ръждивите руини. Естествено в релсата имаше много повече метал, сякаш някой нарочно я беше проектирал за левитаторите на сърфа. Магнитното поле на тънката верига ще е много по-слабо.

Освен това веригата постоянно се отпускаше; балонът бавно падаше надолу, защото се охлаждаше въздухът в него, но Толи знаеше, че щом горелката се запали, той внезапно ще отскочи нагоре и ще опъне веригата. Имаше и риск на горещите глави да им доскучае да се реят във въздуха и да решат да поемат на среднощно пътешествие, като освободят веригата и не оставят нищо между сърфа на Толи и земята.

Зейн се оказа прав: това не беше най-лесният начин да се сдобиеш с балон, но те не разполагаха с никакво време да си поръчат по официалния ред, нито да разчитат, че на горещите глави ще им писне да се реят из въздуха и ще се спуснат на земята. Ако искаха да стигнат Ръждивите руини преди зазоряване, трябваше да се махнат от тук час по-скоро. А и някой можеше да открие Шай, докато новият план влезе в действие.

Толи продължи да се издига все по-нагоре, докато хапката на веригата не се озова точно под сърфа ѝ. Тя се оттласна от „партикулата“ и се залюля в празното пространство, балансирайки над металните брънки като акробат на въже.

Продължи да се придвижва бавно и усети напрежение в левитаторите, които започнаха да се тресат, опипвайки с невидими пръсти веригата. На няколко пъти дъската остърга металните брънки и разтресе Толи. Тя видя как балонът бавно пое надолу, когато тежестта ѝ наруши деликатния баланс между горещия въздух и гравитацията.

Когато почти се изравни с целта, дъската под нея започна да се тресе още по-силно, загубила опората от магнитното поле на „партикулата“; на Толи се стори, че левитаторите всеки момент ще откажат и ще я хвърлят от петдесет метра височина. На такова разстояние от

земята противоударните гривни бяха много по-лош вариант от бърнджи жилетката ако успееш да я спрат, преди да се разплеска на земята, ръцете ѝ със сигурност щяха да изскочат от раменните стави.

Естествено това беше дребна грижа в сравнение с онова, което би ѝ причинила трошачката.

Магнитните левитатори обаче не я предадоха; сърфът продължаваше да се издига, доближавайки все повече коша на балона. Дочу крясъци откъм балкона на „парти-кулата“ и разбра, че някой ги е забелязал. Сигурно се питаха що за газиращо преживяване са измислили пак кримитата.

Над ръба на коша се показва нечие лице, обърнато надолу със смаяно изражение.

— Ей, я гледай! Някой идва насам!

— Какво? Как?

Всичките четирима в коша се струпаха от нейната страна, за да я видят, и тежестта им разклати веригата. Толи изруга, когато сърфът подаде опасно под краката ѝ.

— Ей, вие горе, я кротувайте! — кресна тя. — И не клатете проклетата верига!

В отговор на резките ѝ команди горе настана тишина, явно там мълчаха стъписани, но поне кошът спря да се клати.

Минута по-късно сърфът на Толи с последни усилия се изравни с балона. Тя приклепна, скочи и след един кошмарен миг увисна от външната страна на плетения кош. От него се протегнаха няколко чифта ръце, за да я изтеглят вътре, и скоро Толи беше очи в очи с облещените от смайване горещи глави. Освободен от тежестта и, сърфът също се издигна и тя го прибра в коша.

— Леле! Ама как го направи?!

— Не знаех, че сърфовете стигат толкова високо!

— Я чакай, ти си Толи Янгблъд!

— Че кой друг да е? — тя се ухили и се надвеси през парапета. Земята все повече приближаваше към тях, увеличеният товар на балона го теглеше надолу. — Дано нямате нищо против да приземим това нещо. Аз и приятелите ми имаме нужда от една малка разходка.

Щом балонът се приземи на ливадата пред „Къщата на Гарбо“, към него се втурнаха група кримита, предвождани от Фаусто. Толи

зърна и балона на Зейн с розовите уши да се спуска наблизко, залюля се колебливо във въздуха, но накрая кацна.

— Не излизайте още! — нареди тя на похитените от нея горещи глави. — Не искаме балонът да се вдигне във въздуха с празен кош. — Всички изчакаха по местата си, докато Перис и Фаусто не се покатериха вътре.

— Колко души могат да се съберат тук, Толи? — попита Фаусто.

Кошът беше от ракита. Тя прокара ръка по преплетените стебла — идеално решение, ако ти трябва нещо здраво, леко и гъвкаво.

— Нека във всеки кош се качат по четирима.

— Ама, какво правите, бе, хора? — събра кураж един от горещите глави.

— Трай и ще разбереш — отговори Толи. — А като започнат да те интервюират за новините, можеш да им разкажеш всичко.

Четиримата я зяпнаха ококорени като разбраха, че скоро ще станат известни.

— През следващия час и нещо обаче трябва да кротувате. Иначе тоя трик няма да се получи и газирането ще отиде на вятъра.

Всички закимаха покорно.

— Как освобождавате веригата? — попита Толи и чак сега си даде сметка, че никога не е летяла с балон.

— Дърпаш ето тази връв — отговори един от горещите глави. — А когато искаш някой авиолет да дойде и да те прибере, натисни това копче.

Толи се усмихна. За едно нещо беше сигурна — няма да се наложи да използва копчето.

Като видя лукавото ѝ изражение, един от горещите глави възкликна:

— Ей, ама вие май отивате някъде много далече!

Толи не отговори веднага — знаеше, че всяка нейна дума покъсно ще бъде тиражирана в новините и ще се предава от поколение на поколение грозни и красиви. Струваше си риска да каже истината, прецени накрая тя. Тия четиримата едва ли ще искат да пропилят напразно своите петнайсет минути криминална слава, затова няма да проговорят пред властите, докато не стане прекадено късно.

— Отиваме в Новата Мъгла — каза тя отчетливо с ясен глас.

Всички зяпнаха недоверчиво.

„Поразмишлявай над това, д-р Кейбъл!“, помисли си щастлива Толи.

Кошът зад нея се разклати и тя видя, че Зейн е скочил вътре.

— Нещо против да се присъединя към вас? В моя балон вече има четирима души — каза той. — Друга група кримита е завладяла още един балон и също идва насам.

— Всички са готови да тръгнат по наш сигнал — допълни Фаусто.

Толи кимна. Щом двамата със Зейн избягат, за останалите вече нямаше значение как ще напуснат града. Тя вдигна очи към горелката над главите им, която пърпореше тихо като мързелив двигател на реактивен самолет и само чакаше отново да нажежи въздуха в балона. Толи се надяваше да е достатъчно мощна, за да разшири белезниците или поне да унищожи предавателя в тях.

Тя извади огнеупорните ръкавици от джоба си и подаде единия чифт на Зейн.

— Твоят план е много по-добър, Толи — каза той, загледан в горелката. — Пещ, която може да лети. В мига, в който се освободим, вече ще сме в покрайнините на града.

Тя му се усмихна, после се обърна към горещите глави.

— Е, хора. Вече може да слизате. Благодарим за съдействието и не забравяйте, че не трябва да споменавате за това пред никого поне още час.

Всички кимнаха, наизскачаха от коша един по един и направиха широк кръг около балона, сякаш му правеха път да излети, защото той нетърпеливо потрепваше на вятъра.

— Готови ли сте? — извика Толи по посока на балона със свинската зурла. Кримитата в коша ѝ отговориха с вдигнати нагоре палци.

Третият балон тъкмо кацаше наблизко; скоро всички щяха да полетят заедно. Колкото повече балони, толкова по-добре. Кримитата се наговориха да оставят интерфейс-пръстените си в кошете, преди да скочат и това щеше да отвори доста работа на охраната тази нощ.

— Всичко е готово — тихо каза Зейн. — Да поемаме.

Погледът на Толи се плъзна към хоризонта, премина последователно над „Къщата на Гарбо“, над „парти-кулите“ и обхвана светлините на „Града на новите красиви“ — свят, към който тя така

отчаяно се беше стремил през целия си грозен живот. Сега се питаше дали някога отново ще го види.

Но непременно ще се върне, в случай че Шай не е чула съобщението. Приятелката ѝ се бореше с всички сили да се излекува. Нямаше начин Толи да я изостави, независимо дали Шай я мрази, или не.

— Добре тогава, да се вдигаме — каза Толи, после прошепна на себе си „Съжалявам, Шай. Ще се върна за теб.“

Протегна ръка и освободи опънатата верига. Горелката изрева мощно и блъвна жегата, която близна хората в коша, а туловището на балона взе да набъбва над главите им. Скоро той бавно започна да се издига.

— Ехей! — извика Перис. — Заминаваме далече от тук!

Фаусто нададе победоносен вик, дръпна връвта и балонът набра височина, освободен от тежестта на веригата.

Толи и Зейн стояха мълчаливо, впили погледи един в друг. Издигаха се все по-бързо и когато прелетяха край една от „партикулите“, десетина красиви ги поздравиха от балкона с пиянски викове.

— Аз май наистина напускам града — тихо каза Зейн. — Най-последно.

Тя се ухили. Този път за него нямаше връщане назад. Нямаше да го допусне.

Парти-кулата бързо остана далече под тях; издигнаха се дори над най-високите сгради в „Града на новите красиви“. Толи виждаше сребърната лента на реката, усукана около острова; тъмното петно на „Града на грозните“ и мъждукащите светлини на предградията, пръснати наоколо. Скоро щяха да са достатъчно високо, за да зърнат даже морето.

Толи освободи малко въздух от балона и намали силата на горелката. Не трябваше да летят прекалено високо. Балоните не бяха достатъчно бързи, за да се изплъзнат на авиолетите на охраната; затова по някое време щяха пак да се прехвърлят на сърфовете.

Скоро трябваше да скочат от балона и известно време щяха да падат свободно, докато левитаторите не влязат в полето на магнитната мрежа под града и не спрат пропадането им.

Този скок нямаше да е лесен като падането с бърнджи жилетка; тя само можеше да се надява да не е прекалено опасен. Толи се загледа

надолу, тръсна глава и въздъхна. Имаше чувството, че животът ѝ е поредица от скокове, като всеки следващ е от все по-висока точка.

Тя усещаше как балонът се носи все по-бързо, отдалечавайки се от морето, но, странно, въздухът около тях беше абсолютно неподвижен. Естествено, каза си Толи, движат ни въздушните течения и това създава илюзията, че балонът виси неподвижно, докато целият свят се върти около нас.

Ръждивите руини останаха някъде далече зад тях, но около града имаше много реки, а техните корита бяха пълни с наноси метална руда, които осигуряваха стабилността на сърфовете. Планът на кримитата беше да се пръснат в различни посоки, но всеки знаеше как да се върне в руините, независимо колко далече го е отнесъл вятърът.

Толи свали дебелото си яке, противоударните гривни и ръкавиците и ги хвърли на пода на коша. Горелката все още излъчваше топлина, така че нямаше опасност да се простуди. Тя извади огнеупорните ръкавици, сложи си лявата, пъкна я под интерфейс белезницата и я издърпа високо над лакътя, почти до рамото. Край нея Зейн също се приготвяше.

Сега оставаше да нагреят белезниците на пламъка на горелката.

Толи погледна нагоре. Горелката беше закрепена към коша на балона с рамка с осем рамена, които се спускаха около тях като краката на огромен метален паяк. Тя стъпи върху перилото на коша и здраво се хвана за рамката, изтласквайки се нагоре. Докато балансираше неуверено, погледна към града под краката си и мислено си пожела някой внезапен полъх на вятъра да не разклати балона точно в този момент.

После си пое дълбоко въздух.

— Фаусто, сигналът!

Той кимна и вдигна сигналната ракета, която взе да съска и да пръска зелени и пурпурни искри. Толи забеляза, че най-близките кримита подеха сигнала и постепенно над острова започнаха да избухват огнени букети в зелено и пурпурно. Вече бяха бегълци.

— Хайде, Зейн — каза тя. — Да се освободим от оковите си.

ГОРЕЛКАТА

Четири дюзии на горелката на метър от лицето ѝ все още бяха нажежени и излъчваха топлина в студения нощен въздух. Толи протегна ръка и внимателно пипна едната от тях. Жената в халето не беше я излъгала. Дори през огнеупорната материя на ръкавиците можеше да усети всяка неравност по дюзата, пръстите ѝ напипаха няколко ръба, където беше направена спойката. Но изобщо не чувстваше високата температура; горелката не беше нито гореща, нито студена. Нищо. Усещането беше странно, сякаш е потопила ръка във вода с нейната телесна температура.

Тя погледна към Зейн, който се катереше нагоре по срещуположното рамо.

— Тия ръкавици наистина действат, Зейн. Нищо не усещам през тях.

Той погледна своята ръкавица, усъмнен в нейната ефективност.

— До две хиляди градуса, казваш.

— Точно така. — Доколкото може да се вярва на информацията на красивата втора степен стъklarска. — Нека аз да съм първа — предложи тя.

— Не става. Ще го направим заедно.

— Само не драматизирай. — Толи погледна надолу и видя, че лицето на Фаусто е пребледняло, също както и докато ръката на Зейн беше в трошачката. — Като ти дам сигнал, усили горелката, но за възможно най-кратко време — извика му тя.

— Я чакайте малко! — обади се Перис. — Какво сте намислили?

Толи си даде сметка, че пропуснаха да го посветят в техния план. Затова сега той гледаше объркано с ококорени очи. Само че вече нямаше никакво време за обяснения.

— Не се притеснявай, с ръкавици сме — каза тя и опря лявата си ръка о горелката.

— С ръкавици ли? — повтори Перис.

— Да. Специални ръкавици. Давай, Фаусто! — извика Толи.

Заля я огнена вълна, наситено синият пламък на горелката беше ослепително ярък. Толи стисна очи, жегата пърлеше кожата на лицето ѝ като пустинен вятър. Тя наведе глава пред огнената струя на горелката и дочу вик на ужас, откъснал се от устата на Перис.

Половин секунда по-късно горелката угасна.

Толи отвори очи, пред погледа ѝ все още подскачаха яркожълти петна. Затова пък ръката ѝ беше непокътната и тя можеше спокойно да свива и разпуска пръстите си.

— Ръката ми е невредима! — извика тя. После примигна, за да прогони танцуващите пред очите ѝ яркожълти петна и видя, че металът на белезницата слабо се е нагрял. Но тя не се беше разширила нито с милиметър.

— Какви ги вършиш — разкрещя се отдолу Перис, но Фаусто го накара да млъкне.

— Добре тогава, да свършваме по-бързо — обади се Зейн, протягайки ръка към горелката. — Досега трябва вече да са разбрали, че става нещо.

Толи кимна — белезницата определено пострада на огъня. Също като следача, който д-р Кейбъл ѝ даде, преди да тръгне за Мъглата, белезницата сигурно изпращаше сигнал, ако бъде повредена. Толи вдиша дълбоко студения нощен въздух, постави пак ръка на горелката и наведе глава.

— Хайде, Фаусто. Сега дръж горелката запалена, докато не кажа да спреш!

Врълхлетя я нова вълна изпепеляваща жегга. Перис я гледаше, без да мига, заревото на огъня изкриви ужасеното му изражение до демонична гримаса и тя неволно отклони поглед от лицето му. Над главите им балонът взе да се издува и рязко се дръпна напред, тласнат от новата порция нажежен въздух. Кошът се залюля, подлагайки на изпитание Толи, която се крепеше само на рамката на горелката.

Лявото ѝ рамо, покрито само от ръкава на тениската, най-болезнено почувства силата на огъня. Там, където не беше защитена от ръкавиците, кожата на ръцете ѝ бодеше като при силно слънчево изгаряне. От безмилостната жегга по гърба ѝ започнаха да се стичат струйки пот.

Едва най-накрая Толи усети огнения ад и върху защитените си от ръкавиците ръце, особено лявата, която се намираще в центъра на

пламъка. Тя си представи как белезницата, сега обгърната от огъня, става най-напред червена, после побелява и постепенно се разширява.

След като по нейни изчисления мина цяла минута, тя извика:

— Добре, спирай вече!

Горелката угасна, въздухът около нея изведнъж изстина, а нощта отново ги обгърна в мрак. Толи се надигна, все още покачена върху парапета на коша и примигна, изненадана колко тихо и спокойно стана всичко без рева на горелката. Тя дръпна ръка от дюзата, очаквайки да види вместо нея само обгорели останки, независимо какво казваха нервните ѝ окончания. Но и петте ѝ пръста бяха на мястото си, даже можеха да се движат. Белезницата грееше с ослепително бяла светлина, изпъстрена с хипнотизиращо сини пламъци по края. Удари я миризма на разтопен метал.

— Бързо, Толи! — извика Зейн, скочи в коша и започна да дърпа своята белезница. — Действай, преди да са изстинали!

Тя скочи от парапета и също започна да тегли металната гривна, щастлива, че е взела по две ръкавици и за двамата. Белезницата отначало се плъзна надолу по ръката ѝ, но спря на обичайното място. Толи присви очи и се вгледа в нажежената метална окръжност, опитвайки се да разбере дали се е разширила. Определено изглеждаше по-широка, но сигурно огнеупорната ръкавица пречеше.

Толи сви силно пръстите на лявата си ръка и опита пак. Белезницата се плъзна още сантиметър надолу. Тя продължаваше да излъчва непоносима жегата, но цветът ѝ постепенно ставаше убито червен, а сиянието ѝ гаснеше. Дали, когато се охлади и се стегне, нямаше да смаже костите на дланта ѝ?

Толи стисна зъби и дръпна още веднъж, колкото сили имаше, докато най-накрая белезницата не се изхлузи и падна върху пода на коша като жив въглен.

— Да. Най-после беше свободна.

Толи се огледа. Зейн продължаваше да се бори със своята белезница. Фаусто и Перис се катереха панически по стените на коша, за да избегнат нажежения метален обръч, който се търкаляше по пода със съскане.

— Направих го — тихо каза тя. — Магнах я.

— Да, но аз моята — не — простена Зейн. Белезницата му беше заседнала в най-широката част на ръката, а цветът ѝ вече беше убито

червен. Той изруга и отново стъпи на парапета. — Запали пак!

Толи се извърна, за да се предпази от лумналия пламък, и погледна към града, опитвайки да се отърве от скачащите пред очите ѝ ослепителни петна. Бяха отминали зеления пояс, сега се намираха над предградията. Скоро щяха да наближат индустриалния пръстен, който обкръжаваше града — оранжевите му аварийни светлини мигаха отдалече и разделяха града от абсолютния мрак.

Скоро трябваше да скочат. След няколко минути излизаха от очертанятия на металната мрежа под града. Без нея сърфовете нито щяха да полетят, пито да предотвратят падането от такава височина; тогава щяха да са принудени да приземят и разбият балона, вместо да се отърват от него.

Тя обърна поглед към устремения нагоре балон и се запита колко ли време ще е нужно да го приземят. Дали ако пробият туловището му, щяха по-бързо да се спуснат надолу... Нос каква ли сила би се ударил един пробит балон в земята? Щом няма да могат да използват сърфовете, ще се наложи да ходят пеша до реката, така охраната ще има достатъчно време да открие падналия балон и да ги проследи.

— Хайде, Зейн! — извика Толи. — Трябва да побързаме!

— Аз бързам! Ясно?!

— Каква е тази миризма? — обади се Фаусто.

— Каква? — Толи се дръпна обратно навътре в коша и подуши жаркия въздух.

Нещо гореше.

ПРЕДЕЛИТЕ НА ГРАДА

— Ние горим! — извика Фаусто, отскочи назад, изпусна веригата на горелката и впи очи в пода на коша.

Толи едва сега разпозна миризмата: горяща тръстика, същата като на хвърлени в огъня съчки. Нейната нажежена белезница беше подпалила пода на плетения кош.

Тя вдигна очи към Зейн, покачен върху рамката на горелката — глух за ужасените крясъци на другите двама, той продължаваше ожесточено да тегли нажежената до бяло белезница. Перис и Фаусто подскачаха наоколо, опитвайки се да открият къде гори.

— Спокойно! — извика тя. — Вече можем да скочим по всяко време.

— Аз не мога! Поне засега — извика Зейн, продължавайки да се бори с белезницата. Перис изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се хвърли от коша, без дори да си направи труд да вземе сърфа.

Подскачащите бели петна пред очите на Толи най-последно изчезнаха и тя също погледна в краката си. Там лежеше бутилка, забравена от горещите глави. Посегна към нея, все още с ръкавици на ръцете — тежеше, беше пълна.

— Стойте така, момчета — каза тя, с отработено движение махна фолиото около гърлото и опря двата си палеца в основата на тапата. После натисна и проследи полета ѝ в празното пространство. — Ситуацията е овладяна.

Пяната взе да излиза и Толи затисна с палец гърлото на бутилката. После я разтърси здравата и обля с шампанско пода на коша. Откъм потушените пламъци се разнесе сърдито цвъртене.

— Най-последно! — извика Зейн в този момент. Неговата белезница падна и се отърколи в краката на Толи, но тя хладнокръвно изля останалото шампанско отгоре. До носа ѝ стигна миризмата на разтопен метал, примесена с някакъв странен сладникав аромат — на врящо шампанско.

Зейн гледаше невярващо свободната си лява ръка. Той свали огнеупорните ръкавици и ги хвърли през парапета.

— Получи се! — извика и прегърна силно Толи.

Тя се разсмя, пусна бутилката на пода и също свали ръкавиците си.

— Малко по-късно ще празнуваме — каза тя. — Сега е време да се махнем оттук.

— Дадено. — Той закрепил сърфа си върху парапета на коша и погледна надолу. — Проклятие, това ще е дълго падане.

Фаусто дръпнал провисналата верига на балона.

— Ще изпусна малко горещ въздух — така може да слезем пониско.

— Няма време! — извика Толи. — Вече сме почти в края на града. Ако се загубим един друг, среща при най-високата сграда на руините. И помнете — докато падате, не се отделяйте от сърфовете.

Всички започнаха трескаво да слагат раниците, блъскайки се един в друг в тясното пространство, Зейн и Толи намъкнаха отново якетата и си сложиха противоударните гривни.

Фаусто измъкна интерфейс-пръстена си, хвърли го на пода, грабна сърфа и скочи с вик в празното пространство. Балонът рязко отскочи нагоре, освободен от тежестта на тялото му.

Когато Зейн беше вече готов, той се обърна и я целуна.

— Успяхме, Толи. Свободни сме!

Та се взря в очите му, замъглени от радост, че най-после са тук, на предела на града, в началото на свободния живот.

— Да. Успяхме.

— Ще се видим долу. — Той погледна през рамо към земята, останала някъде далече под тях. — Обичам те.

— Среща долу... — започна тя, но езикът ѝ се оплете. Трябваше ѝ време, за да осъзнае какво беше казал Зейн. Най-накрая разбра. — О, и аз теб.

Той се засмя и се хвърли с нечленоразделен вик през парапета, а кошът разлюля силно двамата останали пътници.

Толи примигна, все още замаяна от неочакваните думи на Зейн. Но после тръсна глава, за да проясни мисълта си. Нямахше време за красиви мисли; беше неин ред да скача.

Затегна здраво ремъците на раницата и закрепил сърфа на парапета.

— Побързай! — викна на Перис.

Но той просто стоеше, втренчил поглед в бездната долу.

— Какво чакаш още? — кресна тя.

Той поклати глава.

— Не мога.

— Можеш да го направиш. Сърфът ще спре падането ти. От теб се иска само да се държиш здраво за него — викна тя. — Просто скачай! Гравитацията ще направи останалото.

— Не е заради скока, Толи — каза Перис. После се обърна с лице към нея. — Не искам да бягам.

— Какво?

— Не искам да напускам града.

— Но нали така се разбрахме?

— Не и аз. — Той сви рамене. — Харесваше ми да съм крими, да бъда газирани. Но никога не съм предполагал, че ще се стигне толкова далече. Не мога да напусна дома си завинаги.

— Перис.

— Знам, че си била извън града и преди, заедно с Шай. А Зейн и Фаусто открай време говорят за бягство. Но аз не съм като вас.

— Но ние с теб, ние двамата сме... — Гласът на Толи секна. Искаше да каже „приятели завинаги“, но вече не можеше да произнесе тези думи. Перис никога не беше виждал Мъглата, никога не беше имал вземане-даване с „Извънредни ситуации“, даже никога не беше изпадал в сериозна беда. Животът му досега течеше гладко и безгрижно. Пътищата на двамата отдавна се бяха разделили.

— Сигурен ли си, че искаш да останеш?

Той бавно кимна.

— Сигурен съм. Но все още мога да ви помогна. Ще им отвлека вниманието. Ще остана във въздуха колкото дълго се налага, после ще подам сигнал да ме приберат. Няма как да не дойдат да не ме върнат обратно.

Толи понечи да възрази, но пред очите и изникна споменът как се промъкна през реката веднага след операцията на Перис, за да го навести в „Къщата на Гарбо“. Той се беше почувствал на място сред красивите още в самото начало, обиквайки новия си дом от пръв поглед. А всичко това с кримитата сигурно е било поредната лудория.

И все пак не можеше да го остави съвсем сам в града.

— Помисли, Перис. Като останеш сам, вече няма да си газирани. Нима ще се върнеш обратно, за да останеш до края на живота си красиво празноглав?

Той тъжно се усмихна.

— Нямам нищо против, Толи. Не ми трябва да съм газирани.

— Така ли? Но не усещаш ли колко по-хубаво е това?

Той сви рамене.

— Много е вълнуващо. Но човек не може цял живот да върви срещу течението. В един момент трябва да...

— Да се предаде ли?

Перис кимна, все още с усмивка на лицето, сякаш това да се предадеш не беше кой знае колко лошо и съпротивата си заслужава, само докато ти е забавно.

— Добре тогава, остани. — Толи се извърна, защото не беше сигурна дали ще събере сили да каже още нещо. Но когато погледна надолу, под краката ѝ се простираше непрогледен мрак. — О, мамка му — тихо изруга тя.

Намираха се извън града. Вече беше твърде късно да скача.

Застанали рамо до рамо, двамата се взираха в мрака долу, а вятърът ги отнасяше все по-надалече.

Перис най-накрая наруши мълчанието.

— По някое време все пак ще се спуснем, нали?

— Няма да е скоро — отговори тя. — Охраната най-вероятно вече знае, че белезниците са повредени. Скоро ще тръгнат по петите ни. Затова ще се крием тук горе.

— О! Повярвай, нямах намерение да те прецакам така.

— Ти не си виновен. Аз се забавих. — Толи сухо преглътна, питайки се дали Зейн някога ще разбере какво се е случило наистина. Дали няма да помисли, че се е пребила до смърт при падането? Или ще реши, че се е изплашила, също като Перис?

Каквото и да си помисли обаче, Толи вече виждаше как общото им бъдеще чезне като светлините на останалия далече зад тях град. Кой знае как щяха да промият мозъка ѝ в „Извънредни ситуации“, ако я заловят отново.

Тя погледна Перис.

— До последно мислех, че наистина искаш да дойдеш с нас.

— Виж, Толи. Аз прекалено затънах във всичко това. За мен беше много вълнуващо да съм крими и вие ми бяхте най-близките приятели, моята банда. Но какво трябваше да направя? Да се скарам с вас, за да не заминавате? Караниците са гадни.

Тя поклати глава.

— Мислех, че си газирани, Перис.

— Наистина съм, но това ми е напълно достатъчно. Харесва ми да нарушавам правилата, но да живея навън?! — И той с широк жест посочи тъмната пустош отдолу — студено, враждебно море от мрак.

— Защо не ми го каза по-рано?

— Не зная. Сигурно защото не подозирах, че вие сериозно мислите да не се връщаме никога вече.

Толи затвори очи, припомняйки си какво е да имаш красив ум — всичко около теб е размито и неясно, целият свят се състои единствено от източници на забавление, а бъдещето е само едно мътно петно. Няколко дръзки номера не са били достатъчни, за да газират всички, предположи тя; всеки трябва да пожелае да промени мисленето си. Може би наистина част от хората са били с красиви умове още преди въвеждането на операцията.

Може би някои хора така се чувстват по-щастливи.

— Но сега ти може да останеш с мен — каза той, обгръщайки раменете ѝ с ръка. — И всичко ще е така, както си го мечтаехме — ти и аз красиви, приятели завинаги.

Толи тръсна глава и усети, че някакво неприятно чувство се надига в нея.

— Аз няма да остана, Перис. Дори да ме върнат обратно в града тази нощ, ще намеря начин пак да избягам.

— Защо си толкова нещастна в града?

Тя въздъхна и зарея поглед в мрака. Зейн и Фаусто вече бяха поели към руините, убедени, че и тя ги следва. Как така пропусна шанса си да избяга?! Май градът всеки път намираще начин да я спре. И дали някога наистина беше харесвала Перис?

— Защо съм нещастна ли? — тихо повтори тя. — Защото градът те прави такъв, какъвто той иска да бъдеш, Перис. А аз искам да бъда себе си. Ето защо.

Той стисна рамото ѝ и тъжно я изгледа.

— Но хората сега са много по-добри, отколкото са били навремето. Може би имат основателна причина да ни променят, Толи.

— Техните причини нищо не струват, щом нямаме избор, Перис. А те не ни дават право на избор. — Толи свали ръката му от рамото си и се загледа назад към далечния град. Ято мигащи светлинки се издигаше във въздуха, флотилията автолети започваше преследването. Тя си припомни, че колите на Извънредните летяха във въздуха с помощта на въртящи се витла, подобно древните хеликоптери на ръждивите, ето защо можеха да се движат и извън металната мрежа. Вероятно щяха да поемат към тях, насочвайки се по последния сигнал от белезниците.

Трябваше да се махне от този балон сега.

Преди да скочи, Фаусто развърза въжето, с което се освобождаваше въздухът от балона и сега той изпускаше буквално всяка минута. Въпреки това нажеженият въздух не му позволяваше бързо да губи височина и земята сякаш не се приближаваше дори на сантиметър.

После Толи зърна реката.

Беше се проснала под тях, отразявайки лунната светлина като люспестата кожа на змия, почерпила сили от богатите на руда планини, за да стигне морето. В коритото ѝ сигурно от векове се наслаяваха наноси на метална руда, достатъчни да полети сърфа. И да спрат падането ѝ от балона.

Получаваше втори шанс да си върне бъдещето.

Тя отново опря сърфа на парапета.

— Тръгвам.

— Но, Толи, не можеш.

— Реката.

Перис погледна надолу и очите му се разшириха.

— Изглежда толкова малка. Ами ако не я уцелиш?

— Няма. — Тя стисна зъби. — Ти си виждал отборите по скокове с бънджи жилетки, нали?

Те разполагат единствено с ръце и крака, за да направляват полета си. За сметка на това аз имам левитиращ сърф. Все едно съм с криле.

— Ти си луда!

— Поемам — Тя бързо целуна Перис, после праметна единия си крак през парапета.

— Толи! — Той стисна ръката ѝ. — Може да се убиеш! Не искам да те губя.

Тя го отблъсна рязко и Перис отстъпи уплашено назад. Красивите не обичат конфликтите. Красивите не рискуват. Красивите никога не казват „не“.

Но Толи вече не беше красива.

— Вече ме изгуби — извика тя.

И стискайки здраво сърфа си, се хвърли в празното.

ЧАСТ III НАВЪН

*Красотата на света... има две остриета,
едно за смеха, едно за терзанието, разсичащо
сърцето на две.*

Вирджиния Улф,
„Собствена стая“

ПРИЗЕМЯВАНЕ

Толи пропадеше в пълна тишина, неспособна да овладее хаотичното премятане във въздуха.

След застиналото спокойствие на балона, напорът на фучащия покрай нея въздух се оказа неочаквано мощен и едва не изтръгна сърфа от ръцете ѝ. Тя го притискаше силно към гърдите си, но пръстите на вятъра продължаваха да търсят слабо място, жадни да ѝ заграбят единствената надежда за оцеляване. Впиваше ръце в дъската и риташе с крака, опитвайки се да овладее въртенето. Лека-полека тъмният хоризонт спря на едно място.

Оказа се, че Толи лети с гръб към земята, увиснала под сърфа и вперила очи в звездите над нея. Виждаше се и тъмният овал на балона горе. После под купола му припламна огън и освети сребрилата сфера в мрака, превръщайки я в огромна матова луна на небосклона.

Тя се досети, че Перис продължава напред, за да отвлече вниманието на преследвачите. Поне се опитваше да помогне.

Промяната в решението му я огорчи, но сега нямаше време да се тревожи за това, не и докато летеше с такава скорост към земята.

Толи направи усилие да се обърне, но сърфът беше по-широк от нея — ловеше въздуха като платно и заплашваше всеки момент да се откъсне от ръцете ѝ. Все едно да носиш голямо хвърчило в силен вятър — освен че напълно загуби контрол над хвърчилото, тя щеше да се размаже на земята след около шейсет секунди.

Толи се опита да се отпусне и просто увисна на сърфа. Тогава усети, че нещо я дърпа за китката. Толкова високо над земята магнитните левитатори на сърфа нямаха никаква мощ, но все още не бяха загубили връзка с противоударните гривни.

Тя регулира лявата гривна, за да стабилизира връзката. Сграбчи сърфа по-уверено и протегна дясната си ръка настрани. Сякаш пак се взеше в наземната кола на родителите си като малка и размахваше ръка през прозореца. Разперената ѝ длан увеличи съпротивителната сила и Толи установи, че бавно се преобръща с лице към земята.

Няколко секунди по-късно сърфът вече беше под нея.

Толи преглътна сухо при вида на земята отдолу, огромна, тъмна и неплодна. Свистящата ледена въздушна струя сякаш проникваше дори през дебелия яке.

Имаше чувството, че пропада цяла вечност, но земята оставаше все така далечна. Не разполагаше с ориентир, за да прецени на каква височина е, освен виещата се лента на реката, която приличаше на тънка панделка. Толи сви в лакътя протегнатата си ръка и забеляза, че осветената от луната водна повърхност се измества по посока на часовниковата стрелка. Тя отново протегна ръка и реката се върна на старото си място.

Толи се ухили. Сега поне имаше някакъв контрол над бясното пропадане.

Колкото повече приближаваше земята, толкова по-широка ставаше реката, а тъмният хоризонт заприлича на силует на огромен хищник, който се прокрадва към нея, закривайки звездното небе. Вкопчена в сърфа с две ръце, Толи постепенно разбра, че ако разпери крака, също може да направлява полета към земята.

Едва в последните десетина секунди си даде сметка колко голяма е реката и колко пълноводно и буйно е нейното течение. От време на време забелязваше тъмни обекти, които се движат по повърхността на водата.

Те ставаха все по-големи и по-големи.

Когато левитаторите на сърфа най-после се задействаха, ефектът беше като от затръшната в лицето и врата — ударът сплеска носа и, цепна долната устна и вкус на кръв внезапно изпълни устата ѝ. Ръцете ѝ бяха немилостиво извити от противоударните гривни, ускорението я залепи върху дъската и изкара въздуха от дробовете ѝ като гигантско менгеме. Сега всяка глътка въздух се превърна в борба на живот и смърт.

Сърфът бързо губеше скорост, а реката продължаваше да расте пред очите ѝ, превърнала се на огромно огледало, отразяващо сиянието на звездите, когато.

Пляс!

Сърфът удари водата като голяма разперена длан и едва не сплеска Толи, смаза гръдния ѝ кош и предизвика експлозия от светлина и звън в главата ѝ. После тя се озова във водата, а в ушите ѝ нахлу глух рев. Пусна сърфа и загреба към повърхността с изпразнени от удара

дробове. Насили се да отвори очи и зърна просветването на слаба светлина, успяла да проникне през тъмната вода. Едва успя да се пребори със силното течение и светлината постепенно започна да се приближава. Най-накрая главата ѝ проби повърхността и тя изскочи отгоре, задавена от нахлулия в дробовете ѝ въздух.

Реката ревеше в ушите ѝ, а бързото течение пенеше водата наоколо. Толи запляска кучешката, а тежката раница се опитваше да я върне обратно на дъното. Дробовете ѝ жадно поемаха въздух и тя кашляше силно при всяко вдишване, усещайки вкуса на кръв в устата си.

Завъртя се в кръг и си даде сметка, че прекалено добре е улучила целта — намираще се точно в средата на реката, на петдесетина метра и от двата бряга. Изруга и продължи да пляска с ръце и крака, очаквайки противоударните гривни да я измъкнат от водата.

Къде беше този сърф? Досега трябваше да я е открил.

Този път на магнитните левитатори им трябваше много време, докато се задействат — Толи очакваше неконтролируемото пропадане да спре, още докато е във въздуха, а не да се вреже във водата с такава скорост. Като размисли обаче, тя разбра какво се е случило. Реката се оказа много по-дълбока, отколкото предполагаше; напоеният слой се намираще дълбоко под повърхността, далече от безпомощно риташите ѝ крака. Спомни си как сърфът ѝ понякога ставаше нестабилен на сред реката в града, защото наносите от желязна руда бяха дълбоко и не можеха да осигурят на левитаторите необходимата мощ.

Значи е извадила късмет, че сърфът изобщо смекчи удара при приземяването. Толи се огледа. Твърде тежка, за да изплува, дъската сигурно беше потънала на дъното и силното течение я е отнесло надалече. Тя усили разпознавателния сигнал на противоударните гривни на километър разстояние и се заоглежда, очаквайки всеки миг носът на сърфа да пробие повърхността.

Във водата около нея се носеха и подскачаха тъмни силуети с неправилна форма, подобни на флотилия алигатори, повлечени от бързото течение. Какво беше това?

Нещо я побутна.

Тя рязко се извърна, но се оказа само стар пън — нито алигатор, нито нейният сърф. Толи обаче с облекчение се вкопчи в него, защото вече нямаше сили да маха с ръце и крака из водата. Навсякъде около

нея плуваха дървени трупи, клони, снопове тръстика, купища гниеци листа. Водата влачеше какво ли не с бързите си води.

Дъждът, помисли си Толи. Тридневният порой сигурно е наводнил хълмовете и е повлякъл със себе си към реката всичко, което се беше изпречило по пътя му, придавайки допълнителна мощ на и без това силното течение. Дънерът, в който се вкопчи, беше стар и прогнил, но наоколо се виждаха и клони със зелени листа. Дали излезлите от коритото буйни води ги бяха изтръгнали из корен, още живи?

Толи с опипване се опита да разбере къде беше пречупено дървото и усети, че е разсечено с острие, каквото не съществува в дивата природа.

Нещо като ръб на сърф.

На няколко метра встрани плуваше друг пън, отсечен със също толкова остър предмет. Значи врязването на Толи и сърфа във водата беше разполовило прогнилия дънер на две. От същия удар лицето ѝ кървеше и тя все още усещаше вкуса на кръв. Тогава как ли беше пострадал сърфът?

Толи увеличи максимално разпознавателния сигнал на противоударните гривни, рискувайки за кратко време напълно да изтощи батериите им. А течението с всяка секунда я отнасяше все по-далече от мястото, където падна.

Но нито сърфът се появи над водата, нито гривните я насочиха в някаква посока. Колкото повече време минаваше, толкова по-ясно ставаше за Толи, че сърфът е непоправимо повреден и вече е станал част от боклука по дъното на реката.

Тя изключи противоударните гривни и все така вкопчена в дънера, започна да рита с крака към единия бряг.

Брегът беше кален и хлъзгав, подкопан от пороя и излязлата от коритото река. Толи прецапа към сушата през плитко заливче, проправяйки си път между клони и тръстики. Беше затънала до хълбоците във вода. Изглежда течението събираше къде каквото намери, после го бе струпало на това малко парче земя.

Включително Толи Янгблъд.

Тя се запрепъва по брега без надежда някога пак да се озове на сухо, водена единствено от инстинкта да се махне по-далече от придошлата река. Изтощеното ѝ тяло сякаш се наля с олово и Толи се

хлъзна обратно по наклона, оваляна цялата в кал. Накрая се предаде, сви се на кълбо върху подгизналата земя и започна да се тресе от студ. Не си спомняше да се е чувствала толкова изтощена откакто стана красива, сякаш реката беше изсмукала всичките ѝ жизнени сили.

Извади запалка от раницата и с треперещи пръсти събра купчина съчки. Но след тридневен порой дървото беше толкова мокро, че пламъкът на запалката го накара само да изсъска глухо.

Поне якето още работеше. Тя увеличи до последна степен термостата, без да се притеснява за батериите и се сви на кълбо.

Очакваше сънят да дойде бързо, но продължи да трепери, сякаш отново беше грозна и имаше треска. Новите красиви обаче никога не боледуват, освен ако сама не се беше довела до пълно изтощение през последния месец почти не ядеше, оставаше дълго на студа, живееше само на адреналин и кафе, а за последното денонощие едва ли ѝ се събираше и час, в който да не е била мокра до кости.

Дали пък това не е реакция на организма ѝ към лекарството, както стана със Зейн?

Нима хапчето започваше да руши мозъка ѝ точно сега, когато е в дивото и няма никаква надежда за медицинска помощ?

Главата на Толи взе да пулсира и трескавите мисли хаотично се завъртяха из нея. Вече нямаше сърф и не ѝ оставаше друг начин да стигне Ръждивите руини, освен пеша. Никой не знаеше къде се намира. На света имаше само дива пустош, вледеняващ студ и Толи Янгблъд. Даже липсата на белезница я караше да се чувства странно, сякаш на нейното място имаше дупка от изваден зъб.

Най-лошо от всичко бе, че тялото на Зейн не е до нейното. Споделяше с него всяка нощ през последния месец, а и денем почти непрекъснато бяха заедно. Въпреки принудителното мълчание, тя свикна с присъствието му, с познатото докосване, с безмълвните им разговори. Сега той внезапно изчезна и Толи имаше чувството, че е загубила част от себе си по време на падането.

Представяше си този миг хиляди пъти — как най-накрая са сред дивото, свободни от опеката на града. Но нито веднъж не беше допускала, че ще е без Зейн.

А ето я сега тук, съвсем сама.

Толи дълго време лежа будна, преповтаряйки мислено последните трескави минути в коша на балона. Само да беше скочила

малко по-рано, да беше погледнала надолу, преди да напуснат пределите на града. След онова, което Зейн ѝ каза, не би трябвало да се колебае, защото бягството е единственият шанс да са на свобода заедно.

За пореден път всичко се прецака, и то само по нейна вина.

Накрая умората надделя над тревогите и тя потъна в неспокоен сън.

САМА

И така, живяла някога една красива принцеса.

Тя била затворена във висока кула, а умните стени на кулата и услужливите отвори в тях ѝ давали всичко, каквото си поиска: храна, чудесни приятели, прекрасни дрехи. Но най-хубаво било огледалото на стената, в което принцесата можела да оглежда красивото си Аз по цял ден.

Кулата притежавала един-единствен недостатък — от нея нямало как да се излезе. Гледката през прозорците — ниските хълмове, поляните с бели цветя и гъстият мрачен лес привличала неудържимо принцесата. Лека-полека тя започнала да се заглежда навън повече, отколкото в собственото си отражение, както често става с непослушните момичета.

Скоро се разбрало, че принцът или безнадеждно закъснява, или изобщо няма да дойде да освободи принцесата.

Затова на принцесата оставало само едно — да скочи от кулата.

Отворът в стената ѝ дал чудесен слънчобран, за да полети с него и да не се удари; прекрасна нова рокля, с която да се разхожда по поляните и в гората и един меден ключ, за да се върне в кулата, когато пожелае. Но принцесата с горделив смях запратила ключа в огнището, защото била убедена, че никога няма да поиска да се върне. И дори без да хвърли прощален поглед към огледалото, тя величествено излязла на балкона и се хвърлила през парапета.

Но до земята имало много път, много по-дълъг, отколкото принцесата очаквала, а накрая се разбрало, че слънчобранът е пълен боклук. Докато падала надолу, принцесата си дала сметка, че е трябвало да поиска бърнджи жилетка, парашут или нещо друго, във всеки случай по-добро от някакъв си слънчобран, нали така?

Като паднала долу, тя здравата се ударила и останала да лежи, свита на жалка купчина, потънала в сълзи, объркана, без да знае как се е стигнало до тук. Наоколо не се виждал никакъв принц, който да я вземе със себе си, новата ѝ рокля се превърнала в дрипа, а заради гордостта ѝ вече нямало път назад.

За нещастие сред дивата природа нямало никакви огледала и затова принцесата можела само да гадае дали е още красива и дали това злополучно падане не е променило края на приказката.

Когато Толи най-после се отърси от този гаден сън, слънцето вече преваляше средата на небосклона.

Тя с усилие се изправи, изтръгвайки се от пиещата силите ѝ прегръдка на калта. По някое време през нощта якето беше излязло от строя. Без батериите беше просто студена маса, прилепнала към тялото ѝ, все още мокро от скока в реката и изпускащо странна миризма. Толи го смъкна от гърба си и го просна върху една по-голяма скала с надежда слънцето да го изсуши.

За първи път от дни насам небето беше бистро и безоблачно. Но сега кристалният въздух хапеше — затоплянето, дошло с дъжда, си беше отишло заедно с него. Дърветата искряха от образувалия се по тях скреж и дори калта проблясваше на слънцето, а тънкият слой лед върху нея хрущеше под стъпките ѝ.

Треската беше отминала, но щом се изправи на крака, на Толи ѝ се зави свят. Тя приклепна до раницата, за да прегледа какво има вътре — сега това беше единственото ѝ притежание. Фаусто някак беше успял да набави повечето задължителни атрибути от екипировката за оцеляване на мъгляните: нож, пречиствател за вода, джипиес навигатор, запалка, няколко сигнални ракети и пакетчета супа в добавка. Като знаеше колко важна беше дехидратираната рана в Мъглата, Толи се запаси за три месеца и за късмет всичко беше опаковано в непромокаеми пакети. Когато обаче откри двете ролки тоалетна хартия, включени в запасите, тя изпъшка. И двете бяха мокри, превърнати в набъбнали и разкашкани бели топки. Толи ги остави на скалата до якето, но силно се съмняваше, че ще може да ги използва, дори да изсъхнат.

Тя пак въздъхна. Даже в Мъглата така и не свикна да използва листата от дърветата и храстите за тази цел.

Погледът ѝ попадна на жалката купчина клонки и тя си спомни как се опита да накладе огън през нощта — явно не е била на себе си, за да види още тогава колко глупаво е това. Автолетите на „Извънредни ситуации“, тръгнали след балона, щяха лесно да забележат в тъмното запаления огън.

Тази сутрин в небето нямаше никакви признаци преследването да продължава, но въпреки това Толи реши да се отдалечи от реката. Без термостата на якето, тази нощ вече щеше да се наложи да запали огън.

Но всичко с времето си — сега на първо място беше храната.

Тя мъчително запристъпва към реката, за да напълни пречиствателя, а засъхналата кал се ронеше от кожата и дрехите ѝ при всяка крачка. Никога през живота си не се беше чувствала толкова мръсна, но за нищо на света не би се изкъпала в ледената вода без запален огън, на който да се стопли след това. Снощната треска може и да беше преминала благодарение непробиваемата имунна система на новите красиви, но Толи не искаше да поема повече рискове за здравето си, особено докато е сама насред дивото.

Даваше си сметка, че не само за собственото си здраве трябва да се притеснява. Зейн също беше някъде тук, може би също толкова самотен, колкото е и тя. Двамата с Фаусто скочиха почти по едно и също време, но нищо чудно да са се приземили на километри един от друг. Ако Зейн получи поредния пристъп на главоболие по пътя към руините, без да има кой да му помогне...

Толи прогони тази мисъл от главата си. Единственото, което в момента можеше да направи за Зейн или за останалите, беше лично да стигне до руините. А това означаваше час по-скоро да си приготви храна, без да си блъска главата за неща, които не зависеха от нея.

Наложи се на два пъти да пълни пречиствателя, за да получи необходимото количество чиста вода от мътилката, която вкара вътре. Избра пакет ПадТай и кипна пречиствателя; ароматът на набъбваща юфка и пикантни подправки скоро започна да се издига над клокочещата вода.

Докато пречиствателят иззвъни, че храната е готова, Толи вече беше гладна като вълк. Щом излапа порцията ПадТай, тя се сети, че вече няма нужда да гладува умишлено и тутакси кипна пакет КъриНудс. Гладуването имаше смисъл, за да свали белезницата и да се поддържа постоянно газирана, но сега белезницата я нямаше, а на нейно разположение беше дивото, студът и опасностите, за да я държат газирана. Точно в момента нямаше никакъв риск отново да потъне в красивата мъгла.

След закуската джипиес навигаторът ѝ сервира неприятните новини. Толи трябваше два пъти да провери изчисленията, докато повярва какво разстояние е изминала миналата нощ. Вятърът откъм океана беше отнесъл балона много на изток, точно обратно на посоката, в която се намираха Ръждивите руини; после буйната река я беше завлякла далече на юг. Трябваше седмици наред да върви пеша, за да стигне руините, и то ако се движи само по права линия. Точно сега обаче беше невъзможно да върви по права линия: налагаше се отдалече да заобиколи града и да търси прикритието на горите, за да не я забележат от въздуха.

Толи се зачуди колко ли време Извънредните ще я издирват. За щастие не знаеха, че въздушният ѝ сърф потъна в реката, затова ще очакват да лети, а не да крета пеша по земята. Сигурно ще следят за нея около реката, или до някоя рудна жила.

Ето защо колкото по-бързо се отдалечи от реката, толкова по-добре.

Толи с покруса събра жалките останки от своя бивак. В раницата си имаше повече от необходимото количество храна за предстоящото пътешествие, а след пороя по хълмовете сигурно ще намери предостатъчно вода, но въпреки това тя вече се чувстваше победена.

По думите на Сузи и Декс новите мъгляни все още нямаха постоянен лагер в руините. Имаше опасност да напуснат района всеки момент, а тя беше на седмици път от тях.

Можеше само да се надява Зейн и Фаусто да останат, за да я изчакат. Стига да не са убедени, че е заловена, че се е пребила при падането или просто, че я е хванало шубето.

Не, каза си Толи, Зейн никога не би си помислил това последното за нея. Щеше да се тревожи, но ще я чака, колкото дълго да се налага.

Тя въздъхна дълбоко, докато връзваше още мокрото въже на кръста си и мятеше раницата на гръб. Нямаше смисъл да прави догадки къде са останалите; единственият ѝ шанс беше да се добере до руините и да се надява, че ще завари някой да я чака.

Защото нямаше къде другаде да отиде.

Пътят през гората беше неравен и всяка крачка приличаше на същинска битка. В Мъглата Толи през повечето време се придвижваше със сърфа по въздуха. Ако ѝ се наложеше да върви, имаше прокарани пътеки. Сега обаче трябваше да застане лице в лице с дивото,

враждебно и безпощадно. Шубраците между дърветата се сплитаха в краката ѝ, опитваха се да я спънат, изправяха пред нея стена от непроходим гъсталак, виеха корени между глезените ѝ и я чакаха с настръхнали тръни.

Следите от пороя все още личаха между дърветата. Боровите иглички святкаха, покрити със скреж, който дневната топлина бавно топеше и той се сипеше като ледена искряща влага. Наоколо всичко наподобяваше великолепен леден дворец, пронизан от копията на слънчевите снопове между дърветата, които в мъглата приличаха на лазерни лъчи в дим. Всеки път, когато Толи дръзваше да отмести някоя вейка, тя ѝ се отплащаше, като я поръсваше с ледена вода.

Припомни си пътуването към Мъглата и обширните голи пространства на изчезнали древни гори, опустошени от плевел, продукт на генното инженерство на ръждивите. Придвижването през онзи, макар и еднообразен пейзаж беше много по-лесно в сравнение с гъстия шубрак. На моменти много добре разбираше ръждивите, които така упорито се бяха опитвали да унищожат природата.

Защото природата можеше да причинява болка.

Колкото повече вървеше, толкова по-лична ставаше битката ѝ с гората. Толи можеше да се закълне, че бодливите клони на калината притежават собствена воля и указват с кораловите си плодове пътя, по който искат тя да поеме, независимо от маршрута на джипиес навигатора. Храсталакът внезапно се разтваряше пред нея, предлагайки ѝ лесни пътеки, които водеха за никъде. Движението по права сякаш беше невъзможно. Това беше дива гора, а не някаква магистрала на ръждивите, която цепи през планини и пустини, нехаейки за особеностите на околната местност.

С приближаването на вечерта Толи ставаше все по-уверена, че следва правилната посока, също както праръждивите са използвали природните знаци, за да следват избрания път.

Тя си спомни какво ѝ каза Давид в Мъглата — че повечето от пътеките на праръждивите били отгъпкани първо от животните. Даже елените, вълците и дивите кучета избягвали да се промъкват през девствен гъсталак. Също като хората, животните вървели по едни и същи пътеки поколение след поколение, превръщайки постепенно дивия лес в проходима гора.

Доскоро Толи си мислеше, че само Давид може да види отъпканите от животните пътеки. Отраснал в дивото, той самият беше като прарърждивите. Но сега колкото повече се удължаваха сенките около нея, толкова по-лесно и по-уверено намираще пътя, сякаш се беше натъкнала на някакъв тайнствен проход в гъсталака.

Постепенно в нея се надигна някаква тревога. Случайните шумове от счупен клон или паднало дърво си играеха с въображението ѝ и опъваха нервите ѝ, сякаш някой я наблюдаваше скришом.

Сигурно идеалното зрение на нова красива ѝ помагаше да вижда едва доловимите знаци по животинските пътеки. Очевидно в Мъглата беше придобила умения, за които даже не подозираше. Защото това несъмнено беше животинска пътека. Невъзможно бе да има хора, които живеят по тия места. Не и толкова близо до града, иначе още преди десетилетия да са надушени от Извънредните. Даже жителите на Мъглата не знаеха за съществуването на други човешки общности извън градовете. Човечеството още преди два века беше решило да остави природата на мира.

Тук си сама, непрекъснато си повтаряше Толи. Няма никой друг наоколо. Само дете не можеше да реши дали мисълта, че е единственото човешко същество в гората, ѝ помага да преодолее страха, или го засилва още повече.

Най-сетне, когато небето избледня до розово, Толи реши да спре. Намери поляна, където слънцето беше пекло цял ден и дърветата бяха достатъчно сухи, за да пламнат. Изморителният преход я изпоти и ризата лепнеше на гърба ѝ, без да е обличала якето, но тя знаеше, че щом слънцето залезе, въздухът отново ще стане леденостуден.

Не беше трудно да намери сухи клонки; после Толи претегли на ръка няколко по-дребни цепеници, за да прецени коя е най-лека, а значи съдържа и най-малко вода. Сякаш след бягството си възвръщаше опита, натрупан в Мъглата, без ненужните останки от красивия ум. Сега, когато вече се намираще далече от града, лекарството завинаги освободи ума ѝ.

Въпреки това тя се поколеба, преди да доближи запалката до малката клата — параноята блокираше ръката ѝ. Гората продължаваше да издава странни звуци — ромон на капеща вода, птичи крясъци, драскане на някакви дребни животинки между мокрите листа — и не

беше никак трудно да си представи, че някой я наблюдава от мрака между дърветата.

Толи въздъхна. Нищо чудно все още да е празноглаво красива и да вижда несъществуващи страхотии в безлюдния лес. Колкото по-дълго стоеше сама, толкова по-ясно разбираше защо ръждивите и техните предци са вярвали в невидими създания и са опитвали да умилостивят духовете, като едновременно с това са унищожавали естеството около себе си.

Е, тя поне не вярваше в духове. Притеснявах я единствено Извънредните, но те ще я търсят около реката, на километри от мястото, където се намираше сега. Докато стъкне огъня, се мръкна и скоро всичко отново щеше да замръзне. Не можеше да рискува да се разболе, особено докато е сама в дивото.

Езичето на запалката оживя в ръката ѝ и тя го държа под клонките, докато сред тях не лумна пламък. Продължи да подхранва огъня с нови клонки и след като укрепна достатъчно, сложи най-лекия пън и го затрупа с останалите, за да могат и те да изсъхнат.

Скоро огънят беше толкова силен, че я накара да се отдръпне от него, а топлината му за първи път от дни наред стигна чак до премръзналите ѝ кости.

Тя се усмихна и се загледа в пламъците. Природата може и да е сурова, понякога даже опасна, но за разлика от д-р Кейбъл, Шай или Перис — за разлика от хората изобщо, в нея имаше логика. Препятствията, пред които те изправя, могат да бъдат преодолявани чрез разума. Става ти студено, кладеш огън. Ако трябва да стигнеш някъде, просто върви напред. Толи знаеше, че ще се добере до руините, независимо със или без сърф. Там сигурно ще намери Зейн и новите мъгляни и тогава може би всичко най-после ще се оправи.

Тази нощ, помисли си Толи щастлива, щеше да се наспи добре. Макар и без Зейн, беше изживяла първия си ден на свобода сред дивото, при това все още беше газирана и невредима.

Тя легна, загледана във въглените, които мигаха край нея, ласкави като стари приятели. След малко клепките ѝ взеха да падат, докато съвсем не се затвори.

Вече спеше сладко и дълбоко, когато някакъв писък я събуди.

ЛОВЪТ

Отначало реши, че лесът се е подпалил.

Пламъците приближаваха между дърветата, хвърляха трепкащи сенки по поляната и се срещаха из въздуха като ято разгневени огнени насекоми. Крясъците идваха от всички страни, нечовешки зов, съставен от безсмислени думи.

Толи скочи на крака и полетя право в угасналия огън. Разбутаните от нея въглени оживяха, пръскайки искри във всички посоки. Тя почувства огнените бодже дори през подметките на ботушите си и едва не падна на колене на сред жаравата. Следващият крясък долетя съвсем наблизко — пронизителен яростен вик. Към нея тичаше човешка фигура с факла в ръка. Огнената глава на факлата съскаше и мятеше искри при всяка крачка, сякаш пламъкът беше живо същество, което насъсква своя носач.

Когато наближи, фигурата замахна с нещо — дълъг гладък прът, който лъщеше на светлината от огъня. Толи се дръпна назад точно навреме и оръжието профуча във въздуха, без да улучи целта си. Тя се претърколи през глава и пръснатите из поляната въглени опариха гърба ѝ. Скочи на крака, обърна се и хукна към прикритието на дърветата. Друга фигура пресече пътя ѝ, също размахала прът.

Лицето му беше скрито от брадата, но дори на трепкащата светлина на факлата Толи успя да види, че е грозно — тлъсто, със сплескан нос и чело, осеяно с белези от прекарана болест. Рефлексите му също бяха на грозен: замахна с пръта бавно. Беше лесно предвидимо. Толи се претърколи под летящото оръжие, после протегна крак, ритна нападателя си в глезените и го събори на земята.

Когато чу глухия звук от строполилото се на земята тяло, Толи вече беше на крака и тичаше, цепейки право през дърветата към най-тъмната част на гората.

Зад гърба ѝ се надигнаха крясъци и факлите на преследвачите взеха да хвърлят трепкащи сенки по дърветата пред нея. Толи си пробиваше път през гъсталака почти слепешката, при всяка крачка рискуваше да се строполи по очи, а мокрите вейки я шибаха през

лицето. Стеблото на дива лоза се оплете около глезена ѝ, препъна я и я събори на земята. Тя разпери ръце да се задържи, едната ѝ китка се изви болезнено назад и внезапна болка я прониза.

Толи прихвана ранената си ръка и хвърли поглед през рамо към грозните преследвачи. Не бяха бързи като нея, но се прокрадваха умело в гъсталака, откривайки пътя дори в тъмното. Колебливите светлинки на факлите заподскачаха около мястото, където лежеше Толи, и врявата на пискливите им викове отново я настигна.

Но какви бяха те? Изглеждаха дребни на ръст и крещяха един на друг на някакъв непознат език. Сякаш призраците на праръждивите се бяха надигнали от гробовете.

Каквито и да бяха, сега нямаше време да размишлява по въпроса. Толи се надигна отново и се втурна в мрака, устремена към тъмната просека между две факли.

Ловците я забелязаха, когато наближи: брадати мъже с белязани от рани и болести лица. Толи се вряза помежду им и мина толкова близо, че усети огнения дъх на факлите. Яростно запратен прът префуча над рамото ѝ и едва не го отнесе, но тя се задържа на крака и докато се усети, вече се спускаше слепешката надолу в някакво дере.

Двамата с крясъци се втурнаха след нея и други викове в отговор на техните се разнесоха из гората. Колко всъщност бяха преследвачите? Толи имаше чувството, че изникват от земята навсякъде около нея.

Внезапно кракът ѝ се озова в нещо студено, Толи се подхлъзна и падна в плитък поток. Зад нея двамата ловци вече пъхтяха по склона, а факлите им пръскаха искри, когато срещнеха клон или стебло по пътя си. Чудно как досега не е пламнала цялата гора.

Толи се изправи и хукна по коритото на потока, благодарна за просеката, която той беше проправил в гъсталака. Препъваше се по хлъзгавото и каменисто дъно, но въпреки това изпревари пламтящите очи, които я следваха по продължението на отсрещния бряг. Само ако успееше да стигне до открит участък в гората, щеше да се изплъзне на грозните, по-дребни и по-бавни от нея.

Някъде зад нея се чу цапане на крака във водата, после сумтене и поток ругатни на непознатия език. Един от двамата ѝ преследвачи беше паднал. Може би и този път ще се отърве.

Храната и водният пречиствател обаче останаха в раницата на поляната, в ръцете на враждебните и въоръжени грозни. Непоправима загуба.

Толи си наложи да не мисли за това сега и продължи да тича. Китката ѝ все още болезнено пулсираше от падането и тя се уплаши да не е счупена.

Изведнъж накъде отпред се надигна оглушителен тътен, потокът кипна в краката ѝ и земята се разтреса. После внезапно, както тичаше, изгуби твърда почва под себе си.

Пропадайки в празното пространство, Толи твърде късно си даде сметка, че тътенът сега идва зад гърба ѝ — беше се хвърлила от върха на някакъв водопад. Полетът ѝ в бездната продължи само миг, после тя се вряза в дълбок разпенен кладенец, беше обгърната от леден мраз, а тътенът изведнъж се превърна в далечно буботене. Почувства как се гмурва надолу сред мрак и тишина, преобръщайки се през глава.

Едното ѝ рамо удари дъното и тя се оттласна нагоре. Изскочи задъхана на повърхността, едва успя да си поеме въздух и започна да гребе с ръце, докато пръстите ѝ не опряха скалист ръб. Изкачи се по хлъзгавия камък и се хвърли към плитчините, лазейки на четири крака, полуудавена и разтреперана от студ.

Хванаха я.

Факлите я заградиха отвсякъде, осветявайки разпенената вода като рояк светулки. Толи вдигна очи и видя десетина ловци да я гледат кръвнишки от стръмните склонове на потока; бледите им грозни лица имаха още по-ужасяващ вид на светлината на факлите.

Един мъж беше нагазил в потока и стоеше точно пред нея — дебелото шкембе и сплесканият нос ѝ подсказаха, че е същият, когото повали на поляната. Голото му коляно кървеше на мястото, където го ритна. Той нададе нечленоразделен вик и вдигна високо във въздуха грубия кол.

Толи го зяпна недоумяващо. Нима наистина се канеше да я прониже? Мигар тия хора избиват всеки новодошъл без никаква причина?

Но удар не последва. Когато мъжът сведе поглед към нея, по лицето му бавно се изписа страх. Той доближи рязко факлата и тя отскочи назад, закривайки лице срещу пламъка. Мъжът коленичи на коляно пред нея и я огледа отблизо. Тя отпусна ръце.

Мътните му очи, присвити на светлината на факлата, я гледаха объркано.

Нима я разпозна!

Толи предпазливо наблюдаваше как обърканият ред на мислите му постепенно изменя неговите гротескни черти: първо нарастващ страх, колебание, а после внезапно прозрение, че се е случило нещо ужасно.

Факлата падна от ръката му и угасна във водата със сърдито съскане, изпускайки облак миризлив дим. Мъжът изкрещя, този пък като от силна болка, и започна да повтаря една и съща дума, отново и отново. След това се хвърли по очи пред нея и почти потопа лице във водата.

Останалите също паднаха на колене, а захвърлените върху мократа земя факли започнаха да съскат и димят. Всички в един глас нададоха пронизителен вой, който почти заглуши рева на водопада.

Толи се надигна на колене, все още кашляйки и смаяно се запита какво, по дяволите, става.

Докато се оглеждаше, тя забеляза, че всички ловци са мъже. Облеклото им беше необичайно, много по-грубо от ръчно направените дрехи на мъгляните. Следите по лицата и ръцете им говореха за изкарани болести и преживени травми, а дългите им бради бяха рошави и сплъстени. Косите им изглеждаха така, сякаш гребен не е минавал през тях. Бяха по-бледи от стандарта за красота и имаха луничава розова кожа като на бебетата, които по рождение са особено чувствителни към слънцето.

Никой не я гледаше в очите. Те или криеха лицата си с ръце, или ги бяха долепили до земята.

Най-накрая един пропълзя напред. Тялото му беше слабо и ужасно набръчкано, косата и брадата му — побелели и Толи си припомни от своя опит в Мъглата, че така изглеждат старите грозни. Без операцията телата им грохнат, подобно на древни руини, изоставени от онези, които са ги построили. Докато приближаваше, мъжът се тресеше целият — от страх или от болест — после се втренчи в нея и това сякаш продължи цяла вечност.

Най-накрая заговори, а треперливият му глас едва се чуваше от рева на водопада.

— Знам малко на боговете езика.

Толи примигна.

— Какво?

— Ние видя огън и помисли, че скитник. Не бог.

Останалите продължаваха да мълчат и чакаха със страхопочитание какво ще стане, забравили за търкалящите се наоколо факли. Толи забеляза, че на едно място хрусталакът пламна, но тези, които бяха най-близо до огъня, изобщо не помръднаха, сякаш парализирани от ужас.

С какво така изведнъж ги беше втрещила? Дали пък тия хора не са луди?

— Богове никога не използва огън. Моля разбере. — Очите му умоляваха за прошка.

Тя се изправи залитайки.

— Хм, всичко е наред. Няма проблем.

Старият грозен се изправи така внезапно, че тя стъписано се дръпна назад и едва не падна обратно в разпенената вода. Старецът извика една-единствена дума и всички останали ловци я повториха. Този вик сякаш ги освободи от някакво заклинание; те станаха на крака и взеха да гасят малките пожари, подпалени от хвърлените на земята факли.

Толи отново се почувства в опасност.

— Но те — побърза да добави тя, — повече няма да... с коловете, нали?

Старецът я изслуша, поклони се и изкрещя още няколко думи на непознатия език. Това накара ловците внезапно да изоставят гасенето на хрусталака — едни от тях подпряха коловете си о дърветата и с един ритник ги пречупиха на две; други ги забиха в земята и започнаха да ги огъват, докато се строят; някои просто ги запратиха в мрака.

Старецът се обърна отново към Толи и широко разтвори ръце, очевидно в очакване на одобрение. И неговият кол лежеше пречупен на две отпред. Останалите също вдигнаха ръце — празни и разперени.

— Да — каза тя. — Така е много по-добре.

Старецът се усмихна.

Тогава тя видя познато пламъче, от което мътните старчески очи светнаха. Същото пламъче забеляза в погледите на Сузи и Декс, когато се срещнаха за първи път след нейното преобразяване. Същото благоговение и желание да угодят, същото несъзнателно прехласване

— неизменната реакция пред резултата от развиваното с векове козметично инженерство и милионите години еволюция.

Толи огледа останалите и забеляза, че всички потръпват, когато срещнат очите ѝ. Едва издържаха погледа на огромните ѝ меднозлатисти ириса със златни точки по тях, неспособни да понесат толкова много красота наведнъж.

Бог, повтори тя. Стара дума, с която ръждивите наричали своите невидими супергерои в небето.

Тя беше попаднала в техния свят — сурова, жестока пустош, изобилстваща от болести, насилие и животински схватки за оцеляване. Също като хората, които го населяваха, този свят беше грозен. Красивите обикновено идваха в него някъде отвън, отдалече.

Но тук Толи беше бог.

МЛАДА КРЪВ

Мина час, преди да стигнат бивака на ловците. Сега, когато нямаха факли да си светят, групата напредваше в катраненочерния мрак и газеше из ледените потоци в пълно мълчание, без да пророни и дума.

Водачите на Толи се отличаваха със странна смесица от грубост и ловкост. Бяха дребни и бавни, някои дори безформени и куцаха като ходят, пренасяйки тежестта само върху единия крак. Миришеха така, сякаш никога в живота си не са виждали вода, а обувките им бяха толкова примитивни, че по краката им имаше рани и мехури. Но те познаваха отлично гората и се движеха с лекота през гъстите храсталаци, водейки безпогрешно Толи из непрогледния мрак. При това, без да използват джипиес навигатори или да се ориентират по звездите.

Неясното чувство от предишния ден за човешко присъствие се оправда. По хълмовете наоколо имаше оплетена дантела от човешки пътеки. Следите, за които денем само се досещаше, като по магия се откриха пред нея, щом падна мрак; нейният водач, старецът, също се промъкваше из гъсталака без ни най-малко колебание. Групата се движеше в колона по един и единственият шум, който я издаваше, бе като от пълзенето на змия по опадала шума.

По всичко личеше, че ловците имат врагове. След шумната атака срещу нея, Толи не би предположила, че са способни да се прокрадват така умело и коварно. Изпращаха сигнали напред и назад по веригата, като използваха щракащи и по птичи цвъртящи звуци вместо думи. Изглеждаха притеснени, когато се случеше Толи да се препъне в невидимо коренище или стебло на дива лоза, и ставаха много нервни, ако реагираше на това с шумен порой ругатни. Никак не им харесваше да са без оръжие, даде си сметка тя. Вероятно вече съжаляваха, че са се лишили от единственото средство за нападение и защита при първия признак на недоволство от нейна страна.

Ама че късмет, помисли си Толи. Макар ловците засега да се държаха добронамерено, тя все пак беше доволна, че нямат оръжие.

Ако не беше паднала случайно във водата, която отми калта и мръсотията от красивото ѝ лице, едва ли щеше да е жива сега.

Но които и да са враговете на ловците, залогът беше голям.

Толи надуши селото още преди да са стигнали до него. Миризмата я принуди да набръчка нос с отчаяно изражение.

Усети дим от изгорели дърва, примесен с острата миризма на животинска кръв, познати до болка от дните ѝ в Мъглата, когато гледаше как избиват пилета и зайци, за да ги превърнат в храна. Вонята около бивака на ловците обаче беше къде-къде по-лоша, припомняйки на Толи външните клозети, които мъгляните използваша. Към тази страна на полевия живот тя така и не можа да привикне. За щастие неприятната миризма постепенно изчезна, когато приближиха селото.

Селището не беше голямо — десетина колиби, направени от кал и тръстика, няколко заспали кози, вързани една за друга, зеленчукови бразди, които хвърляха странни сенки на лунната светлина. Един хамбар се издигаше над всички останали покриви, а докъдето ѝ стигаше погледът, не се виждаше друга по-висока сграда.

Границата на селото се разпознаваше по напалените огньове и въоръжените пазачи. Почувствали се отново в безопасност сред своите, ловците надигнаха викове и разнесоха новината, че водят посетител.

Хората наизскачаха от колибите и врявата нарастваше все повече с постепенното пробуждане на селото. Толи се озова в центъра на гъста тълпа, заобиколена от любопитни лица. Около нея се оформи кръг — хората от селището не смееха да прекратят отвъд някакъв невидим предел, сякаш красота ѝ ги държеше на разстояние. Всички до един избягваха погледа ѝ.

Малчуганите обаче бяха много по-смели. Някои даже си позволиха да я пипнат, изстрелваха се от множеството, докосваха ръкава на сребристия ѝ екип и тутакси се втурваха назад, за да се скрият сред останалите. Беше много странно да види деца в дивото. За разлика от възрастните те изглеждаха съвсем нормални в очите на Толи. Младата им кожа все още не беше поразена от белезите на недохранване и болести, а дори в града никой не беше подлаган на операция, преди да навърши шестнайсет. За нея беше обичайна

гледката на несиметрични лица и близко поставени очи при децата, но въпреки това те си оставаха миловидни и симпатични.

Той приклепна и протегна ръце, позволявайки на най-смелите от тях да докоснат притеснено дланите ѝ.

Тук най-накрая видя и жените. И тъй като почти всички мъже носеха брада, не беше трудно да се различат двата пола. Жените стояха най-далече сред събралото се множество, закриляйки най-малките от децата, и едва поглеждаха към нея. Няколко от тях кладяха огън в почернял от сажди ров в средата на селото. Направи ѝ впечатление, че нито един от мъжете не си направи труда да им помогне.

Толи смътно си спомняше от уроците в училище обичая на праръждивите мъжете и жените да си разпределят задълженията. Обикновено жените се нагърбвали с гадната работа, припомни си тя. Даже някои ръждиви продължавали упорито да държат на тоя дребнав номер. Само при мисълта за това Толи усети как ѝ се повдига — можеше само да се надява, че тия обичаи не важат за боговете.

Зачуди се откъде се е появила идеята за съществуването на богове. Върнаха ѝ запалката, заедно с останалата екипировка в раницата, още преди да поеме с ловците към селището. Нито един от мъжете не беше проумял как действат тези чудеса. Достатъчен ѝ беше само един поглед, за да го разбере. А от наученото по митология знаеше, че да си бог не означава само да имаш красиво лице.

Очевидно не беше първата красива, която виждаха. Най-малкото сред тях имаше такива, които говорят нейния език. Нищо чудно да познават и част от технологичните чудеса на цивилизацията.

Някой извика откъм множеството и тълпата се раздели на две пред нея, внезапно утихнала. В образувалия се кръг пристъпи гол до кръста мъж, доста странна гледка в тоя студ. По самоуверената му походка личеше, че е облечен във власт, при това си позволи да навлезе в нейното божествено пространство и спря, чак като стигна на ръка от нея. На ръст двамата бяха почни равни, но той приличаше на великан сред хората си. Виждаше се, че е силен, жилав и решителен, Толи обаче се усъмни, че рефлексите му са по-бързи от нейните. На светлината на огъня очите му проблясваха по-скоро с любопитство, отколкото със страх.

Изобщо не можеше да отгатне възрастта му. Изражението му притежаваше увереността на красив от втора степен, но кожата му

беше в значително по-добро състояние от тази на останалите. Дали това показваше, че е по-млад от повечето обитатели на селото? Или просто беше по-здрав?

На Толи не ѝ убягна и фактът, че носеше нож, първото метално изделие, което виждаше, откакто беше тук. Дръжката му имаше матовия блясък на синтетична материя. Тя вдигна учудено едната си вежда: ножът очевидно беше изработен в града.

— Добре дошла — поздрави я той.

Явно говореше езика на боговете.

— Мерси. Хм, исках да кажа, благодаря ти.

— Ние не знаехме, че идваш. Не и доскоро.

Да не би боговете да имаха обичай да се обаждат преди всяко посещение?

— О, съжалявам — смънка тя, но отговорът ѝ очевидно го смути. Явно не беше редно боговете да се извиняват за постъпките си.

— Объркали сме се — продължи той. — Видяхме огън и помислихме, че си скитник.

— Да, разбрах. Добре, че никой не пострада.

Той се опита да се усмихне, но после се намръщи и поклати глава.

— Ние още не разбираме.

— И двамата сме в това положение.

Акцентът на мъжа звучеше доста особено, като на жител на друг град от континента, но не и като на представител на друга цивилизация. От друга страна, беше ясно, че речникът не му достига, за да зададе въпросите, които го вълнуват, сякаш не беше свикнал да си бърби с боговете. Най-вероятно изречението, което се опитваше да се сети как звучи, беше: „Какво, по дяволите, правиш тук?“.

Каквато и представа за божественото да имаха тези хора обаче, Толи явно не се вписваше напълно в нея. Опасяваше се, че ако в един момент решат да я лишат от божествения ореол, тя попадаше в единствената възможна друга категория: скитник.

А скитниците явно ги скъсяват с една глава.

— Извини ни — каза той, — ние не знаем името ти. Аз съм Андрю Симпсън Смит.

Необичайно име, достойно за една необичайна ситуация, помисли тя.

— Аз съм Толи Янгблъд^[1].

— Млада кръв — повтори той и някак живна. — Значи ти си млад бог?

— Ами, да, май така излиза. Само на шестнайсет съм.

Андрю Симпсън Смит затвори очи с видимо облекчение.

Толи се зачуди дали и той не е приблизително на нейната възраст. Неговата арогантност и напереното му държание се изпариха при най-малкото смущение, пък и нямаше още брада. Ако се абстрахираше от високата му обществена позиция и сипаничавата кожа, можеше да мине за грозен на възрастта на Давид — около осемнайсет.

— Ти вожд ли си тук? — попита тя.

— Не. Ето го водачът. — И той посочи дебелия ловец със сплескан нос и кървящото коляно, когато Толи събори при преследването. Същият, който едва не й отнесе главата с копието си. Страхотно!

— Аз съм божият човек тук — продължи Андрю. — Научих езика ви от баща си.

— Наистина го говориш много добре.

Лицето му се разтегли в криво зъба усмивка.

— Аз ти благодаря. — Той се разсмя, след това доби почти лукаво изражение. — Паднала си, нали?

Толи стисна ранената си китка.

— Да, по време на преследването.

— Не, от небето! — Той се огледа с престолено учудване и разтвори ръце. — Нямах автолет. Значи трябва да си паднала!

Автолет?! Виж ти, това е нещо интересно, вдигна рамене Толи.

— Точно така, хвана ме, явно нищо не може да се скрие от теб. Наистина паднах от небето.

— Уф! — Той въздъхна с облекчение, сякаш светът отново стана ясен и разбираем. После изкрещя няколко думи към тълпата и тя замърмори с очевидно одобрение.

Толи усети, че започва лека-полека да се отпуска. След като за нейното присъствие на земята се намери съвсем логичен отговор, всички изглеждаха много по-щастливи. Естествено, че е паднала от небето. Оставаше й да се надява, че на младите богове е присъщо и да се държат по по-различен начин.

Изад Андрю Симпсън Смит с прашене лумна огън. Толи усети мирис на храна и дочу кудкудякането на кокошка, която са погнали да колят, което нямаше как да сбърка. Очевидно едно божествено посещение беше добър повод за среднощен пир.

Божият човек протегна ръка към огъня и тълпата пред него отново се раздели на две, образувайки пътека.

— Ще ни разкажеш ли историята си за падането? А аз ще променям твоите думи на нашия език.

Толи въздъхна. Чувстваше се изтощена, объркана и зле пострадала — китката ѝ продължаваше болезнено да пулсира. Единственото, за което копнееше в този момент, бе да се свие на кълбо и да заспи. Но огънят ѝ се виждаше примамлив след къпането във водопада, а и не можеше да устои на поканата на Андрю.

Освен това не би могла да разочарова цялото село. Тук нямаше стени екрани, новини и сателитна връзка, пък и гостуващите футболни отбори без съмнение бяха малко и идваха от дъжд на вятър. Ето защо и тук като в Мъглата историите бяха безценна разменна монета, а едва ли се случваше често някой да падне от небето.

— Добре тогава, — каза тя. — Само една история, след което ще загубя съзнание.

Цялото село се скупчи около огъня.

Откъм дългите шишове се носеше аромат на печено пиле, а в жаравата бяха заровени глинени гърнета, в които бавно се надигаше нещо бяло с мирис на квас.

Най-отпред седяха мъжете, ядяха шумно и бършеха мазните си ръце в брадите, докато не започнаха да лъщят в светлината на огъня. Жените разнасяха храната, докато техните малки вилнееха из краката им; по-възрастните хвърляха в огъня съчки, които се появяваха незнайно как от мрака. Но когато сред тълпата се разнесе новината, че Толи ще говори, всички утихнаха.

Дали защото споделиха храната си с нея, или защото по-младите богове не бяха толкова страховити и заплашителни, но сега много от селяните се решаваха да я погледнат в очите, а някои дори зяпаха нахално красивото ѝ лице, докато чакаха да заговори.

Андрю Симпсън Смит седна до нея с горд вид и се приготви да превежда.

Толи прочисти гърлото си, затруднена как да обясни пътешествието си дотук, така че тези хора да я разберат. Очевидно те знаеха за автолетите и за красивите. Но бяха ли наясно какво е „Извънредни ситуации“? Ами операцията? Кримитата? Мъглата?

Правеха ли разлика между газирано и гадно?

Толи силно се съмняваше, че биха схванали нещо от нейната история.

Тя отново покашля, за да си прочисти гърлото и сведе очи към земята, за да избегне нетърпеливите им погледи. След поредицата безсънни нощи се чувстваше уморена и с празна като на красивите глава. Всичко, случило се от бягството от града до стигането ѝ край този огън, приличаше на сън.

Сън. Тя се усмихна при тази мисъл и думите, които постепенно щяха да се навържат в една история, взеха лека-полека да си проправят път към устните ѝ.

— Имало едно време една красива млада богиня — започна Толи, после изчака, докато думите ѝ бъдат преведени на езика на хората от селото. Обгърнато от мелодията на странните звуци, които излизаха от устата на Андрю, всичко съвсем заприлича на сън, а историята се лееше гладко и с лекота. — Тя живеела във висока кула в небето. Тази кула била уютна и удобна, но в нея нямало врата към света навън. Един ден младата богиня решила, че на света има много по-интересни неща, отколкото по цял ден да седи и да се гледа в огледалото.

[1] Фамилното име на героинята Янгблъд на английски буквално означава „млада кръв“ (young — млад; blood — кръв). — Б.пр. ↑

ОТМЪЩЕНИЕТО

Непознати звуци и аромати събудиха Толи: свеж утринен полъх, тих хор от сумтене и похъркване, плътната и влажна топлина на пренаселено пространство с малки размери.

Тя се размърда в мрака и нейното движение образува вълнообразно раздвижване наоколо, преплетените едно в друго тела се разместиха за малко, за да се нагласят отново удобно едно в друго. Под кожените завивки я обгърна мека, предразполагаща топлина и завладя сетивата ѝ. Чувстваше се почти като в някакъв красив сън, стига да не беше задушливата миризма на некъпани човешки тела и фактът, че трябваше да се изпишка час по-скоро.

Тя отвори очи. Светлината нахлуваше през комина, който представляваше просто един отвор в покрива, откъдето да излиза пушекът. По ъгъла, под който падаше слънчевият лъч, можеше да предположи, че е късно сутринта; явно всички се бяха успали. Нищо чудно — среднощното празненство продължи почти до зори. Когато Толи завърши историята, хората наоколо подхванаха свои разкази, надпреварвайки се кой от тях ще задържи по-дълго време будно сънливото божество, а Андрю Симпсън Смит превеждаше неуморно.

Когато най-накрая я оставиха да се добере до леглото, Толи установи, че тук „легло“ е непознато понятие. Тя беше принудена да сподели една колиба с още двајсетина души. Очевидно единственият начин да спиш на топло през зимата в това село бе да си плътно притиснат сред други човешки тела и покрит с кожени завивки. За нея това беше ново и странно усещане, но не чак толкова странно, че да не заспи още на следващата секунда.

На сутринта се събуди сред спящи полуголи тела, оплетени едно в друго и покрити с животински кожи. Но в тази близост и в допира им нямаше нищо сексуално. Това беше просто начин да се стоплят, също като котетата в едно котило.

Толи се опита да се надигне и установи, че някаква ръка тежи отгоре ѝ. Оказа се Андрю Симпсън Смит, който похъркваше край нея с

полуотворена уста. Тя го отмести от себе си и той се обърна, без да се събуди, премятайки ръка върху един старец от другата му страна.

Докато пристъпваше предпазливо в полумрака, Толи все повече се смайваше от тази претъпкана колиба. Тя и от преди знаеше, че хората тук още не са открили автото, стената-екран и ватерклозета, сигурно не бяха стигнали в развитието си и до металните сечива, но никога не ѝ беше хрумвало, че на света изобщо може да има място, където е непознато интимното уединение.

Тя си проправи път през отпуснатите спящи тела, препъвайки се в ръце, крака и какво ли още не, докато стигне вратата. Превивайки се почти на две, за да мине, тя най-после с облекчение се озова на чист въздух и под ярките слънчеви лъчи.

От студа голите ѝ ръце настръхнаха, а с всяко поемане на дъх в дробовете ѝ нахлуваше леден въздух. Толи се сети, че якето ѝ остана в колибата, но само обвини ръце около тялото си, предпочиташе да мръзне, но да избегне изпитанието да криволичи между спящите тела. На студа пострадалата китка отново започна да пулсира, а мускулите по цялото ѝ тяло пареха от болка след дългия преход предишния ден. Може пък топлият допир на телата в колибата да не е чак толкова неприемлив, но всичко по реда си.

Трябваше просто да следва носа си, за да открие отходното място — дупка, изкопана в земята. Вонята наоколо я накара за първи път да се почувства доволна, че избяга през зимата. Как обаче хората живееха тук през лятото?

Толи и друг път беше виждала външни тоалетни, разбира се. Но мъглярите третираха своите отпадъци, използвайки няколко прости саморазмножаващи се организми, заети от заводите за рециклиране в града. Те разграждаха нечистотиите и ги връщаха отново в почвата, което на свой ред помагаше за отглеждането на най-вкусните домати, които Толи някога беше яла. Но най-важно при тези организми беше, че премахваха вонята на външните тоалетни. Все пак почти всички мъгливи бяха родени в града, независимо колко много обичаха дивата природа. Те бяха продукт на една технологично развита цивилизация и никак не харесваха лошите миризми.

Това село обаче беше друго нещо, почти като извадено от епохата на праръждивите, живели преди появата на високите технологии. Каква ли култура бяха наследили тези хора тук? В училище им

преподаваха, че ръждивите са впримчвали всеки в тяхната икономическа структура, унищожавайки алтернативните начини на живот — и макар това никога да не беше споменавано гласно, Толи знаеше, че Извънредните правят почти същото. В такъв случай, как се бяха появили и оцелели хората тук? Дали се бяха приспособили към този начин на живот след краха на цивилизацията на ръждивите? Или пък са живели в дивото и преди това? И защо Извънредните ги бяха оставили да съществуват необезпокоявани досега?

Но каквито и да са отговорите на тези въпроси, Толи си даде сметка, че няма да може да понесе отходния ров — това беше твърде много за градско момиче като нея. Тя продължи навътре в гората. Макар да знаеше, че на такава постъпка се гледа с неодобрение в Мъглата, тя се надяваше тук младите богове да разполагат с по-особени привилегии.

Когато помахаша за поздрав на двама от пазачите в края на селото, те и кимнаха стреснато, сведоха поглед и притеснено се опитаха да скрият коловете зад гърбовете си. Ловците продължаваха да я гледат с недоверие, чудейки се защо още не са наказани за опита да ѝ махнат главата.

Само няколко метра по-навътре в гората селото изчезна от погледа ѝ, но Толи не се притесняваше, че ще се изгуби. При всеки порив на вятъра до носа ѝ стигаше непоносимата воня на отходната яма, пък и беше достатъчно близо, за да извика пазачите, ако нещо се случеше на връщане.

Слънцето вече топеше образувалия се през нощта скреж и той се ронеше като бяла мъгла. Лесът тихичко стенеше, също като къщата на родителите ѝ, когато останеше празна. Трепкащите сенки на листата променяха силуета на дърветата и ги превръщаха в неузнаваеми форми, а тя ловеше тяхното движение с крайчеца на окото си при всеки полъх на вятъра. Усещането, че някакви невидими очи я наблюдават, отново се върна и щом откри подходящо място, тя набързо се изпишка.

На връщане не тръгна право към селото. Нямаше смисъл да се поддава на уловките на въображението си. Сега всеки миг уединение беше същински лукс. Тя се зачуди какво ли правят любовниците тук, когато поискат да останат насаме, и дали в селото нещо може да се запази задълго в тайна.

През последния месец свикна почти всяка минута да е със Зейн. В този момент особено болезнено усещаше липсата му: тялото ѝ копнееше за неговата топлина. Споделянето на постеля и завивка с двайсетина непознати беше странен и неочакван заместител на присъствието му.

Толи внезапно усети как нервите ѝ се опънаха и замръзна на място. С периферното си зрение улови някакво движение, различно от обичайната игра на светлини и сенки сред листата на дърветата. После с поглед щателно претърси всяко кътче наоколо.

Откъм гората се разнесе смях.

Беше Андрю Симпсън Смит, свит в храсталака с широка усмивка на лицето.

— Шпионираш ли ме? — попита тя.

— Шпионираш? — повтори той непознатата дума. Толи се запита дали при липсата, на каквото и да е уединение хората тук изобщо бяха стигнали до идеята за шпиониране. — Аз се събудих, когато ти си тръгна от нас, Млада кръв. — Аз помислих, че може да те видя как.

Тя повдигна вежди.

— Как правя какво?

— Отлиташ — смутено отвърна той.

Толи неволно се разсмя. Предишната вечер, колкото и да се опитваше да му обясни, Андрю Симпсън Смит така и не схвана идеята за магнитното левитиране и действието на въздушните сърфове. Тя уточни, че младите богове почти никога не използват автолети, но мисълта за съществуването на други начини за летене и различни видове летящи превозни средства видимо го затрудни.

Сега очевидно се засегна от изненадата ѝ. Сигурно си помисли, че Толи крие свръхестествените си възможности само за да го обърка.

— Съжалявам, Андрю, но както ти казах и снощи, аз не мога да летя.

— Но нали каза, че ще се върнеш обратно при приятелите си.

— Точно така, но казах също, че сърфът ми се разби. И на всичкото отгоре потъна в реката. Боя се, че не ми остава нищо друго, освен да продължа пеша.

За момент той изглеждаше объркан, вероятно смаян от факта, че свръхестествените способности на боговете понякога не работят.

После внезапно се ухили широко и усмивката му разкри един липсващ зъб, от което заприлича на малко дете.

— Тогава аз ще ти помогна. Ние ще вървим заедно.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Всички от рода Смит са божи хора. Аз съм божи човек, какъвто беше и баща ми.

Гласът му заглъхна при последните думи. Толи за пореден път се учуди колко лесно можеше да чете по лицето на Андрю. Неговите чувства и емоциите на съселяните му не можеха да останат скрити — те не познаваха потайните помисли, както не познаваха и интимното уединение в съня. Тя се зачуди дали се е случвало да се лъжат един друг.

Красивите, обаче, бяха ги излъгали за някои неща. Така, де, боговете.

— Кога умря баща ти, Андрю? Било е неотдавна, нали?

Той я погледна захласнат, сякаш тя магически четеше мислите му.

— Само преди месец, точно преди най-дългата нощ.

Толи се запита коя ли е най-дългата нощ, но не го прекъсна.

— Той и аз търсехме руините. По-старите богове искаха ние да им намерим стари места на ръждивите, за да ги изучават. Натъкнахме се на скитници.

— Скитници? За такава ли ме взехте и мен отначало?

— Да. Но това не бяха млади богове. Беше гонка, тръгнаха да убиват. Ние първи ги видяхме, но кучетата им ни надушиха. А баща ми беше стар. Четиридесет години беше живял — завърши гордо Андрю.

Толи едва не се задави. Всички осем от нейните близки трошливи бяха още живи, при това вече минаваха стоте.

— Костите му не държаха вече — гласът на Андрю премина в шепот. — Докато бягахме в потока, той си изкълчи глезена. Трябваше да го изоставя.

Толи преглътна сухо, потресена от мисълта, че някой е трябвало да умре заради навехнат глезен.

— О, много съжалявам.

— Той ми даде ножа си, преди да го задмина. — Андрю извади ножа от пояса си и Толи сега го огледа по-внимателно. Беше кухненски

нож за еднократна употреба с нащърбено и ръждясало острие. — Сега аз съм божият човек.

Тя кимна замислено. Евтиният нож в ръката му ѝ напомни за по чудо предотвратената фатална развръзка при първата среща с тези хора. Тогава едва не я сполетя съдбата на бащата на Андрю.

— Но защо?

— Защо ли, Млада кръв? Защото аз съм негов син.

— Не, не питах това — побърза да каже тя. — Защо скитниците са искали да убият баща ти? Или който и да е друг от вашите хора.

Андрю се намръщи, сякаш му задаваше много странен въпрос.

— Защото беше техен ред.

— Техен какво?!

Той сви рамене.

— Ние убихме през лятото. Сега е ред на тяхното отмъщение.

— Вие сте убили един от техните?

— Това беше отмъщение, че убиха един от нашите по-рано напролет. — Той студено се усмихна. — Тогава и аз участвах в гонката.

— Значи е било нещо като отплата. Но кога започна всичко това?

— Кога започна ли? — Той се втренчи в широката страна на ножа, сякаш се опитваше да разчете нещо в огледалото на потъмнелия метал. — Винаги е било така. Те са скитници. — Той се усмихна. — Доволен съм, че теб доведоха при нас, а не убиха някого. Значи още е наш ред и аз мога да отмъстя за смъртта на баща си.

Толи онемя. За секунди Андрю Симпсън Смит се беше превърнал от скърбящ син в някакъв свиреп дивак. Пръстите му побеляха, толкова здраво стискаше ножа, че кръвта се беше оттеглила от тях.

Тя откъсна очи от оръжието и тръсна глава. Не беше честно да го мисли за нецивилизован. Това, което току-що ѝ разказа Андрю, беше древно като самата човешка цивилизация. В училище обсъждаха кръвната вражда. Ръждивите стигнали още по-далече в своята жестокост, като изобретили оръжията за масово поразяване и постоянно усъвършенствали технологиите за изтребване на хора, докато накрая едва не погубиш света.

Въпреки това Тош не можеше да не си даде сметка колко по-различни са хората в примитивното селище от всички останали, които беше срещала през живота си. Тя се насили отново да погледне

съкрушената физиономия на Андрю и да преглътне жестоката наслада, която извикваше у него тежестта на ножа в ръката му.

После си припомни думите на д-р Кейбъл. Човечеството е раково образувание, а ние сме лечението. Целта на градовете е прекратяване на насилието и именно това е едно от нещата, които операцията премахваше в мозъците на красивите. Светът, в който отрасна Толи, служеше като защитна стена срещу този ужасяващ цикъл на насилие. Но ето че сега се сблъска с първични същества. Като избяга от града, тя може би се беше отправила точно към тях.

Освен ако д-р Кейбъл не грешеше и съществуваше и друг път.

Андрю откъсна очи от ножа, прибра го и разтвори широко празни ръце.

— Но не и днес. Днес ще ти помогна да откриеш приятелите си. — Той отново се разсмя и лицето му внезапно светна.

Толи бавно вдиша, изкушавайки се за момент да отхвърли помощта му. Нямаше на кого друг да се довери обаче, а лесовете по пътя към Ръждивите руини бяха опасани с тайни пътеки и криеха неизвестни опасности; там дебнеха хора, за които тя беше просто скитник. Дори да не я преследваха кръвожадни гончии, един изкълчен глезен можеше да се окаже фатален.

С една дума, тя имаше нужда от Андрю Симпсън Смит. А той цял живот се беше готвил да помага на хора като нея. На богове.

— Добре, Андрю. Но нека тръгнем още днес. Бързам.

— Разбира се, още днес. — Той потърка челюстта си, където едва беше набола рядка брада. — Къде са руините, където чакат приятелите ти?

Толи вдигна очи към слънцето, което беше още в началото на пътя си и показваше ясно накъде е изток. След известно пресмятане тя посочи северозапад, към града и Ръждивите руини отвъд него.

— Сигурно до там има около седмица.

— Седмица?

— Ще рече седем дни.

— Да, познавам календара на боговете — надменно каза той. — Но чак пък цяла седмица?

— Да. Това не е чак толкова далече, нали? — Ловците миналата нощ напредваха бързо и неуморно в гората.

Той тръсна глава и на лицето му се изписа страхопочитание.

— Но това е отгатак края на света.

ХРАНА ЗА БОГОВЕТЕ

Тръгнаха по обед.

Цялото село излезе да ги изпрати, понесло дарове за дългото пътуване. Повечето от даровете бяха твърде тежки за носене и Толи и Андрю любезно ги върнаха обратно. Но той напълни торбата си с ужасното на вид сушено месо, което им поднесоха селяните. Когато Толи най-накрая схвана, че това зловещо нещо е предназначено за ядене, се опита да прикрие погнусата си, но не успя да го направи убедително. Единственият подарък, който прие, беше прашка, изработена от дърво и кожа, поднесена от един от по-старите членове на новосформирания се клуб нейни почитатели. Толи се надяваше, че все още е добра с прашката, която владееше от малка.

Вождът на селото ги благослови за предстоящото пътуване и за пореден път поиска прошка — преведена от Андрю — задето едва не са откъснали главата на един красив млад бог. Толи увери всички, че старшите богове никога няма да научат за това недоразумение, а вождът предпазливо изрази своето облекчение. После удостои Андрю с очукана медна гривна в знак на благодарност към божия човек, че е помогнал да се опрости грешката на ловците.

Андрю пламна от гордост при този дар и вдигна гривната високо над главата си, а гълпата шумно го приветства. Толи си даде сметка, че идването ѝ е объркало живота на селото. Нейната внезапна поява беше предизвикала смут, сякаш се беше явила с полуофициално облекло на маскен бал, но помощта, която Андрю ѝ предложи, малко замаза нещата. Очевидно омиротворяването на боговете се явяваше най-главната задача на божия човек и това накара Толи да се запита колко ли още красиви се бяха срещали с хората от селото.

Когато малката им група напусна пределите на селото и се освободи от антуража на дечурлигата, привикани обратно от обезпокоените си майки, Толи реши най-после да зададе няколко важни въпроса.

— Е, Андрю, колко още богове познаваш... хм... лично?

Той потърка голата си челюст на къосе и замислено я погледна.

— Откакто татко умря и преди ти да дойдеш не са ни навестявали богове. Никой не знае, че сега аз съм божият човек.

Толи кимна. Както и по-рано се досети, той се опитваше да заеме мястото на баща си.

— Сигурно. Но ти говориш толкова добре нашия език. Не си го учил само от баща си, нали?

В криво зъбата му усмивка имаше лукавство.

— Никога не са ме учили да говоря с боговете, само слушах как баща ми изпълнява поръчките им. Но когато водех някой бог при руините, или до гнездото на странна нова птица, се случваше и да приказваме.

— Браво на теб. Е. за какво си приказвахте?

Той замълча за кратко, сякаш внимателно подбираше думите си.

— Говорехме си за животни. Кога се чифтосват и какво ядат.

— Ясно. — Всеки зоолог от града би се радвал да има екип от праръждиви, които да му помагат при работата на терен. — И какво още?

— Някои от боговете разпитваха за руините, както ти казах. И искаха да ги заведе там.

Същото се отнасяше и за археолозите.

— Разбирам.

— Имаше и един доктор.

— Какво? Доктор ли? — Толи замръзна на пътеката. — Кажу, Андрю, докторът не беше ли страшен на вид?

Андрю смръщи вежди, после се разсмя.

— Страшен ли? Не. Същият като теб и беше трудно да се гледа красивото му лице.

Тя потрепери от облекчение, после се усмихна и повдигна едната си вежда.

— Не съм разбрала, че ти е трудно да ме гледаш в лицето.

Той сведе поглед.

— Прости, Млада кръв.

— Стига, Андрю! Не ти се карам! — Тя леко докосна рамото му. — Само се пошегувах. Гледай ме колкото си... хм, както и да е. И ми казвай Толи, става ли?

— Толи — повтори той, сякаш опитваше името и на вкус. Тя свали ръка от рамото му и Андрю се загледа в мястото, където лежеше

доскоро. — Ти си различна от другите богове.

— Надявам се наистина да е така — каза тя. — Та, казваш, значи, че този доктор изглежда съвсем нормален? Така де, красив, искам да кажа. Или божествено подобен?

— Да. Той идва най-често от останалите. Но не се интересува от животните или от руините. Разпитва само за селото. Кой около кого се увърта, коя е бременна. Кой от ловците може да предизвика вожда на двубой.

— Ясно. — Тя се опита да си спомни думата. — Антропо...

— Антрополог, така му викат — каза Андрю.

Толи вдигна въпросително вежди.

Той се ухили.

— Имам божествени уши, татко казваше така. Другите богове понякога се подиграват на доктора.

— Аха. — Очевидно селяните знаеха много повече за своите богове, отколкото самите богове допускаха. — Значи ти никога не си срещал богове със страшен вид, така ли?

Андрю присви очи и отново пое по пътеката. Понякога дълго мълчеше, преди да отговори на някой въпрос, сякаш бързината беше сред нещата, които селото още не беше открило.

— Не, не съм. Но дядото на баща ми разказвал истории за същества с необикновени оръжия и лица като на хищници, които изпълнявали повелите на боговете. Имали човешки вид, но се движели странно.

— Като насекоми ли? Бързо и отсечено?

Андрю ококори очи.

— Значи Сейшелите наистина ги има?

— Сейшели ли? О, ние им викаме Извънредни.

— Те унищожават всеки, който се опълчи на боговете.

Тя кимна.

— Точно така, това са те.

— Когато някой човек изчезне, казват, че Сейшелите са го прибрали.

— Прибрали ли? — Къде ли прибират тези хора, зачуди се Толи.

Тя се умълча, втренчена в горската пътека отпред. Ако пращадото на Андрю се беше натъквал на агенти от „Извънредни ситуации“, значи градът знаеше за съществуването на селото от десетилетия, а

може и по-отдавна. Учените, които използваха тези хора, явно го правеха от дълго време и не се свеняха да докарат тук Извънредните, за да установят контрол.

Излиза, че да се опълчиш на боговете беше опасно.

Вървяха цял ден и изминаха доста път през хълмовете. Толи вече започваше да различава прокараните от селяните пътеки и сама, без помощта на Андрю, сякаш очите ѝ постепенно привикваха да разчитат тайните знаци на гората.

Когато падна нощта, двамата намериха една пещера и си направиха бивак. Толи се зае да събира дърва за огъня, но спря, като забеляза, че Андрю я наблюдава смаян.

— Какво става?

— Огън? Скитниците ще го видят!

— Добре, де. Съжалявам. — Тя въздъхна и потри ръце, за да се стопли. — Значи заради отмъщението трябва да мръзнем, така ли?

— По-добре замръзнал, отколкото мъртъв, Толи — отговори той, после сви рамене. — Пък и пътуването няма да е дълго. Още утре ще стигнем края на света.

— Така ли? Сигурен ли си? — Цял ден Толи не успя да обясни на Андрю какво всъщност е светът: планета с обиколка 40 000 километра, която виси в празното пространство и държи всички на повърхността си благодарение на гравитацията. Естествено, от негова гледна точка всичко изглеждаше доста откачено. Навремето арестували хората само заради убеждението им, че земята е кръгла, както им преподаваха в училище, и тези арести са били дело тъкмо на божите хора.

Толи измъкна два пакета КюфтеСос.

— Добре поне, че не се налага да палим огън, за да имаме топла храна.

Андрю се примъкна близо до нея, наблюдавайки как пълни пречиствателя за вода. Той цял ден беше дъвкал сушено месо и сега нямаше търпение да опита от „храната на боговете“. Когато пречиствателят сигнализира, че порцията е готова и Толи вдигна капака, Андрю зяпна при вида на парата, която се издигаше над кюфтетата, възвърнали първоначалния си вид. Тя му подаде пречиствателя.

— Давай, ти си пръв.

Не беше нужно да настоява. В селото мъжете винаги се хранеха първи, а жените и децата се задоволяваха с останките. Толи, разбира се, беше бог и затова към нея се отнасяха като към уважаван мъж, но въпреки това някои привички трудно умираха. Андрю взе пречиствателя и пъкна ръката си вътре, за да грабне едно кюфте. После със скимтене я дръпна обратно.

— Ей, гледай да не се изгориш! — предупреди го тя.

— Ама къде е огънят? — проплака той, смучейки опарените си пръсти, като в същото време разглеждаше пречиствателя, за да разбере защо пари.

— Електронен е, много малък огън. Сигурен ли си, че не искаш да пробваш с пръчиците?

Той опита безуспешно няколко пъти да задържи храната с пръчиците и да охлади топките мляно месо, но накрая успя да измъкне една с пръсти. Когато я опита на вкус, на лицето му се изписа разочарование.

— Хм.

— Какво не е наред?

— Мислех, че храната на боговете трябва да е вкусна.

— Ей, това е дехидрирана храна на боговете, схващаш ли?

Толи започна да се храни, когато той приключи, но нейните КъриНудс наистина не можеха да се сравняват с угощението от миналата нощ. Тя помнеше още от живота в Мъглата колко по-вкусна е храната в дивото. Дори пресните продукти не бяха толкова вкусни, когато са произведени в хидропонни резервоари. Тук нямаше как да не се съгласи с Андрю — дехидрираната храна определено не се отличаваше с божествен вкус.

Младият божи човек остана много изненадан, когато Толи отказа да спи, гушната с него — зима е, все пак. Дори да му беше обяснила, че уединението е хубаво нещо — едва ли би я разбрал; той не спря да гримасничи, докато тя дъвчеше хапчето за почистване на зъбите и когато започна да търси подходящ ъгъл в пещерата, за да се усамоти за сън.

Посред нощ Толи се събуди полувкочанена от студ и се разкая за своята грубост. След продължителни мълчаливи самообвинения тя най-накрая въздъхна и се сви на кълбо, опряла гръб в гърба на Андрю.

Той не беше Зейн, но топлината на нечие тяло беше по-добър избор,
вместо да лежи трепереца върху каменния под, самотна и нещастна.
Когато се събуди на зазоряване, в пещерата миришеше на дим.

КРАЯТ НА СВЕТА

Толи се опита да извика, но една ръка здраво притискаше устата ѝ.

Тя понечи да размаха юмруци в полумрака, но някакъв вътрешен инстинкт я спря — държеше я Андрю. Можеше да го познае по миризмата. След като две ноци бяха спали един до друг, подсъзнанието ѝ вече разпознаваше неговия мирис.

Тя се отпусна и той охлаби хватката.

— Какво има? — прошепна тя.

— Скитници. Доста, щом са запалили огън.

Тя се подвоуми известно време над думите му, но после кимна: заради кръвната вражда само голяма група въоръжени мъже би си позволила да накладе огън извън границите на своето село.

Толи вдиша наситения с дим въздух и усети аромата на печено месо. До слуха ѝ достигнаха шумни разговори. Сигурно непознатите бяха установили бивака си малко след като двамата с Андрю са заспали, а сега приготвяха закуска.

— Какво ще правим?

— Ти стой тук. Аз ще опитам да намеря някой сам.

— Какво ще направиш?! — изсъска тя.

Той измъкна ножа на баща си.

— Сега мога да изравня резултата.

— Резултатът ли? Това да не ти е някаква игра на точки? — гневно прошепна Толи. — Ще те убият! Сам го каза — там сигурно има доста от тях.

Той оголи зъби.

— Ще издебна някой от тях, докато е сам. Не съм глупак.

— Забрави! — Тя хвана Андрю, обвивайки здраво пръсти около китката му. Той опита да се отскубне, но жилавото му тяло не можеше да затрудни особено усъвършенстваните ѝ от операцията мускули.

Той я погледна, после каза на висок глас.

— Ако се скараме, ще ни чуят.

— Хайде, бе! Млък!

— Пусни ме! — каза той още по-високо и Толи разбра, че окото му няма да мигне да се развика, щом се наложи. Дългът налагаше да преследва враговете, независимо че с това излагаше на риск живота и на двамата. Е, скитниците може и да пожелат Толи, като видят красивото ѝ лице, но със сигурно щяха да убият Андрю, а това беше неизбежно, ако не млъкнеше веднага. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да пусне ръката му.

Без да каже повече дума, Андрю се обърна и изпъзля от пещерата с нож в ръка.

Толи остана да седи в полумрака, смаяна, преповтаряйки мислено спречкването им. Какво би могла да му каже? Какви произнесени шепнешком аргументи биха спрели зова на десетилетната кръвна вражда? Всичко изглеждаше обречено.

А може би корените на тази вражда се криеха много по-дълбоко? Толи отново си припомни своя разговор с д-р Кейбъл, която твърдеше, че човечеството винаги ще преоткрива войната и накрая ще приключва като ръждивите — този биологичен вид беше като чума за планетата, независимо дали е стигнал етап, в който да знае какво е планета, или не. В такъв случай какво беше лечението срещу него, ако не операцията?

Излиза, че Извънредните може би имаха право.

Толи се сви на кълбо в пещерата, нещастна, гладна и жадна. Коженият мях за вода на Андрю беше празен и на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да го чака да се върне. Ако се върнеше изобщо.

Как можа да я зареже тук по този начин?!

Вярно, бил е принуден да изостави баща, ранен и обречен на сигурна смърт в студения поток. Сигурно всеки на негово място би поискал да отмъсти след това. Само че Андрю не търсеше мъжете, убили баща му, на него му стигаше да заколи просто някой случаен непознат — първия срещнат. А в това нямаше никакъв смисъл.

Миризмата на печено постепенно се разсея. Толи пропъзля към изхода на пещерата, но колкото и да се заслушваше, не долови никакъв звук откъм бивака на скитниците, само шума от листата на вятъра.

После видя как някой приближава, проправяйки си път през дърветата.

Беше Андрю. Целият беше покрит с кал, сякаш е пълзлял по корем, но ножът в ръката му изглеждаше чист. Толи не забеляза кръв и

по дланите му. Когато наближи, тя с облекчение забеляза неговото унило изражение.

— Е, май нямаш късмет — каза тя.

Той поклати глава.

— Баща ми още не е отмъстен.

— Жалко! Хайде тогава да вървим.

Той се намръщи.

— Без закуска?

Толи го изгледа навъсено. Само преди миг единствената му мисъл беше да нападне и убие някакъв случаен непознат, а сега имаше изражението на малчуган, на когото са измъкнали обещания сладолед изпод носа.

— Късно е вече за закуска — отсече тя и метна раницата на гърба си. — В коя посока е краят на света?

Вървяха мълчаливо чак до късно следобед, когато къркорещият корем на Толи най-после я принуди да спре. Тя приготви ВегиОриз за двамата, защото не беше в настроение пак да яде месни сурогати.

Сега Андрю приличаше на кутре, което всякак се старае да угоди на стопанина си, демонстративно правеше опити да се храни с пръчици и се надсмиваше над собствената си несръчност. Толи обаче все още не можеше да се засмее. Ледът, сковал тялото ѝ, докато той дебнеше жертвата си навън, още не беше преминал.

Толи си даваше сметка, че не е съвсем честно да се сърди на Андрю. Сигурно не можеше да проумее нейното отвращение към убийството на случаен човек. Той беше отраснал с жаждата за отмъщение. Това беше част от неговия живот на праръждив, също като да спи с камара други хора в едно помещение или да сече живи дървета. Той не виждаше в това нищо нередно, така както не можеше да схване и колко дълбоко е погнусена тя от отходната яма.

Толи се различаваше от хората в селото — поне в онова, което се беше променило в хода на човешката история. Може би все пак имаше надежда.

Но така или иначе на нея нито ѝ се разговаряше с Андрю, нито имаше желание да му се усмихва.

— Е, какво има отгатък края на света? — попита тя най-после.

Той сви рамене.

— Нищо.

— Все трябва да има нещо.

— Светът просто свършва на това място.

— Ти бил ли си там?

— Естествено. Всяко момче отива там една година преди да стане мъж.

Толи сви вежди — ето още един клуб само за мъже.

— И на какво прилича край на света? Нещо като широка река ли е? Или пък скала?

Андрю поклати глава.

— Не, прилича на гора, каквито ги има навсякъде. Но там всичко свършва. А едни малки хора не дават да продължиш.

— Малки хора, значи. — Толи си спомни старата карта на стената на библиотеката в училището за грозни и думите „Драконите са тук“, изписани с живописни букви върху всички бели петна. Може би този край на света не беше нищо повече от мисления предел на познатия на селяните свят — и сега, както в заслеплението си от кръвната вражда, те не можеха да прозрат отвъд. — Е, само че това няма да е край на света за мен.

— Е!

Андрю сви рамене.

— Нали си бог.

— Да, бе, такава съм. Колко още ни остава до там?

Той вдигна очи към слънцето.

— Ще стигнем преди мръкнало.

— Хубаво. — На Толи никак не й се искаше да прекара още една студена нощ, притисната о Андрю Симпсън Смит и би направила всичко възможно, за да го избегне.

В следващите няколко часа не забелязаха следи от скитници, но въпреки това вървяха в пълно мълчание. Даже след като Толи реши повече да не се сърди на Андрю, тя в продължение на километри не отрони и дума. Той изглеждаше обезсърчен, задето не говори с него, или пък още беше унил, че пропусна случай да си отмъсти и да убие тази сутрин.

Откъдето и да го погледнеш, лош ден.

Сенките на късния следобед започваха да се издължават зад тях, когато той се обади:

— Вече сме близо.

Толи спря да отпие глътка вода и огледа хоризонта. Гората пред нея по нищо не се различаваше от останалите, които видя, откакто падна от небето. Може би само дърветата бяха малко по-редки, а поляните — по-големи и почти обезлистени в застудяващата зима.

Но въпреки това нищо тук не напомняше, чиято и да е идея за края на света.

Колкото повече приближаваха, толкова Андрю забавяше ход, сякаш търсеше някакви знаци по дърветата. Понякога хвърляше по едно око към далечните хълмове, за да се ориентира в местността. Най-накрая спря, втренчил ококорени очи в гората.

На Толи ѝ трябваше малко време, за да фокусира, но после забеляза, че от едно дърво виси нещо. Приличаше на кукла, някакъв сноп клонки и сухи цветя, оформен като човек, не по-голям от ръката ѝ. Това нещо се люлееше на вятъра, сякаш малко човече танцува. После забеляза още такива в далечината.

Толи неволно се усмихна.

— Значи това са малките хора, така ли?

— Да.

— И това ли е според теб краят на света? — На нея обаче гледката ѝ се виждаше съвсем обичайна: гъсти храсталаци и дървета, пълни с цвъртящи птици.

— Това е краят, не само според мен. Никой досега не е минавал оттатък.

— Добре, разбрах. — Толи поклати глава. Куклите вероятно маркираха територията на някое друго племе. Тя забеляза птица, която беше кацнала близо до една от куклите, любопитно я наблюдаваше и сигурно се чудеше дали става за ядене.

Толи въздъхна и намести раницата на гърба си, упътвайки се към най-близката кукла. Андрю не тръгна след нея, но сигурно щеше да я последва, щом видеше, че суеверията му са безпочвени. Преди векове, спомни си Толи, моряците се бояли да навлязат далече в открито море, защото мислели, че рано или късно ще пропаднат в нищото. Докато най-накрая един от тях не дръзнал да го направи и тогава всички разбрали, че съществуват и други континенти.

От друга страна обаче, може би ще е по-добре Андрю да не я следва. Последното, от което имаше нужда сега, беше спътник, решен да си откъсва на всяка цена. Хората отвъд края на света със

сигурност не бяха виновни за смъртта на баща му, но Андрю не подбираше и всеки изпречил се пред него странник щеше да му дойде добре.

Колкото повече приближаваше, толкова по-многобройни ставаха куклите. Висяха на няколко метра една от друга, образувайки нещо като граница, подобни на овехтяла украса за градинско увеселение. Тя забеляза, че главите им са клюмнали под странен ъгъл — куклите висяха, окачени за вратовете и около всяка имаше примка от груба връв. Сега разбра защо изглеждат страховити на селяните и по гърба ѝ бавно пропълзя студена тръпка.

После усети някакво щипане по върховете на пръстите.

Отначало Толи помисли, че ръката ѝ изтръпва, защото почувства тънки бодели като от върхове на карфици от рамото надолу. Тя отново намести раницата, опитвайки се да възстанови кръвообращението, но боцкането продължи.

Няколко стъпки по-навътре Толи чу шума. Тътнежът идваше сякаш изпод земята, а звукът беше толкова нисък, че го чувства с костите си. По кожата ѝ преминаха тръпки и светът около нея ситно започна да се тресе. Погледът ѝ се размъти, като че ли очите ѝ вибрираха в синхрон с този звук. Тя направи още една крачка напред и той се усили, сякаш в главата ѝ имаше кошер.

Нещо тук не беше наред.

Толи опита да се върне, но усети мускулите си като втечнени. Раницата изведнъж ѝ натежа, сякаш беше пълна с камъни, а почвата под краката ѝ стана на каша. Все пак тя успя да направи крачка назад и звукът взе да намалява, колкото повече се отдалечаваше.

Когато вдигна ръка пред лицето си, забеляза, че пръстите ѝ треперят; може би треската отново се връщаше.

Или пък причината беше в самото място?

Толи протегна ръка напред, треперенето на пръстите ѝ се увеличи и тя усети боцкане като при силно слънчево изгаряне. Самият въздух жужеше и престоят ѝ на това място ставаше все по-болезнен, колкото по-близо беше до куклите. Сякаш самата ѝ плът не можеше да понесе тяхното присъствие.

Тя стисна зъби и направи решително крачка напред, но кошерът в тавата ѝ забръмча непоносимо и пред очите ѝ падна пелена. Гърлото

й хриптеше при всяко вдишване, сякаш въздухът беше твърде наелектризиран, за да го диша.

Толи отстъпи назад, по-далече от куклите, и се строполи на колене, когато звукът отслабна. Боцкането по кожата продължаваше, като че под дрехите ѝ се беше намъкнала цяла орда мравки. Опита пак да продължи напред, но тялото ѝ отказа.

После отново надуши Андрю. Силните му ръце я вдигнаха от земята и той я измъкна далече от линията на куклите, като полу я носеше, полу я влачеше, докато обърканите ѝ сетива най-сетне се възстановиха.

Толи тръсна глава, опитвайки да се освободи от остатъчните вибрации. Цялото ѝ тяло се гърчеше отвътре.

— Това жужене, Андрю. Имах чувството, че съм глътнала цял кошер.

— Да. Жужене, като пчели — кимна Андрю, втренчен в ръцете си.

— Защо не ми каза? — извика тя.

— Ама аз ти казах. Казах ти за малките хора. Казах ти, че не можеш да минеш покрай тях.

Толи го изгледа намръщено.

— Можеше да си малко по-точен.

Той сви вежди, после вдигна рамене.

— Това е краят на света. Тук винаги е било така. Как така не си знаела?

Тя простена от безсилие, после въздъхна примирено. Когато погледна отново най-близката кукла, забеляза нещо, което преди беше пропуснала. Куклата изглеждаше изработена от клонки и сухи цветя — все естествени материали, но по тях не личаха следите на времето. Всички кукли, докдето стигаше погледът, бяха чисто нови, не приличаха на ръчно изработени предмети, които са висели с дни под проливния дъжд. Явно тяхната материя е по-устойчива, стига някой да не ги е подменил една по една, след като пороят спря.

Толи беше готова да се обзаложи, че са изработени от някакъв синтетичен материал.

Вътре изглежда се намираше нещо още по-сложно и усъвършенствано — охранителна система — достатъчно мощна, за да парализира човешките същества; но и достатъчно интелигентна, че да

не навреди на дърветата и птиците. В куклите имаше нещо, което атакува човешката нервна система и издига непреодолима стена около селото.

Толи най-сетне схвана защо Извънредните не бяха изтребили хората тук. Това не бяха просто диваци, изостанали от развитието на цивилизацията; това беше нечий антропологичен проект, един вид консервация. Или пък, как наричаха това ръждивите?

Да, това беше резерват.

И Толи се оказа хваната в неговия капан.

БОЖИЯТ ДЕН

— Няма ли как де минеш оттатък? — попита най-накрая Андрю.

Толи въздъхна и поклати глава. И тук, както и на всяко друго място, където опита да мине през последния час, усещаше бодежи в протегнатите си пръсти. Редицата кукли се простираше докъдето и стига погледът и всички те изглеждаха в пълна исправност.

Толи отстъпи назад от края на света и изтръпването в ръцете ѝ намаля. След първоначалното изпитание тя вече не навлизаше по-навътре от мястото, където ѝ изтръпваха пръстите — това ѝ беше напълно достатъчно да усети границата — но не се съмняваше, че всички кукли притежават еднаква ударна сила. Машините, произведени в града, имаха много дълъг срок на годност, а високо в клоните на дърветата разполагаха с изобилие от слънчева енергия, за да се зареждат.

— Не, няма начин.

— Аз не мисля така — каза Андрю.

— Изглеждаш разочарован.

— Надявах се да ми покажеш какво има отвъд.

Тя се намръщи.

— Мислех, че не ми вярваш за съществуването на света оттатък.

Андрю енергично разтърси глава.

— Вярвам ти, Толи. Е, не чак и за безвъздушното пространство и гравитацията, но мисля, че отвъд наистина трябва да има нещо. Градът, където живееш, също трябва да е истински.

— Градът, в който живееш — поправи го тя, протягайки отново пръсти. Те изтръпнаха, смущаващо усещане, сякаш дълго време беше седяла върху ръката си. Толи отстъпи назад и разтри длан. Нямаше представа каква технология е използвана за бариерата, но можеше да се окаже опасно за здравето ѝ, ако продължи да я тества. Не си струваше да си навлече постоянно нервно разстройство.

Малките кукли продължаваха да висят необезпокоявани и да танцуват на вятъра, сякаш ѝ се присмиваха. Защото тя беше като в капана на Андрювия свят.

Толи си припомни всички трикове, с които разиграваше системата, докато беше грозна, как се измъкваше от общежитието и прекосяваше реката нощем и как дори се натресе на партито в къщата на Перис, след като той стана красив. Но натрупаният от тогава опит не вършеше работа тук. Както разбра от разговора с д-р Кейбъл, не беше сложна работа да изиграеш града. Неговата охранителна система беше програмирана така, че да поощрява изобретателността на грозните, а не да изпържи нервната им система.

Тази бариера обаче имаше за цел да държи опасните праръждиви далече от града и да предпазва излезлите сред природата авантюристи от диваците. Ето защо едва ли щеше да се справи с куклите, като почовърка в тях с върха на ножа.

Споменът за дните ѝ като грозна накара Толи да посегне към примитивната прашка в задния си джоб. Може и да изглежда като отчаян опит да надхитри края на света, но пък си струваше да го направи.

Тя намери гладък плосък камък, сложи го в прашката и опъна, докато коженият ремък не изскърца. Толи изстреля камъка, но пропусна най-близката кукла с близо метър.

— Май съм загубила тренинг.

— Млада кръв! — извика Андрю. — Това разумно ли беше?

Тя се усмихна.

— Да не те е страх, че ще спукам обвивката на света?

— Поверието казва, че боговете са поставиш тук това, за да бележат предела на забвението.

— Ясно, разбрах те. На мен обаче повече ми прилича на знак „Пази се!“, или „Не излизай!“ — искат да ви държат затворени там, където сте, приятелю. Повярвай ми, светът го има и след това, много след това. А всичко тук е просто номер, за да ни ви позволят да го разберете.

Андрю зарея поглед настрани и тя помисли, че търси аргументи да продължи спора, но вместо това той коленичи и вдигна един камък колкото юмрук. После отметна ръка, прицели се и замахна. Още щом камъкът се откъсна от ръката му, Толи разбра, че лети право в целта. Удари най-близката кукла и тя се завъртя около връвта, на която висеше, примката се затегна, после куклата по инерция се завъртя обратно и отпусна примката.

— Доста смело от твоя страна — отбеляза Толи.

Той вдигна рамене.

— Аз вярвам на думите ти, Млада кръв. Сигурно това не е краят на света. И ако наистина е така, искам да видя какво има оттатък.

— Браво на теб. — Тош пристъпи напред и протегна ръка. Никаква разлика — пръстите ѝ отново изтръпнаха от невидимото електричество във въздуха и мравките пак запълзяха по ръката ѝ, докато не я отдръпна. Нищо чудно, всяка система е програмирана така, че да издържи десетилетия, оцелявайки при ураганни бури, освирепели от глад животни и попадения на светкавици, което със сигурност беше доста по-силно от удара на един камък.

— Малките хора продължават да си вършат работата. — Тя разтри ръка, за да върне чувствителността ѝ. — Не зная как да мина оттук, Андрю. Но поне опитам.

Той продължаваше да се взира в празната си ръка, сякаш изненадан от себе си, че е предизвикал волята божия.

— Не е ли странно да минеш отвъд края на света, а?

Тя се разсмя.

— Добре дошъл от моята страна на света. Съжалявам, дето те накарах да биеш толкова път за нищо.

— Не е така, Толи. Хубаво беше, дето видях.

Тя се опита да разгадае изражението му — смесица между почуда и решителност.

— Какво си видял? Това, че рискувам да си навлека сериозни нервни увреждания ли?

Той рязко поклати глава.

— Не. Прашката ти.

— Моля?!

— Когато дойдох тук като малко момче, аз усетих как малките хора пълзят вътре в мен и исках само да избягам обратно вкъщи. — Той я погледна, все още озадачен. — Ти обаче запрати камък по тях. Ти не знаеш неща, което всяко дете научава още от люлката, но пък си толкова убедена каква е формата на тая планета. Държиш се така, като че... — Той заекна, сякаш думите от езика на града изведнъж му станаха недостатъчни.

— Като че виждам света по различен начин ли?

— Да — тихо отговори той с екзалтиран поглед.

Изглежда досега и през ум не му е минавало, че хората могат да имат различна гледна точка към света, помисли си Толи. В малкото време между защитата срещу скитниците и набавянето на прехрана хората от селото едва ли имаха охота да водят философски спорове.

— Така ще стане и с теб — каза тя, — щом излезеш от резервата, така, де, щом един път минеш отвъд края на света. И като стана дума за това, сигурен ли си, че накъдето и да тръгнем, рано или късно пак ще се натъкнем на тия малки хора?

Андрю кимна.

— Баща ми мислеше, че светът е кръг и ще стигнеш до края му след седем дни път, накъдето и да тръгнеш. Тук е най-близкият край до нашето село. Баща ми обаче веднъж обиколи целия кръг на света.

— Странно. Мислиш ли, че е търсил врата за отвъд?

Андрю свъси вежди.

— Така и не каза.

— Е, предполагам, че не е намерил изход. Според теб как мога да изляза от тук и да стигна до Ръждивите руини?

Андрю замълча, но Толи беше сигурна, че просто отново отлага отговора. Най-накрая каза:

— Трябва да изчакаш следващия Божи ден.

— Следващият какво?

— Божиите дни отбелязват божествените появи. А те идват с автолети.

— Така ли? — въздъхна Толи. — Не зная дали изобщо схвана това, Андрю, но аз не би трябвало да съм тук. Ако някой от старшите богове ме види, с мен е свършено.

Той се разсмя.

— Да не ме мислиш за глупак, Толи Млада кръв? Нали чух историята ти за кулата. Знам, че си била белязана.

— Белязана ли?

— Да, Млада кръв. Нали още носиш тоя белег. — Пръстите му леко докоснаха лявата ѝ вежда.

— Белег ли? О, да. — За първи път, откакто се натъкна на хората от селото, Толи си спомни за татуировката. — Значи според теб той означава нещо?

Андрю прехапа устни и откъсна поглед от татуировката ѝ.

— Аз не мога да знам, естествено. Баща ми никога не ме е учил на това. Но в нашето село ние бележим ония, които са откраднали.

— Аха, ясно. Затова си мислеше, че и аз съм била белязана за нещо, така ли? — Той обаче само я изгледа смутено, без да отговори и тя завъртя изразително очи. Нищо чудно, че хората от селото бяха толкова стъписани от вида ѝ; явно са взели татуировката за някаква позорна дамба. — Виж какво, това е просто мода. Хм, нека ти го обясня по друг начин. Това е нещо, което аз и моите приятели правим, за да се забавляваме. Забелязал ли си как се движи понякога?

— Да. Когато си ядосана, когато се усмихваш или много мислиш.

— Точно така. Е, на това му се вика да си газирани. Както и да е, аз избягах и никой не ме е белязал.

— Затова всички искат да те върнат обратно вкъщи, разбирам. Виж какво, когато боговете идват, те оставят автолетите си и влизат пеша в гората.

Толи отначало примигна объркано, после по лицето ѝ се разля усмивка.

— Значи ти ще ми помогнеш да открадна от старшите богове?

Той само вдигна рамене.

— Няма ли да побеснеят заради това?

Андрю въздъхна и започна да почесва наболата рядка брада, докато го обмисляше.

— Трябва да внимаваш. Но аз вече знам, че боговете не са свършени. А и ти си избягала от тяхната кула, нали така?

— Я гледай ти, несвършени богове, значи? — Толи се изкиска тихо. — Какво ли би казал баща ти за това, Андрю?

Той поклати глава.

— Не съм сигурен. Но него го няма тук. Сега аз съм божият човек.

Тази нощ двамата прекараха близо до границата. Според Андрю никой — нито местен, нито скитник — не би рискувал да наближи куклите нощем. Над това място витаеше суеверен ужас, пък и никой не искаше да му изпържат мозъка, ако през нощта се събуди и отиде да пикае в тъмното.

На следващата сутрин те поеха, без да бързат обратно към селото, като гледаха да избягват враждебно настроените скитници. Пътуването продължи три дни и Андрю намери удобен случай да

покаже познанията си за гората, натрупани от живота в селото и научени от боговете. Той разбираше какво е кръговрат на водата и поназнайваше нещо за хранителната верига, но след като цял ден спориха за гравитацията, Толи най-накрая се предаде.

Когато приближиха селото, все още оставаше цяла седмица до следващия Божи ден. Толи каза на Андрю да ѝ намери пещера близо до поляната, където боговете оставяха автолетите си. Реши да не се набива на очи. Ако хората в селото не знаят, че се е върнала, няма как да я издадат на старшите богове. Пък и не искаше някой без причина да бъде обвинен, че е знаел за бягството.

Андрю тръгна сам към селото, където смяташе да разкаже как Млада кръв е прекосила края на света и е минала отвъд. Явно селяните все пак имаха идея какво е лъжа най-малкото божият човек знаеше.

Неговата история щеше да се превърне в истина, щом Толи успее да сложи ръка на някой от автолетите. Не умееше да управлява автолет, но беше минала общите курсове за безопасност, задължителни за всеки грозен, навършил петнайсет години: да се научи да лети по права линия и успоредно със земята и как да се приземи при аварийна ситуация. Познаваше грозни, които правеха нелегални полети и твърдяха, че е много лесно. Разбира се, откраднатите от тях автолети можеха да се карат и от някой идиот, толкова беше елементарно управлението им, а и тия полети ставаха само в рамките градът, където имаше метална мрежа.

Колкото и да е трудно управлението на автолет обаче, едва ли може да е по-сложно от въздушен сърф.

Докато чакаше да настъпи нейният час, Толи лежеше в пещерата и се питаше какво ли става с останалите кримита. Когато собственото ѝ оцеляване висеше на косъм, не беше трудно да ги забрави. Но сега, когато нямаше друга работа и по цял ден зяпаше небето, Толи беше на крачка да се побърка от тревога за тях. Дали са успели да се измъкнат от преследвачите? Открили ли са вече новите мъгляни? И, най-важното, как ли е Зейн? Само можеше да се надява Маги да открие причината за главоболията.

Спомняше си непрекъснато последните минути заедно, преди той да скочи от балона — последните думи, които ѝ каза. Сред всички разпокъсани спомени в главата ѝ това беше най-вълнуващото и неповторимо преживяване. От неговите думи се почувства много

повече от газирана, много по-въодушевена от изпълнението дори на най-опасния номер, сякаш в този момент светът се беше променил веднъж и завинаги.

А сега дори не знаеше дали изобщо е жив.

Не я успокояваше мисълта, че Зейн и кримитата сигурно също се притесняват за нея и вероятно се чудят дали е заловена, или се е разбила при приземяването след скока от балона. Очаквали са я в Ръждивите руини най-малко преди седмица и сега сигурно вече мислеха най-страшното.

Колко ли време ще мине, преди Зейн да се предаде и да се примири с мисълта, че е мъртва? Какво ли ще стане, ако не успее да се измъкне от резервата? Никой, дори най-влюбеният човек, не може вечно да чака и да се надява.

В кратките моменти, когато не полудяваше от тревога, Толи размишляваше за оградения свят на Андрю. Как беше създаден той? Защо на хората от селото позволяваха да живеят извън града, а сринаха безмилостно Мъглата до основи? Може би обяснението се криеше в това, че селяните бяха в капан, залъгани с легенди и заслепени от кръвната вражда помежду си, докато мъгляните знаеха цялата истина за града и операцията. Но защо поддържаха живота на тези диваци, когато целта на цивилизацията беше да изкорени насилието и унищожителния инстинкт у хората?

Андрю я посещаваше всеки ден, носеше ѝ ядки и кореноплодни, които да смесва с дехидрираната си храна. Той не се отказа да ѝ предлага изсушено месо, докато тя най-накрая се предаде. На вкус то беше точно такава, както и изглеждаше — солено като водорасло и пожилаво от подметка на стара обувка — но за сметка на това тя с благодарност приемаше всички други негови дарове.

В отплата Толи му разказваше истории за дома, като натъртваше на поуката в тях, че градът на боговете изобщо не се отличава с божествено съвършенство. Тя му обясни за грозните и за операцията и как красотата на боговете не е нещо повече от технологичен трик. Оказа се невъзможно Андрю да схване разликата между магия и технология, но въпреки това слушаше съсредоточено. Той беше наследил здравословния скептицизъм на баща си, което, допълнено от личното общуване с боговете, беше помогнало на предишния божи

човек да се освободи от заблудите и да не благоговее сляпо пред висшите сили.

Понякога обаче компанията на Андрю можеше да бъде доста изнервяща. Както на моменти достигаше невероятни прозрения, така друг път той упорстваше като човек, който продължава да вярва, че светът е плосък, особено щом стане дума кое е мъжка и кое — женска работа, а това най-вече я вбесяваше. Толи си даваше сметка, че трябва да се постарее да го разбере, но просто искаше да го освободи от възгледите му. Но самата тя също бе променила мнението си за всичко, което беше възпитана да приема за ценно: лек и безпроблемен живот, съвършена красота, красиво празноглавие. Значи и Андрю можеше да се научи да готви.

Макар границите около света на Толи да не бяха така видими, като малките човечета, обесени по дърветата, през тях също не беше по-лесно да се мине. Тя си спомни как се изплаши Перис, щом погледна от балона и видя дивото, как внезапно загуби желание да скочи и да се прости с познатия живот. Всеки човек е възпитан и моделиран от мястото, където се е родил; ограничен е от собствените си представи и вярвания, но рано или късно трябва поне да опита да се освободи от тези граници, да надрасне самия себе си. В противен случай може да се окаже затворен в резерват, зависим и подчинен на група мними богове.

Те пристигнаха на зазоряване, точно по разписание.

Отгоре долетя ревът на две машини, каквито използваша Извънредните — всяка с по четири перки, благодарение на които летяха навсякъде. Вдигаха много силен шум, а вихрушката от въртенето на витлата огъваше най-близките дървета като ураган. От входа на пещерата Толи видя как гъст облак прах се вдигна над площадката за кацане, после воят на роторите постепенно преля в шумното цвъртене на подплашените птици. След двете седмици, в които беше заобиколена единствено от природни звуци, сега мощният рев на машините прозвуча странно в ушите на Толи, сякаш чуваше звук от различен свят, от друга цивилизация.

Тя пропълзя предпазливо към поляната, използвайки прикритието на слабата утринна светлина. Упражняваше този маршрут всяка сутрин последната седмица и вече познаваше дори най-малката тревичка по пътя. Старшите богове едва ли очакваха да се изправят

срещу човек, който знае всичките им тайни, а тя щеше да им сервира и няколко от нейните запазени номера в добавка.

Толи зае наблюдателна позиция в края на поляната. Четирима красиви втора степен разтоварваха багажните помещения, вадеха от там сечива за копаене, левитиращи камери, клетки за събраните екземпляри и товареха всичко на колички. Научните работници приличаха повече на планинари, облечени в обемисти зимни екипировки, с очила за теренна работа, с провесени на вратовете им бутилки с вода, които се полюшваха на коланите им. Според Андрю те не оставаха повече от денонощие, но ако се съдеше по екипировката, можеха да изкарат седмици в дивото. Толи се запита кой от тях беше Доктора.

Андрю се трудеше заедно с четиримата красиви, помагаше в разтоварването и за подреждането на екипировката, държеше се като един услужлив божи човек. Когато цялото оборудване беше натоварено на количките, той и научните работници ги забутаха към гората, оставяйки Толи сама при автолетите.

Тя вдигна раницата си от земята и предпазливо излезе на поляната.

Следваше най-сложната част от плана. Толи можеше само да гадае каква охранителна система има на борда на автолетите. Оставаше ѝ да се надява, че учените не са използвали по-сложна защитна система от обикновените предпазни мерки и прости пароли, които обикновено пречат на малките да отлетят с някоя кола. Едва ли са очаквали хората от селото да притежават способностите и уменията на градско дете като Толи.

Стига да не са били предварително предупредени, че в този район има бегълци.

Но това беше невъзможно, разбира се. Никой не допускаше, че Толи е стигнала чак дотук без сърфа си, пък и тя не беше виждала автолет от нощта, когато напусна града. Ако Извънредните още я търсеха, те едва ли биха се сетили да проверят по тези места.

Тя се промъкна до единия автолет и надникна през отворената врата на багажното помещение, но не видя нищо друго, освен парчета дунапен, които лекият вятър подхвана. Още няколко крачки и се озова до прозореца на пасажерската кабина, също празна. Толи посегна към дръжката на вратата.

Мъжки глас извика иззад гърба ѝ.

Толи се вцепени. След двуседмично спане върху гола земя дрехите ѝ бяха разпокъсани и мръсни и от разстояние можеше да мине за някой от селото. Обърнеше ли се обаче, красивото лице щеше да я издаде.

Гласът извика отново, използваше езика на селяните, но въпреки това в него се усещаше острият заповеднически тон на красив трета степен. Дочу се и приближаване на стъпки. Дали сега не беше моментът да се метне в автолета и да се опита да излети с него?

Мъжът млъкна, когато наближи. Беше забелязал градското ѝ облекло под слоевете кал и мръсотия.

Толи се обърна към него.

Екипировката му беше като на останалите, с очила за теренна работа и бутилка вода на кръста, а по лицето му на трошлив личеше, че е стъписан от изненада. Сигурно е бил във втория автолет, изостанал от другите — затова я хвана.

— небеса! — възкликна той, минавайки пак на езика на града. — Какво правиш тук?

Тя примигна и не отговори веднага, изобразявайки празен и блуждаещ поглед на красивото си лице.

— Бяхме в балон.

— Балон ли?

— Стана нещо като злополука. Аз не си спомням точно.

Той направи крачка към нея и сбърчи нос. Толи можеше и да изглеждаше като красивите, но миришеше като същинска дивачка.

— Май видях по новините за някакъв инцидент с балон, но това беше още преди две седмици! Не е възможно да си била тук толкова...

— Той огледа разпокъсаните ѝ дрехи и отново сбърчи нос. — Не, май наистина си била тук през цялото това време.

Толи поклати глава.

— Не зная колко време е минало.

— Горкото момиче. — След преодоляването на първоначалния шок, сега в гласа му се усещаше загрижеността на един истински красив трета степен. — Сега вече всичко е наред. Аз съм д-р Бален.

Тя се усмихна, както би се очаквало от едно послушно красиво момиче, давайки си сметка, че това може да е Доктора. Едва ли някой

орнитолог ще говори езика на хората от селото, все пак. Явно той ръководи експедицията.

— Имам чувството, че се крия тук от цяла вечност — каза тя. — Наоколо е пълно с някакви луди хора.

— Така е, те понякога са доста опасни. — Той поклати глава, сякаш още не проумяваше как е възможно една от новите красиви да оцелее в дивото толкова дълго време. — Но въпреки това си имала късмет, че си останала близо до тях.

— Кой са те?

— Те са част от едно много важно изследване.

— Изследване ли? На какво?

Той тихо се засмя.

— Много е сложно за обяснение. Сега по-важното е да кажа на някого, че съм те открил. Сигурно в града горят от нетърпение да разберат, че с теб всичко е наред. Как се казваш?

— Какво изучавате тук?

Той примигна, озадачен как една нова красива може да задава въпроси, вместо да хленчи и да мрънка, че иска вкъщи.

— Ами, търсим определени фундаменти на човешката природа.

— Естествено. Като насилието например? Или жаждата за отмъщение.

Той свъси вежди.

— Да, може и така да се каже. Но ти как...?

— Така си и мислех. — Всичко изведнъж се изясни. — Вие изучавате насилието, затова ви е нужна агресивна, безмилостна група хора, нали така? Вие сте антрополог.

Той все още не можеше да се съвземе от объркването.

— Да, но също така съм и лекар. Лекар по медицина. Сигурна ли си, че си добре?

Внезапно прозрение светна в главата на Толи.

— Вие сте мозъчен лекар.

— Същност ни наричат невролози. — Д-р Вален предпазливо се извърна и посегна към вратата на автолета. — Но май наистина е време да се обадя. Не запомних името ти.

— Не съм го казвала.

Тонът ѝ го закова на място.

— Стойте далече от тая врата — продължи тя.

Той отново се обърна с лице към нея, а правилните му черти на красив трета степен бяха изкривени от обзелите го чувства.

— Но ти си...

— Красива? Я помисли пак. — Тя се усмихна. — Аз съм Толи Янгблъд. И умът ми е съвсем грозен. Освен това конфискувам колата ти.

Очевидно Доктора много се страхуваше от диваците, даже от красивите. Той безропотно се остави да го заключат в багажното на единия от автолетите и доброволно даде кодовете за достъп на другия. Охранителната система не би затруднила особено Толи, но така тя спести време. А изражението на д-р Бален, когато и диктуваше кодовете, беше объркано като на същински красив. Видимо беше свикнал да общува предимно с хора от селото, които благоговоят и изпитват страхопочитание пред неговата божественост. Но само един поглед към ножа на Толи му беше достатъчен да схване кой сега дава заповедите.

Мъжът отговори на още няколко въпроса на Толи и в нея не остана никакво съмнение за предназначението на резервата. На това място беше разработвана и усъвършенствана операцията, от тук взимаха и опитните обекти. Задачата на мозъчната аномалия бе да потисне склонността към насилие, а какъв по-добър обект за изследване от тези хора, въввлечени в безкрайна кръвна вражда. Също като яростни противници, заключени в една килия, тези хванати в капана на малките хора племена щяха да задоволят научния интерес на изследователите за корените на кръвопролития нагон на човечеството.

Толи поклати глава. Бедният Андрю. Целият му свят се оказваше експеримент, а баща му беше загубил живота си в един напълно безсмислен конфликт.

Толи поседя малко в автолета, преди да се вдигне във въздуха — искаше да опознае системата за управление. Изглеждаше като тази на градските коли, но не трябваше да забравя, че тук няма автоматична защита — ако наредеше на машината да се разбие в планината, тя щеше да го направи. Затова се налагаше да внимава, когато стигне високите кули в руините.

Първото, което направи, бе да размаже с тока на ботуша си комуникационната система. Не искаше колата да докладва на градските власт къде се намира.

— Толи!

Тя трепна и вдигна глава, взирайки се през ветроупорното стъкло. Беше Андрю, при това сам. Тя изскочи от автолета и размаха ръце към него, като му правеше знаци да мълчи и му сочеше другия автолет.

— Заклучих Доктора — прошепна тя. — Гледай да не чуе гласа ти. Какво правиш тук?

Той облеци очи при новината за божеството, затворено в търбуха на автолета, и също зашепна:

— Пратиха ме да видя къде е той. Каза, че идва веднага след нас.

— Е, няма да дойде. А аз заминавам.

Той кимна.

— Разбира се, довиждане, Млада кръв.

— Довиждане. — Тя се усмихна. — Няма да забравя помощта ти.

Андрю се загледа в очите ѝ и на лицето му се изписа обожанието, което обикновено предизвикваше едно красиво лице.

— Аз също няма да те забравя.

— Не ме гледай така.

— Как така, Толи?

— Като че съм бог. Ние всички сме хора, Андрю.

Той впи очи в земята и замислено кимна.

— Зная.

— При това не сме идеални, някои от нас са дори по-лоши, отколкото можеш да си представиш. От дълго време насам причиняваме нещо ужасно на твоите хора. Използваме ви.

Той вдигна рамене.

— Какво можем да направим? Вие имате такава власт.

— Да, така е. — Тя взе ръката му. — Но вие не спирайте да правите опити да минете покрай малките хора. Истинският свят е огромен. Може да успееш да стигнеш толкова далече, че Извънредните да се откажат да те търсят. А аз ще се опитам... — Тя не довърши обещанието си. Какво ли всъщност искаше да се опита?

Върху лицето на Андрю грейна усмивка и той протегна ръка да пипне татуировката ѝ.

— Сега си газирана.

Тя кимна и преглътна сухо.

— Ние ще те чакаме, Млада кръв.

Толи примигна, после мълчаливо го прегърна. След това се вмъкна в автолета и стартира роторите. Когато воят им набра сила, птиците, накацали по поляната, се разлетяха във всички посоки, подплашени от рева на божията машина. Андрю отстъпи назад.

Колата се издигна при първото докосване на контролното табло и мощният тласък я разтресе. Вятърът от перките яростно превиваше върхарите на околните дървета, но колата се издигаше стабилно и се подчиняваше на всяка нейна команда.

Когато автолетът се издигна над дърветата, Толи погледна надолу и видя Андрю да маха с ръка, а в кривата му усмивка, оголила липсата на няколко зъба, имаше надежда. Толи знаеше, че рано или късно ще трябва да се върне: вече нямаше избор. Някой трябваше да помогне на тези хора да избягат от резервата и те не можеха да разчитат на друг, освен на Толи.

Тя въздъхна. Поне едно нещо не се променяше в нейния живот: той от ден на ден ставаше все по-сложен и объркан.

РУИНИТЕ

Толи стигна руините, докато слънцето все още се издигаше над хоризонта и, пробивайки ниските облаци, багреше водата в розово.

Тя обърна машината на север в бавен и широк завой. Както и очакваше, тази извънградска кола имаше неприятния навик да изпълнява всяка нейна команда. Първият ѝ завой беше толкова остър, че удари главата си в страничното стъкло. Сега обаче зави много по-предпазливо.

Когато колата се спусна по-ниско, тя зърна покрайнините на Ръждивите руини. Разстоянието, което би ѝ отнело цяла седмица, ако върви пеша, сега беше преодоляно за по-малко от час. Когато змиевидната форма на старото скоростно влакче се очерта на фона на зеленината, тя направи вираж и насочи машината към вътрешността.

Кацането беше лесно. Толи просто дръпна лоста, предвиден да се използва от деца в извънредни случаи, ако пилотът получи сърдечен пристъп или внезапно почине. Машината веднага спря и започна да се спуска. Толи беше избрала подходящо равно място — едно от многобройните бетонни полета, построени от ръждивите, за да паркират наземните си коли.

Машината кацна върху проядената от бурени площадка и Толи едва дочака да усети твърда почва, за да отвори вратата. Ако учените бяха открили Доктора и бяха подали сигнал за тревога, Извънредните със сигурност вече я търсеха. Затова колкото по-далече е от откраднатия автолет, толкова по-добре.

Острите върхове на кулите се издигаха право пред Толи, а най-високата беше поне на час път пеша. Пристигаше цели две седмици по-късно от останалите. Но въпреки това се надяваше да не са я изоставили, или поне да намери някакво съобщение.

Зейн със сигурност я чака в най-високата сграда, отказал да тръгне, докато все още има и най-малка надежда.

Стига бягството да не е дошло твърде късно за него.

Толи метна раницата през рамо и пое напред.

Разбитите и разрушени улици гъмжаха от призраци.

Толи почти не беше вървяла пеша из града на ръждивите досега. Винаги прелиташе отгоре на своя сърф — най-малко десет метра от земята — избягвайки овъглените коли по улиците. В последните дни от цивилизацията на ръждивите една изкуствено създадена епидемия плъзнала по света. Нейна жертва обаче не били човешките същества или животните, а нефтът — заразата се възпроизвеждала в резервоарите за гориво на наземните коли и самолетите, постепенно превръщайки петрола в нестабилна субстанция. Заразеният от тази нова чума петрол се възпламенявал при досег с кислород, а димът от пламналите пожари разнасял спорите на бактерията из нови резервоари и нефтени находища, докато не била поразена всяка машина на ръждивите по света.

Оказва се, че ръждивите изобщо не са обичали да ходят пеша. Дори след като разбрали какво е действието на новата чума, паникьосаните граждани наскачали в странните си наземни возила с гумени колела, опитвайки се да избягат далече от градовете, сред дивото. Ако се вгледаше по-внимателно в прозорците на купищата катастрофирани из разбитите улици коли, Толи можеше да различи разпадащите се скелети по седалките. Единици били разумните хора в онези смутни времена, които тръгнали пеша и били достатъчно силни да преодолеят изчезването на техния свят. Кое то и да е създал петролната чума, той много добре е познавал слабото място на ръждивите.

— Леле, ама и вие сте били големи глупаци — мърмореше тя покрай прозорците на колене, но това не променяше зловещата картина вътре. Няколко по-запазени черепи отвърнаха на погледа ѝ с празно изражение.

Колкото по-навътре в града навлизаше, толкова по-високи ставаха сградите, а стоманените им конструкции се надигаха като скелети на гигантски изчезнали същества. Толи избра един заобиколен път по малките криви улички, оглеждайки се за най-високата сграда в руините. Не беше трудно да я види от борда на автолета, но погледнат от земята, градът приличаше на заплетен лабиринт.

Не след дълго, излизайки иззад поредния завой, тя я видя — буци стар бетон по извисяваща се конструкция от стоманените греди и кухи прозорци, вперени в нея, през което се виждаха нащърбени парчета небе. Това определено беше сградата, която търсеше — Толи

си спомни как Шай я заведе чак на върха още първия път, когато двете заедно дойдоха в Ръждивите руини. Сега обаче трябваше да се справи с един нов проблем.

Как да стигне на върха.

Вътрешността на сградата отдавна беше изгнила и порутена. Нямаше нито стълбища, нито запазени етажи. Стоманената конструкция беше идеална за магнитните левитатори на сърфовете, но сам човек трудно можеше да я изкачи без сериозно алпинистко оборудване. Ако Зейн или новите мъгляни бяха оставили съобщение за Толи, то щеше да е горе на върха и нямаше как да стигне до него.

Толи се стовари на земята, почувствала внезапна умора. Това тук приличаше на кулата от нейните сънища, без стълби или асансьор, а тя беше изгубила ключа — в случая своя сърф. Единственото, за което се сещаше, беше да се върне при откраднатата кола и да се издигне с нея догоре. Може да успее да я доближи достатъчно до сградата, но кой щеше да я задържи стабилна във въздуха, докато тя се прехвърли на стоманената рамка?

За хиляден път Толи съжали, че сърфът ѝ беше потънал в реката.

Вдигна очи към кулата. Ами ако горе няма никой? Какво щеше да стане, ако след целия този път се окаже, че Толи Янгблъд е пак сама?

Тя се изправи и се провикна с цяло гърло:

— Е-е-ей!

Ехото отекна сред руините, вдигайки ято птици от един далечен покрив.

— Ей! Аз съм!

Но ехото беше единственият отговор. Гърлото на Толи пламна от викане. Най-накрая коленичи, за да извади сигналната ракета от раницата си. Нейният пламък щеше ясно да се види сред сенките на продънените сгради.

Изтегли стартера на ракетата и пламъкът лумна със съскане, дръпна го далече от лицето си и отново извика:

— Това съм а-а-а-аз. Толи Янгблъд!

Нещо се мерна в небето над нея.

Толи примигна, за да прогони белите петна, които играеха пред очите ѝ след възпламеняването на ракетата, и се взря в яркото синьо

небе. Някаква тъмна форма се откъсна от върха на сградата и бавно започна да наедрява.

Долната страна на въздушен сърф. Някой се спускаше надолу!

Толи хвърли ракетата върху купчина камъни и сърцето ѝ заблъска в гърдите, когато си даде сметка, че няма представа кой идва към нея. Как можа да постъпи толкова глупаво! Там горе можеше да е всеки. Ако Извънредните са заловили някои от кримитата и са ги принудили да говорят, те вече знаеха, че това е уговореното място за среща и всичко преживяно досега щеше да е напразно.

Тя се опита да се успокои. Това все пак беше сърф, и то само един. Ако Извънредните са чакали в засада, досега да са я наобиколили от всички страни с автолетите си.

Каквото и да става от тук нататък, нямаше за кога да се паникьосва. Така и така не можеше да избяга. Оставаше ѝ единствено да стои и да чака.

Сигналната ракета догаряше със съскане, докато сърфът бавно се спускаше, придържайки се плътно до металната конструкция на сградата. Веднъж — два пъти на Толи ѝ се стори, че зърва лице, което надничаше през ръба на дъската, но на фона на ясното небе не можа да различи чертите му.

Когато сърфът беше само на десетина метра над нея, тя отново събра кураж и извика:

— Е-hey! — Викът прозвуча пресеклив и неуверен в собствените ѝ уши.

— Толи! — извика някой в отговор, познат глас.

Сърфът се приземи край нея и тя видя насреща си едно абсолютно грозно лице: твърде високо чело, крива усмивка, белег, който пресичаше с бяла линия едната вежда. Толи се взираше, примигвайки в мрака на разрушения град.

— Давид? — тихо каза тя.

ЛИЦА

Той също не откъсваше очи от нея.

Дори да не беше извикала името му, Давид познаваше нейния глас. Пък и нали нея беше чакал, още при първия вик вече е знаел кой стои долу. Но сега я гледаше втренчено, защото виждаше пред себе си друг човек.

— Давид — повтори тя, — това съм аз.

Той кимна, все още неспособен да пророни и дума. Но не обичайното благоговение пред красотата връзваше езика му — Толи го разбра веднага. Погледът му трескаво я изучаваше, изглежда се опитваше да открие нещо, което операцията е съхранила от предишните ѝ черти, но изражението му оставаше разколебано и малко тъжно.

Дейвид беше по-грозен, отколкото си го спомняше. Нейният грозен принц от сънищата също имаше непропорционални черти, но не толкова криви и несъразмерни, а неоперираните му зъби не бяха толкова неравни и лишени от блясък. Дефектите, разбира се, не бяха чак толкова големи като при Андрю. Той не изглеждаше по-зле от Сузи или Декс, градски деца, отрасли с хапчета за почистване на зъбите и крем против слънчево изгаряне.

Но това беше Давид, в края на краищата.

Въпреки времето, прекарано сред хората от селото, някои от които беззъби и покрити с белези, неговото лице истински я потресе. Не защото беше противно — не — а защото той просто не беше забележителен, с нищо не правеше впечатление.

Това не беше грозният принц. Беше просто един грозен.

Но най-странното бе, че въпреки това дълго потисканите спомени я връхлетяха с всичка сила. Това пред нея беше Давид, който я научи как да накладе огън, как да чисти и готви риба, как да се ориентира по звездите. Бяха се трудили рамо до рамо, бяха пътували само двамата в продължение на седмици и заради него Толи реши да загърби живота си в града и да остане в Мъглата — навремето искаше да бъде с него завинаги.

Всички тези спомени бяха оцелели някак дори след операцията, скрити дълбоко в паметта ѝ. Но животът ѝ сред красивите изглежда я беше променил много по-дълбоко тя го възприемаше съвсем различно сега; сякаш това пред нея вече не е същият Давид.

Дълго време никой от двамата не проговори.

Най-накрая той се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Мисля, че трябва да тръгваме. Понякога пращат патрули по това време на деня.

Тя сведе поглед.

— Добре.

— Преди това обаче трябва да направя нещо. — Той измъкна от джоба си някакъв уред, подобен на жезъл и го прокара по нея. Уредът не издаде нито звук.

— Значи по мен няма бългове — каза тя.

Той повдигна рамене.

— Трябва да сме предпазливи. Нямах ли сърф?

Тя поклати глава.

— Повредих го при бягството.

— Леле. Доста усилия трябва, за да повредиш един сърф.

— Падането беше доста отвисоко.

Той се усмихна.

— Ето, това вече е старата Толи. Знаех, че рано или късно ще се появиш. Мама предполагаше, че... — Той не довърши.

— Добре съм. — Тя вдигна очи към него, колебаейки се какво още да каже. — Благодаря, че ме изчака.

Пътуваха с неговия сърф. Сега Толи беше по-висока от Давид, затова стоеше зад него, обхванала кръста му с ръце. Заряза противоударните гривни преди дългия поход с Андрю Симпсън Смит, но сензорът все още беше окачен на пъпа ѝ, сърфът се нагаждаше според центъра на тежестта ѝ и компенсираше допълнителното натоварване. Въпреки това отначало се движеха бавно.

Тялото на Давид, начинът, по който се накланяше при завоите, всичко беше до болка познато — даже неговият мирис събуди куп стари спомени. (Толи дори не искаше да си помисли на какво мирише тя самата, но това като че ли не му правеше впечатление.) Поразително беше колко много неща помни; изглежда спомените ѝ са чакали някъде само той да се появи и сега, когато беше близо до него, се изливаха

като пълноводен поток. Докато летяха и той от време на време се обръщаше, за да я погледне, цялото ѝ същество копнееше да го прегърне още по-силно. Щеше ѝ се някак да заличи тъпите празноглави мисли на красива, които първи ѝ дойдоха наум, когато го погледна.

Но дали единствената причина за тази първа реакция беше, че той е грозен? Май всичко останало също се беше променило.

Толи си даваше сметка, че рано или късно ще трябва да попита за останалите, особено за Зейн. Но сега не можеше да поизнесе името му, не беше способна да говори изобщо.

Дори да стои на сърфа заедно с Давид вече ѝ идваше в повече.

Все още се питаше защо Крой ѝ донесе лекарството. В писмото до самата себе си тя нито за миг не допускаше, че някой друг, а не Давид ще я спаси. Нали той беше принцът от сънищата ѝ, в края на краищата!

Дали още ѝ беше гневен, че предаде Мъглата? Дали я винеше за смъртта на баща си? В нощта, когато призна всичко на Давид, тя тръгна към града, за да се предаде, да стане красива и да тества лекарството. Така и не успя да му каже колко много съжалява. Двамата дори не успяха да се сбогуват.

Но ако Давид я мразеше, защо тогава именно той я чакаше в руините? Не Крой, нито Зейн — а Давид. Главата ѝ се замая, сякаш отново беше с красив ум, но този път липсваше хубавата страна.

— Не е далече — обади се Давид. — Около три часа, при условие че летим в тандем.

Тя нищо не каза.

— Не съобразих да взема още един сърф. Трябваше да се сетя, че може и да нямаш своя дъска, щом ти отне толкова време да стигнеш дотук.

— Съжалявам.

— Не е толкова страшно. Просто се налага да летим по-бавно.

— Не. Съжалявам за онова, което направих. — Тя пак замълча. Думите я изтощаваха.

Той спря сърфа между два издигащи се към небето огромни къса метал и бетон и те останаха дълго така, в мълчание, докато Давид гледаше някъде встрани. Тя опря буза на рамото му и усети, че очите ѝ започват да смъдят.

Най-накрая той наруши мълчанието.

— Мислех си, че ще знам какво да кажа, когато те видя, но...

— Беше забравил за новото ми лице, нали?

— Всъщност не бях забравил. Но не мислех, че ще си толкова... не ти.

— Аз също — каза Толи и чак тогава си даде сметка, че думите ѝ нямат никакъв смисъл за него. Лицето на Давид си оставаше непроменено, все пак.

Той внимателно се извърна към нея и докосна веждата ѝ. Толи се насили да го погледне в лицето, но не успя. Усещаше само как пулсира татуировката ѝ под пръстите му.

Тя се усмихна.

— О, това ли те притеснява? Това е просто приумица на кримитата, за да се разбира кой е газирани.

— Да, татуировка, свързана с пулса ти. Казаха ми. Но не можех да си я представя. Толкова е... особена.

— Отвътре обаче съм си същата.

— И на мен така ми се струва сега, като летим заедно. — Той се обърна към носа на сърфа и наклони дъската, за да полетят отново.

Толи го прегърна още по-силно, нямаше желание той пак да се обръща с лице към нея. И без това ѝ беше достатъчно трудно, че да се обърква допълнително, когато зърне лицето му. Той сигурно също нямаше желание да гледа нейното лице, продукт на града с големи очи и движеща се татуировка. Всичко с времето си.

— Кажу, Давид, защо ти не ми донесе лекарството?

— Нещата се объркаха. Канех се да дойда за теб, когато се върна.

— Да се върнеш ли? Откъде?

— Бях далече, на разузнаване в друг град и се опитвах да привлека още грозни към нас, когато Извънредните нападнали. Започнали да претърсват руините за нас. — Той взе ръката ѝ и я притисна към гърдите си. — Мама реши да се отдалечим от града за известно време. Затова живяхме в дивото.

— И ме зарязахте в града? — каза с въздишка тя. — Мадн едва ли се е притеснила особено. — Толи продължаваше да таи съмнения, че майката на Давид все още я вини за всичко — за края на Мъглата и за смъртта на Аз.

— Тя нямаше избор — възпротиви се Давид. — Никога преди не са идвали толкова много Извънредни. Стана прекалено опасно да останем в руините.

Толи тежко въздъхна, припомняйки си разговора с д-р Кейбъл.

— Май напоследък „Извънредни ситуации“ пак набират сили.

— Но аз не съм те забравил, Толи. Накарах Крой да се закълне, че ще ти отнесе хапчетата и писмото, ако нещо се случи с мен, за да съм сигурен, че ще имаш шанс да се измъкнеш. Когато започнали да претърсват Новата Мъгла, той преценил, че може би дълго време няма да се върнем в руините и се промъкнал в града.

— Ти си му казал да дойде?

— Разбира се. Той беше моята резерва и помощник. Никога не бих те оставил там сама, Толи.

— О! — Отново ѝ се зави свят, сякаш сърфът се спускаше спираловидно към земята като перце на вятъра. Тя затвори очи и още по-здраво се вкопчи в Давид, най-после усети неговото живо, реално присъствие, което беше по-въздействащо, от който и да е спомен. Толи почувства, че нещо в нея утихна и се успокои, изчезна някаква тревога, за която дори не беше подозирала, че съществува. Мъката и страданието в сънищата ѝ бяха се смесили с безпокойството, че Давид я е изоставил, всичко сякаш вървеше наопаки като в старите истории, където писмото пристига прекалено късно, или пък е пратено по погрешка на друг човек, затова номерът беше да не бързаш да се самоубиваш.

Както най-после се разбра, Давид е искал лично да дойде при нея.

— Но ти, разбира се, не беше там сама — тихо продължи той.

Цялото тяло на Толи се скова. Естествено, досега той трябва да е разбрал за Зейн. Как обаче тя щеше да обясни, че е забравила Давид? Това едва ли би минало като извинение пред повечето хора, но той знаеше за мозъчната аномалия — благодарение възпитанието на родителите си беше наясно какво е да имаш красив ум. Значи щеше да разбере.

В реалния живот обаче нещата никога не са толкова прости. Защото в края на краищата Толи не беше забравила Зейн. Тя и сега можеше да опише всеки детайл от красивото му лице, измъчено и уязвимо, помнеше блясъка в златните му очи, точно преди да скочи от

балона. Целувката му ѝ даде сила да открие хапчетата; именно той сподели лекарството с нея. Тогава какво се очакваше да обяснява сега?

Най-лесно беше да каже:

— Как е той?

Давид вдигна рамене.

— Не е в най-добрата си форма. Но пък и не е чак толкова зле, като се замислиш. Извади късмет, че това не се случи на теб, Толи.

— Значи лекарството е опасно, така ли? И не действа на някои хора?

— Лекарството действа безпогрешно. Всички от твоите хора вече го изпиха и се чувстват прекрасно.

— Но главоболието на Зейн...

— Не е само главоболието. — Той въздъхна. — По-добре е мама да ти обясни всичко.

— Но какво... — Толи замълча и не довърши въпроса. Не можеше да вине Давид, че не иска да говори за Зейн. В края на краищата тя получи отговор на всички свои незададени въпроси. Останалите кримита бяха успели да стигнат дотук и се бяха свързали с мъгляните; Мадди можеше да помогне на Зейн; бягството беше минало по план. И сега, когато и Толи пристигна в руините, всичко се подреждаше чудно, направо екстра.

— Благодаря ти, че ме изчака — повтори тя, притихнала.

Той не отговори и през останалата част от полета повече не се погледнаха.

ОВЛАДЯВАНЕ НА ЩЕТИТЕ

Пътят към убежището на новите мъгляни се виеше над потоците и старите железопътни трасета, където имаше достатъчно метал, за да държи сърфа във въздуха. Най-накрая се издигнаха над малка планина, далече отвъд пределите на Ръждивите руини. Магнитните левитатори на сърфа следваха плътно останките на разбитите релси от някогашна трамвайна линия, водеща към огромен напукан от времето бетонен купол, който се издигаше на фона на небето.

— Какво е това място? — попита Толи с пресипнал след тричасовото мълчание глас.

— Обсерватория. Под този купол е имало голям телескоп. Ръждивите обаче са го преместили, когато въздухът над града станал прекалено мръсен.

Толи беше виждала снимки на индустриални пушеци и дим, които закриваха небето — доста такива примери им показваха в училище — но и беше трудно да си представи, че ръждивите са успели да променят цвета на небето. Тя поклати глава. Изглежда всичко, което учителите им бяха говорили за ръждивите и което на времето и се струваше доста преувеличено, накрая се оказваше истина.

Температурата чувствително се понижи, докато се издигаха над склона на планината, а следобедното небе беше чисто като кристал.

— Когато учените вече не можели да наблюдават звездите, в обсерваторията започнали да идват само туристи — продължи Давид. — Затова са и трамвайните линии. Разполагаме с достатъчно трасета за сърфовете, ако се наложи да се изнесем бързо, освен това имаме видимост на километри разстояние във всяка посока.

— Нещо като форт „Мъглата“, значи?

— Нещо такова. Ако Извънредните все пак успеят да ни открият, поне ще имаме шанс.

Изглежда някой от патрулите беше ги забелязал още докато летяха — откъм купола взеха да прииждат хора, щом сърфът се приземи. Толи разпозна някои от новите мъгляни — Крой, Райд и

Мади, заедно с неколцина грозни, които не беше виждала, и двайсетина кримита, присъединили се към тяхното бягство.

Търсеше в тълпата лицето на Зейн, но той не се виждаше никъде.

Толи скочи от сърфа и се втурна да прегърне Фаусто. Той се ухили насреща ѝ и от будното му изражение тя се досети, че вече беше взел лекарството. Вече не просто беше газирани, а най-после излекуван.

— Толи, ти смърдиш — отбеляза той, все още ухилени.

— А, да. Дълго пътуване. Дълга история.

— Знаех си, че ще се справиш. Ами къде е Перис?

Тя пое дълбоко студения планински въздух.

— Май го е хванало шубето, а? — продължи Фаусто, още преди тя да успее да отговори. Когато Толи кимна, той допълни: — Винаги съм знаел, че така ще стане.

— Заведа ме при Зейн.

Фаусто се обърна и посочи обсерваторията. Останалите се тълпяха около тях, но изглеждаха леко отвлечени от нейния мърляв вид и миризмата на дълго некъпано тяло. Кримитата отдалече я поздравяваха с добре дошла, но тя забеляза реакцията на грозните при появата на още едно красиво лице — ококориха очи, въпреки че видът и беше направо плачевен. Всичко се повтаряше неизменно, дори когато не те мислят за бог.

Толи спря, за да поздрави Крой.

— Досега не ми се удаде случай да ти благодаря.

Той повдигна едната си вежда.

— Няма нужда да ми благодариш. Ти постигна всичко сама.

Тя се намръщи, когато забеляза, че Мади я следи с особен поглед. Направи се, че не я вижда — точно сега не се интересуваше какво си мисли майката на Давид — и последва Фаусто към пропукания купол.

Вътре беше тъмно — няколко фенера висяха по края на огромната, отворена на върха полусфера, а тънък лъч ослепителна слънчева светлина струеше надолу през най-голямата пукнатина. Накладеният по средата огън хвърляше танцуващи сенки в мрака, а димът му лениво се издигаше нагоре и излизаше през отвора на купола.

Зейн лежеше със затворени очи край огъня върху купчина одеяла. Изглеждаше по-слаб дори от времето, когато гладуваха, за да се

освободят от белезниците, а очите му бяха хлътнали в орбитите. Завивките бавно се надигаха и спускаха в ритъма на дишането му.

Толи преглътна мъчително.

— Но Давид каза, че той е добре.

— Състоянието му е стабилно — уточни Фаусто, — и като се имат предвид обстоятелствата, това е добре.

— Какви обстоятелства?

Фаусто безпомощно разпери ръце.

— Мозъкът му.

По тялото на Толи премина хлад и сенките в ъгълчетата на очите ѝ леко се залюляха.

— Какво става с мозъка му? — тихо попита тя.

— Все искаш да експериментираш, нали, Толи? — разнесе се глас от тъмнината. — После Мади пристъпи в светлия кръг на огъня. Давид вървеше до нея.

Толи издържа стоманения ѝ поглед.

— За какво говорите?

— Хапчетата, които ти пратих, трябваше да се вземат заедно.

— Зная. Но ние бяхме двама. — Толи следеше изражението на Давид. „А аз бях прекалено изплашена да го направя сама“, добави мислено тя, припомняйки си какъв ужас я обзе там, във „Валентино 317“.

— Трябваше да предвидя това — каза Мади и поклати глава. — Винаги има риск, когато оставиш една красива глава сама да се лекува.

— И какъв е този риск?

— Никога не съм ти обяснявала как действа хапчето, нали? — продължи Мади. — Нито как наночастиците премахват аномалията в мозъка. Те я атакуват по същия начин, както другите хапчетата лекуват рака.

— Тогава какво се е объркало?

— Когато са си изпълнили задачата, наночастиците не са спрели, а са продължили да се репродуцират, унищожавайки мозъка на Зейн.

Толи се обърна да погледне отново тялото под завивките. Дишането му беше толкова плитко, че движението на гръдния кош едва се долавяше.

Тя погледна Давид.

— Но ти каза, че лекарството действа отлично.

Той кимна.

— Така е. Останалите ти приятели се чувстват чудесно. Но двете хапчета са различни. Второто хапче, което ти си взела, е лек срещу лекарството. То предизвиква саморазрушение на наночастиците, след като са премахнали аномалията. Без него наночастиците на Зейн продължават да се репродуцират и да го изяждат лека-полека. Мама казва, че по някое време ще спрат, но не и преди да са причинили определени щети.

От ужас на Толи чак започна да ѝ се гади и поривът да повърне стана още по-силен, щом си даде сметка за случилото се: то беше станало по нейна вина. Тя погълна хапчето, което щеше да спаси Зейн, лека срещу лекарството.

— Колко големи може да са щетите?

— Още не знаем — отговори Мади. — Разполагам с достатъчно стволови клетки, за да възстановя засегнатите участъци в мозъка, но връзките, които Зейн е създал между тези клетки, са безвъзвратно изгубени. В тези връзки се съхраняват спомените и двигателните умения, това е мястото, където се складират познанията. Сега някои части от мозъка му са като бял лист.

— Бял лист? Искате да кажете, че са изчезнали?

— Не, само няколко точки са увредени — обади се Фаусто. — Мозъкът му е способен да се възстанови, Толи. Неговите неврони създават нови връзки. Точно това се случва в момента. Затова са били и постоянните пристъпи на главоболие; въпреки това Зейн измина целия този път дотук съвсем сам и чак след това припадна.

— Не е за вярване, че е издържал толкова дълго — каза Мади, замислено поклащайки глава. — Според мен го е спасило това, че е гладувал. Като не е приемал храна, той е принуждавал и наночастиците да гладуват. Явно това ги е унищожило.

— Той все още може да говори и горе-долу е добре — добави Фаусто. После погледна надолу към Зейн. — Просто сега е малко уморен.

— Можеше сега ти да си в това състояние, Толи — тръсна глава Мади. — Шансът е бил петдесет на петдесет. Ти си изтеглила печелившия билет.

— Такава съм си аз. Малката мис Късмет — тихо каза Толи.

Нямаше как да не признае поне пред себе си, че това е самата истина. Двамата си разделиха хапчетата съвсем произволно, предполагайки, че са еднакви. Наночастиците сега можеха да разяждат нейния мозък вместо този на Зейн. Браво на нея.

Тя стисна очи при мисълта какви усилия е коствало на Зейн да не издаде истинските размери на страданието си. Продължителното мълчание, докато носеха белезниците, за него е било една непрекъснатата борба, отчаяни опити да съхрани ума си, ужасяваща неизвестност какво точно се случва, но въпреки това той рискува всичко и избяга, само и само да не го превърнат отново в красив ум.

Толи се взря в него с отчаяната надежда всичко да приключи добре. Да има някакъв, какъвто и да е изход, само да не го гледа в това състояние. Да се беше паднало на нея хапчето с наночастиците, а той да беше взел другото, какво ли щеше да направи?

— Я чакайте. Ако Зейн е взел наночастиците, тогава как моето хапче е успяло да ме излекува?

— Не е — каза Мади. — Без наночастиците твоето хапче няма никакъв ефект.

— Но.

— Ти го направи, Толи — разнесе се тих глас откъм завивките. Клепачите на Зейн бяха леко откrehнати и очите му отразяваха светлината като ръбовете на златни монети. Той слабо ѝ се усмихна. — Ти си газирана по рождение.

— Но аз се почувствах толкова различно, след като. — Тя внезапно млъкна, припомняйки си онзи ден — тяхната целувка, промъкването в „Къщата на Валентино“, изкачването на кулата. Ами, да, разбира се, всичко това се беше случило, преди да вземат хапчетата. Присъствието на Зейн я беше променило от първия миг, още с първата целувка.

Толи си припомни колко непостоянно беше „въздействието“ на хапчето. Налагаше ѝ се да прави невъзможното, за да остане газирана, трябваше да полага усилия за това като останалите кримита, при нея то не се получаваше естествено като при Зейн.

— Той е прав, Толи — каза Мади. — Ти си успяла някак сама да се излекуваш.

СТУДЕНА ВОДА

Толи стоеше край Зейн. Сега той беше в съзнание и говореше, затова за нея беше по-просто да е тук, отколкото да се бори с онова, което оставаше неизяснено и неизговорено между нея и Давид. Другите ги бяха оставили насаме.

— Разбираше ли какво става с теб?

Зейн помълча, преди да отговори. Сега разговорите с него бяха накъсани от дълги мълчания, също като епическите паузи на Андрю.

— Давах си сметка, че всичко вече е много по-трудно за мен. Понякога ми се налагаше да се съсредоточа, за да продължавам да ходя. Но откакто станах красив, не съм се чувствал по-жив — заслужаваше си да бъде газирани заедно с теб. Представях си, че открием ли новите мъгляни, те ще ми помогнат.

— Те наистина ти помагат. Мади каза, че е вкарала нова... — Толи преглътна мъчително.

— Мозъчна тъкан? — продължи той и се усмихна. — Естествено, чисто нови неврони, направо от калъпа. Сега не ми остава нищо друго, освен да ги изпълня със съдържание.

— И това ще направим. Ще продължаваме да вършим газираци неща — окуражи го Толи, но това обещание прозвуча странно — „ние“ означаваше те двамата със Зейн, сякаш Давид изобщо не съществуваше.

— Стига да е останало достатъчно от мен, което да може да се газира — уморено каза той. — Не че съм изгубил всичките си спомени. По-скоро са засегнати когнитивните процеси и някои от двигателните ми умения.

— Когнитивни ли? Искаш да кажеш мисленето? — ахна Толи.

— Да. И двигателните умения, като ходенето например. — Той сви рамене. — Но мозъкът е създаден така, че да се справя с щетите, Толи. Странно как всяко нещо е складирано там. Когато част от мозъка пострада, не всичко се губи, а само отслабва и се замъглява. Като при махмурлук. — Той се разсмя. — Ама махмурлук от висока класа. Направо няма равен на него. Целият съм в рани от непрекъснатото

лежане. И сякаш всички зъби ме болят от храната на новите мъгляни. А това са само фантомни болки от увреждането на мозъка, както казва Мади. — Той намръщено потърка едната си буза.

Толи взе ръката му.

— Не мога да повярвам колко твърдо приемаш всичко това. Невероятно е.

— Ти ли го казваш, Толи? — Той опита да седне, но треперещото му тяло не успя да се справи с усилието. — Ти се излекува, без мозъкът ти да стане на кайма. Ето на това аз му викам невероятно.

Толи погледна сплетените им ръце. Точно сега изобщо не се мислеше за невероятно. В момента по-скоро се чувстваше мръсна и миризлива, което се допълваше от ужасното чувство, че не е имала смелостта да глътне и двете хапчета, за да предотврати всички страшни последици. Даже нямаше куража да разкаже на Зейн за Давид, пито пък на Давид за Зейн. Жалка работа.

— Как се почувства, като го видя? — попита той.

Тя стъписано погледна Зейн и той се изсмя тихо на изражението и.

— Стига, Толи. Да не реши, че ти чета мислите? Вече и без това получих достатъчно информация по въпроса. Ти ми каза за него, още когато се целунахме за първи път, не помниш ли?

— А, да. — Значи Зейн отдавна е очаквал този момент. Толи също предугаждаше какво ще се случи. Просто не искаше да приеме очевидното. — Да, беше странно да го видя. Определено не очаквах точно той да ме чака на руините. И да останем само двамата, съвсем сами.

Зейн кимна.

— Чакането беше много забавно. Майка му разправяше, че изобщо няма да дойдеш. Че сигурно те е хванало шубето, защото не си излекувана. Намекна, че само си ми подражавала и си се преструвала на газирана.

Толи завъртя очи.

— Тя не ме харесва особено.

— Не думай! — Той се ухили. — Ние двамата с Давид обаче бяхме сигурни, че ще се появиш, рано или късно. Решихме, че...

Толи изпъшка.

— Значи вие двамата сега сте приятели?

Зейн потъна в поредната от мъчително дългите си паузи на мълчание.

— Така си мисля. В началото, когато дойдохме, той много ме разпитваше за теб. Според мен искаше да разбере как те е променило това, че си вече красива.

— Наистина?

— Наистина. Точно той ни посрещна, когато стигнахме руините. Двамата с Крой си бяха устроили бивак и следяха за сигнални ракети. Даже разхвърляли списания за грозните, за да се разбере, че руините отново са обитавани. — Гласът на Зейн ставаше все по-сънлив, сякаш всеки момент щеше да потъне в дълбок сън. — След толкова месеци най-накрая успях пак да го срещна — за първи път, откакто ме хвана шубето. — Той се извърна към нея. — Истински липсваш на Давид, да го знаеш.

— Аз провалих живота му — тихо каза Толи.

— Не си го направила умишлено, сега Давид разбира това. Разказах му, че си била принудена — планирала си да предадеш Мъглата, защото Извънредните са заплашили да те оставят грозна до живот.

— Казал си му за това? — Толи въздъхна дълбоко. — Благодаря ти. Така и не ми се удаде случай да му обясня защо приех да отида в Мъглата и какво използвах, за да ме принудят. Мадри ме накара да тръгна веднага, след като му признах всичко.

— Да. Давид никак не е доволен от това нейно решение, затова искаше пак да говори с теб.

— О — успя само да каже тя. Имаше толкова много неизяснени неща между нея и Давид. Мисълта, че Давид и Зейн са обсъждали подробно нейната история, не я изпълни с възторг, но сега Давид поне знаеше цялата истина. Тя въздъхна. — Благодаря ти, че ми казваш всичко това. Сигурно се чувстваш странно.

— Малко. Но ти не трябва да се измъчваш. За всичко онова, което се е случило, искам да кажа.

— И защо? Аз унищожих Мъглата, бащата на Давид също умря заради мен.

— Всички в града са манипулирани по един или друг начин, Толи. Вече знаем, че целта е да ни накарат да се страхуваме от промяната. Опитах се да обясня това на Давид — от деня на нашето

раждане всичко около нас е програмирано така, че да ни държи под контрол.

Тя поклати глава.

— Това не е оправдание да предадеш приятелите си.

— Е, аз го направих, при това много преди ти да срещнеш Шай. Когато става дума за Мъглата, моята вина е не по-малка от твоята.

Тя го погледна, отказвайки да повярва на ушите си.

— Ти?! Как така?

— Разказвал ли съм ти как се запознах с д-р Кейбъл?

Толи впи очи в него, давайки си сметка, че двамата така и не успяха да довършат този разговор.

— Не, не си.

— През нощта, когато нас двамата с Шай ни хвана шубето, повечето от моите приятели заминаха за Мъглата. Охраната на общежитието знаеше, че съм техният лидер, затова започнаха да ме разпитват къде са избягали. Аз го играех твърдо и дума не казах. Затова накрая от „Извънредни ситуации“ дойдоха и ме прибраха. — Той сниши глас, сякаш белезницата все още беше на китката му. — Заведоха ме в управлението отвъд индустриалния пръстен, също както са постъпили с теб. Опитах се да се държа, но те ме заплашиха. Казаха, че ще ме направят един от тях.

— Един от тях ли? Извънреден! — Толи едва си поемаше дъх.

— Точно така. След такава заплаха да си с красив ум вече не ми изглеждаше чак толкова зле. Затова им казах всичко, което зная. Казах им, че Шай също е трябвало да избяга, но и тя се е изплашила в последния момент — ето защо знаеха за нея. Сигурно затова са започнали те да наблюдават. — Гласът му потрепери.

Толи примигна.

— Да ме наблюдават, когато станахме приятелки.

Той уморено кимна.

— Ето, виждаш ли? От мен тръгва всичко, защото не заминах, когато трябваше. Никога не бих те съдил за онова, което се е случило в Мъглата, Толи. Вината е колкото твоя, толкова и моя.

Тя взе ръката му в своята и разтърси енергично глава. Не можеше той да поеме цялата вина, не и след всичко, през което премина.

— Не, Зейн, не. Не може да е твоя вината. Случило се е толкова отдавна. — Тя въздъхна. — Може би никой от нас не бива да се

самообвинява.

Двамата замълчаха, а последните думи на Толи продължаваха да звънтят в главата ѝ. Сега, когато Зейн лежеше пред нея и половината му мозък не действаше, какъв беше смисълът да вадят на бял свят стари грехове — негови, нейни, или на някой друг. Може би омразата между нея и Мади беше също толкова безсмислена като кръвната вражда между хората от селото на Андрю и скитниците. Ако всички занапред ще живеят заедно в Новата Мъгла, трябва да загърбят миналото и да започнат на чисто.

И все пак всичко продължаваше да е толкова объркано.

Толи бавно си пое дъх, после каза:

— Е, какво мислиш за Давид?

Зейн сънливо зарея поглед към сводестия купол.

— Той е много силен и емоционален. Наистина е сериозен човек. Но не е газирани като нас. Нали знаеш това?

Тя се усмихна и стисна ръката му.

— Да, зная го.

— И е малко нещо грозен.

Тя кимна, припомняйки си как в Мъглата Давид винаги я гледаше така, сякаш е красива. Понякога и на нея се случваше да го гледа и да се чувства все едно вижда красиво лице. Възможно е, когато истински се излекува, тези мигове да се върнат отново. Но може и да изчезнат завинаги. Не заради последиците от операцията, а защото е минало много време и заради онова, което се случи между нея и Зейн.

Когато Зейн най-после заспа, Толи реши да се изкъпе. Фаусто и обясни как да стигне до потока от другата страна на планината, скован от лед по това време на годината, но достатъчно дълбок, за да се потопи цялата.

— Само си вземи яке с термостат — каза той. — Иначе ще замръзнеш, преди да успееш да се върнеш обратно.

Толи беше готова по-скоро да умре от студ, отколкото да воня. Ето защо се нуждаеше от нещо много повече от обтриване с мокра кърпа, за да се почувства пак чиста. Искеше да остане и за малко сама. Освен това се надяваше шокът от ледената вода да възстанови самообладанието ѝ, за да събере кураж и да говори с Давид.

Докато се спускаше надолу със сърфа в бистрия въздух на късния следобед, Толи се изуми колко чисто и сияйно е всичко

наоколо. Все още не можеше да повярва, че не е взела истинско хапче — чувстваше се газирана както обикновено. Мади беше измърморила нещо за „плацебо ефект“ — щом вярваш, че си излекуван, това е достатъчно да оправи мозъка ти. Но Толи знаеше, че има и нещо друго, освен това.

Зейн я промени. Още от първата им целувка, даже преди лекарството, неговото присъствие я караше да се чувства газирана. Толи се запита дали изобщо има нужда от лекарство, или може да поддържа това състояние сама. Мисълта, че ще се наложи да погълне същото хапче, което сега унищожаваше мозъка на Зейн, не я изпълваше с въодушевление, дори ако веднага след това изпие и антихапче. Защо просто не си спести и двете и не разчита на магията на Зейн? Двамата можеха взаимно да си помогнат — той да възстанови връзките в мозъка си, а Толи да се пребори с красивия ум.

Двамата заедно стигнаха дотук все пак. Даже преди хапчетата, те вече бяха се променили, влияейки си един на друг.

Давид, разбира се, също беше спомогнал за промяната на Толи. Докато двамата бяха в Мъглата, именно той я убеди да остане в дивото, нещо повече — да бъде грозна за цял живот, като се откаже от бъдещето си в града. Целият ѝ свят се преобърна за тези две седмици в Мъглата, започвайки с какво? С първата целувка между нея и Давид.

— И това ако не е късмет! — промърмори под нос Толи. — Спящата красавица с двама принца.

Но какво трябваше да прави от тук нататък? Да избира между Давид и Зейн? Особено сега, когато и тримата живееха във форт „Мъглата“? Не беше никак честно да се окаже в това положение. Толи едва си спомняше Давид, когато срещна Зейн — но не по нейно желание бяха заличили спомените ѝ, в края на краищата.

— Приемете отново моите благодарности, д-р Кейбъл — каза гласно тя.

Водата изглеждаше наистина студена.

Толи лесно проби тънкия лед и сега боязливо гледаше клокочещия поток под него. Може пък лошата миризма да не беше най-лошото нещо на света. Нали пролетта ще дойде след някакви си три-четири месеца.

Тя потрепери и увеличи температурата на взетото назаем яке, после въздъхна и започна да се съблича. Е, поне нямаше съмнение, че

тази ледена баня ще ѝ подейства много газиращо.

Толи размаза течния сапун по себе си и втри малко в косата си, преди да скочи във водата, разчитайки да се задържи поне десет секунди в замръзналия поток. Знаеше отлично, че се налага да скочи — никакво предварително топене само на единия крак, или пък бавно влизане във водата. Само силата на гравитацията щеше да я удържи, щом веднъж кожата ѝ докосне студената вода.

Тя си пое дълбоко въздух, задържа го и скочи в потока.

Ледената вода я стисна като в менгеме, изкара въздуха от дробовете ѝ и скова мускулите ѝ. Тя уви ръце около себе си и се сви на кълбо в плиткия басейн, но студът прониза плътта и стигна чак до мозъка на костите.

Толи правеше усилие да си поеме въздух, но успяваше само хрипливо и плитко да диша, а тялото ѝ се тресеше, сякаш беше счупено на две. С титанично усилие на волята тя потопи глава под водата, заглушавайки звуците на света, хрипливото си дишане и клокоченето на потока, което се превърна в глухо буботене. Започна бясно да трие косата си с треперещи ръце.

Когато главата ѝ отново изскочи на повърхността, Толи си пое дълбоко въздух и установи, че се смее — всичко наоколо беше станало необикновено светло и чисто; светът сега беше много по-газиран, отколкото можеха да го направят чаша кафе или бутилка шампанско; сетивата ѝ — много по-изострени в сравнение с мига, когато пропадеше със сърфа и земята летеше шеметно срещу нея. Тя полежа за миг във водата, удивявайки се на всичко наоколо — на ясното небе, на съвършенството на близкото голо дърво.

Толи си спомни първото си къпане в студена вода на път за Мъглата. И как то промени гледната ѝ точка към света — още преди операцията, още преди да срещне Давид и когато изобщо не подозираше за съществуването на Зейн. Още тогава съзнанието ѝ започна да се променя и тя за първи път осъзна, че на природата не ѝ е нужна операция, за да стане красива, тя просто беше красива.

Може би и на нея не ѝ трябваше красив принц, за да остане будна — нито пък грозен, ако това изобщо имаше значение. Толи се беше излекувала и без хапче и стигна чак дотук съвсем сама. Не беше чувала досега някой да е успял да избяга от града два пъти.

Възможно е открай време да си е газирана, просто това да е лежало скрито някъде дълбоко в нея. И е достатъчно да се влюби в някого, да поживее в дивото или просто да се хвърли в ледената вода, за да изскочи то на повърхността.

Толи все още лежеше в потока, когато го чу: дрезгав вик, който идваше откъм небето.

Изпълзя бързо от водата и вятърът навън, който я преряза, ѝ се стори дори по-студен от ледения бързей. Хавлиените кърпи се бяха втвърдили от студа и тя все още се опитваше да се подсуши, когато сърфът изскочи пред нея и спря на няколко метра.

Давид едва ли забеляза, че е гола. Той скочи от дъската и се втурна към нея, стискайки нещо в ръка. Закова се до купчината струпани на брега вещи и размаха уреда — сканираше за следачи, досети се тя.

— Не си ти — каза най-накрая той. — Знаех си, че не си ти.

Толи навлече дрехите си.

— Но нали ти вече...

— Сигналът току-що се появи от нищото, предава нашите координати. Прихванахме го с радиото, но още не сме го локализирали. — Той сведе очи към вещите ѝ, лицето му още светеше от огромно облекчение. — Но не ти си го донесла.

— Разбира се, че не съм. — Толи седна, за да нахлузи ботушите си. Разтуптяното ѝ сърце постепенно изтикваше студа от тялото ѝ. — Не сканираш ли всички, които се присъединяват към вас?

— Да, но бързът има и латентен период — започва да изпраща сигнал само ако някой го активира; освен това може да е програмиран да се задейства в точно определен момент. — Погледът му обходи хоризонта. — Извънредните скоро ще са тук.

Тя се изправи.

— Значи бягаме.

Той поклати глава.

— Не можем да отидем никъде, преди да го открием.

— Защо? — Тя си сложи противоударните гривни.

— Отне ни месеци наред, докато се снабдим с всички необходими провизии, Толи. Сега не можем просто така да ги изоставим, не и след като ти и кримитата се присъединихте към нас.

Но не знаем какви предпазни мерки да вземем, докато не открием източника на сигнала. А той като че ли идва отвсякъде.

Толи вдигна раницата си, щракна с пръсти и сърфът ѝ се издигна във въздуха. Когато стъпи върху него с все още прояснен от студената баня ум, тя се сети за нещо, което чу тази сутрин.

— Зъбобол — каза тя.

— Какво?

— Зейн беше в болницата преди две седмици. Вътре в него е.

СЛЕДАЧЪТ

Двамата се понесоха обратно към планината, преодолявайки с усилие гравитацията при всеки вираж. Толи летеше първа, убедена, че подозренията ѝ са основателни. Лекарите в болницата бяха приспали Зейн за няколко минути, докато оправят счупената му ръка. Сигурно точно тогава са поставили и следача в зъбите му. Естествено градските лекари не биха направили подобно нещо на своя глава — това беше работа на „Извънредни ситуации“.

Когато пристигнаха, в лагера цареше хаос. Новите мъгляни и кримитата сновяха като мравки навън и навътре през вратата на обсерваторията, мъкнеха екипировка, дрехи и храна и ги трупаха на две купчини пред Крой и Мади, които бясно махаха със скенерите над всеки предмет. Други трескаво отново опаковаха провереното, готови да отлетят веднага, щом открият следача.

Толи вирна носа на сърфа, издигна се високо и кацна далече от хаоса, право върху напукания купол. Когато дъската стигна максимална височина, левитаторите леко поддадоха, после отново се стабилизираха, защото магнитите откриха металната конструкция на обсерваторията.

Отворът в купола беше достатъчно широк, за да се промъкне през него и Толи се понесе право надолу през димния стълб над огъня, приземявайки се точно край импровизираното легло на Зейн.

Той я погледна със слаба усмивка.

— Отлично изпълнение, Толи.

Тя приклепна край него.

— Кой зъб те боли?

— Какво става? Всички са се побъркали.

— Кой зъб те боли, Зейн? Трябва да ми го покажеш.

Той се намръщи, но пъкна треперещ пръст в устата си, опипвайки внимателно дясната страна. Толи му блъсна ръката и разтвори още по-широко устата му, а той заскимтя недоволно.

— Шшт! Ще ти обясня всичко след минутка.

Видя го дори на мъждивата светлина — един зъб беше издаден по-напред от останалите и емайльт му не бе така съвършено бял — доста прибързано свършена стоматологична работа, разбира се.

Сигналът идваше от Зейн.

От пронизителното бибиране на скенера ухото й писна: Давид я беше последвал през отвора на купола. Сега размахваше скенера пред лицето на Зейн и уредът гневно пищеше.

— В устата му ли е? — попита Давид.

— В зъба му! Повикай майка си.

— Но, Толи.

— Извикай я! Двамата с теб няма да можем да извадим зъба!

Той сложи ръка на рамото й.

— Нито пък тя. Не и за няколко минути.

Тя се изправи, втръчена в грозното му лице.

— Какво искаш да кажеш, Давид?

— Налага се да го оставим. Те скоро ще са тук.

— Не! — извика тя. — Доведи майка си!

Давид изруга, обърна се и побягна към вратата на обсерваторията. Толи отново погледна надолу към Зейн.

— Какво става? — попита той.

— Сложили са ти следач, Зейн. Докато беше в болницата.

— О — успя само да каже той и потърка челюстта си. — Не знаех, Толи, честно. Мислех, че зъбоболът е заради недобре обработената храна на мъгряните.

— Естествено, че не си знаел. По време на процедурата си бил в безсъзнание, не помниш ли?

— Те наистина ли ще ме зарежат тук?

— Няма да им позволя. Обещавам.

— Не мога да се върна — немощно каза той. — Не искам пак да ме превърнат в красив ум. Толи сухо преглътна. Ако Зейн се върнеше обратно в града, лекарите щяха да причинят аномалия и на присадената мозъчна тъкан. И мозъкът му щеше да се нагоди спрямо нея. Какъв шанс имаше тогава той да остане газирани?

Тя не можеше да допусне това.

— Ще те взема на моя сърф, Зейн — ако се налага, ще избягаме само двамата. — Мисълта й трескаво препускаше. Първо трябваше да се отърве от следача. Но не можеше просто да избие зъба му с някой

камък. Толи се огледа за подходящо пособие, но новите мъгляни бяха изнесли всичко навън за сканиране.

От мрака се дочуха гласове. Бяха Мади, Давид и Крой. Толи забеляза, че Мади носи форцепс и сърцето ѝ прескочи.

Мади коленичи край Зейн и отвори устата му. Той отново простена от болка, когато металът докосна зъбите му.

— Внимавай — тихо помоли Толи.

— Дръж това — подаде ѝ фенерче Мади. Когато Толи насочи светлината към устата на Зейн, зъбът с по-различен цвят се отвори ясно сред останалите. След малко Мади каза: — Това не е добре. — После пусна главата му, тя падна като отсечена върху одеялата, Зейн изпъшка и затвори очи.

— Просто го извади!

— Имплантирали са го в костта. — Тя се обърна към Крой. — Приключвайте със събирането на багажа. Трябва да бягаме.

— Направи нещо за него! — извика Толи.

Мади дръпна фенерчето от ръката ѝ.

— Толи, вградено е в костта. Трябва да му разбия челюстта, за да го махна.

— Тогава не го вади, просто го накарай да млъкне. Строши зъба! Той може да го понесе! Мади поклати глава.

— Зъбите на красивите се изработват от същия материал, от който правят крилете на самолетите. Не може просто така да се строят. Ще ми трябват специални зъбни наночастици, за да го разбия. — Тя обърна лъча на фенерчето към Толи и посегна към устата ѝ.

Толи рязко се извърна.

— Какво правиш?

— Искам да съм сигурна за теб.

— Но аз не съм ходила в бол... — понечи да протестира Толи, но Мади насила отвори устата ѝ, Толи гневно изръмжа, но все пак я остави да погледне вътре за кратко; щеше да свърши по-бързо от един спор. Когато Мади най-накрая изсумтя и я остави на мира, Толи язвително попита: — Доволна ли си?

— Засега. Но се налага да оставим Зейн тук.

— Не си го и помисляй! — изкрещя Толи.

— Те ще са тук в следващите десетина минути — обади се Давид.

— За по-малко от десет минути — изправи се Мади.

Пред погледа на Толи играеха светли кръгове от насоченото в очите ѝ фенерче. Почти не можеше да различи лицата им и да види тяхното изражение. Не проумяваха ли какво преживя Зейн, за да дойде тук, какво пожертва за това лекарство?!

— Аз няма да го изоставя.

— Толи... — започна Давид.

— Това няма значение — прекъсна го Мади. — Технически погледнато, тя все още е красив ум.

— Не е вярно, не съм!

— Даже не си взела правилното хапче. — Мади сложи ръка на рамото на Давид. — Толи все още има мозъчна аномалия. Сканират ли мозъка и, дори няма да се наложи пак да я слагат под ножа. Ще си помислят, че просто е решила да се поразходи дотук.

— Мамо! — извика Давид. — Няма да я оставим!

— Нито аз ще дойда с вас — каза Толи.

Мади поклати глава.

— Може би мозъчната аномалия наистина не е от толкова голямо значение, колкото предполагах. Баща ти мислеше, че красивият ум е естествено състояние за повечето хора. Те искат да са празноглави, мързеливи, суетни — Мади хвърли поглед към Толи — и егоисти. Не е нужно много, за да започне да доминира точно тази част от личността им. Според баща ти някои хора не си представят живота по друг начин.

— Аз е бил прав — тихо каза Толи. — Сега съм излекувана.

Давид мъчително простена.

— Излекувана или не, Толи, ти не можеш да останеш тук. Не искам пак да те загубя! Мамо! Направи нещо!

— Щом искаш да спориш с нея, давай! — Мади се завъртя на пети и се отправи към изхода на обсерваторията. — Заминаваме след две минути — извика пътъом тя, без дори да се обърне. — С теб, или без теб.

Давид и Толи постояха мълчаливо няколко секунди. Чувстваха се също като сутринта при руините, когато никой от двамата не знаеше какво да каже отначало. Все пак лицето на Давид вече не я шокираше толкова, даде си сметка Толи. Дали защото всичко беше заложено на карта, или пък ледената баня прочисти главата и от последните

остатъци на красивия ум. Или просто са ѝ трябвали няколко часа, за да направи разлика между сънищата и реалността.

Давид не беше принц — независимо дали е красив, или не. Той беше първото момче, в което тя се влюби, но нямаше да остане и последното. Времето и новите преживявания промениха онова, което се случи между тях.

По-важното обаче беше, че сега до нея има друг. Вярно, крайно несправедливо е операцията да заличи спомените ѝ с Давид, но на тяхно място вече имаше нови и тя не можеше просто да ги замени със старите. Двамата със Зейн се газираха един друг, заедно бяха оковани в белезници и заедно избягаха от града. Затова не можеше да го изостави в такъв момент само защото някой беше ограбил част от мозъка му.

Толи отлично знаеше какво е да си съвсем сам, изправен срещу града.

Зейн беше единственият човек в живота ѝ, когото не беше предала и нямаше намерение да го прави точно сега. Тя взе ръката му.

— Няма да го изоставя.

— Разсъждавай логично, Толи — бавно започна Давид, обръщайки се към нея, сякаш беше малко дете, — даже и да останеш, ти не можеш да помогнеш на Зейн. Просто ще заловят и двамата ви.

— Майка ти е права. Те не могат да направят нищо повече на мозъка ми, а аз ще му помогна, ако съм до него в града.

— Можем тайно да вкараме лекарство за Зейн, така, както направихме за теб.

— Аз нямах нужда от лекарство, Давид. Може и със Зейн да е било така. Аз ще го поддържам газирани и ще му помогна да си възстанови унищожените връзки в мозъка. Но без мен той няма никакъв шанс.

Давид понечи да каже нещо, но замлъкна като ударен от гръм. Когато заговори отново, гласът му беше променен и очите му се присвиха.

— Оставаш при него само защото е красив.

Толи се облеци.

— Какво!

— Не схващаш ли? Винаги си го твърдяла: това е резултат от еволюцията. Откакто твоите приятелчета кримита са тук, мама ми обясни как въздейства красотата. — Той посочи към Зейн. — Той има

същите големи, невинни очи и по детски съвършена кожа. За теб той е като бебе, като изпаднало в беда дете и ти искаш да му помогнеш на всяка цена. В момента не разсъждаваш трезво. Жертваш се за него само защото той е красив.

Толи гледаше Давид с недоумение. Как смееше да говори така с нея?! Дори самият факт, че сега стои пред него, доказваше, че може да отговаря за постъпките си.

После тя осъзна какво става всъщност: Давид просто повтаряше думите на Мади. Тя сигурно го е предупредила да не се доверява на чувствата си, когато види новата Толи. Мади не искаше нейният син да се превърне в заблуден грозен, който боготвори земята, по която стъпва Толи. Затова сега Давид смяташе, че единственото важно за нея е красивото лице на Зейн.

Давид продължаваше да мисли, че тя е някакво градско дете. Сигурно дори не вярваше, че е излекувана. Може би така и не беше успял да ѝ прости.

— Това няма нищо общо с външния вид на Зейн, Давид — каза тя с треперещ от гняв глас. — В негово присъствие се чувствам газирана, двамата поехме много рискове и ги преодоляхме. Сега аз можех да лежа на неговото място и той щеше да остане край мен, ако е така.

— Така сте програмирани!

— Не. Така е, защото го обичам.

Давид понечи да каже нещо, но се задави.

Тя въздъхна.

— Върви, Давид. Въпреки заплахата на майка ти, тя няма да тръгне без теб. Всички ви ще заловят, ако не се махнеш още сега.

— Толи.

— Върви! — извика тя. Ако в този момент Давид не хукнеше към изхода, всички нови мъгляни щяха да умрат и вината отново щеше да е нейна.

— Но ти не можеш...

— Разкарай грозната си физиономия от тук! — изпищя Толи.

Ехото от писъка ѝ се заблъска в стените на обсерваторията и се върна при нея точно в мига, когато обърна гръб на Давид. Тя повдигна главата на Зейн и го целуна. Хвърлената в лицето на Давид обида постигна желанния ефект, но тя нямаше сили да го погледне отново,

дори след като чу стъпките му да се отдалечават в мрака, отначало бавно, после тичешком.

С периферното си зрение мерна трепкащи очертания. Това обаче не бяха сенки от пламъците на огъня — беше нейното сърце, което биеше така учестено, че можеше да види препускащата по вените ѝ кръв, която пулсираше силно в очите ѝ, сякаш искаше да изскочи навън.

Нарече Давид грозен. Той никога нямаше да забрави това, нито пък тя.

Бях принудена да използвам тази дума, каза си. Всяка секунда беше от значение, а нищо друго не би го отблъснало толкова категорично. Аз направих своя избор.

— Ще се погрижа за теб — каза гласно тя.

Той едва откряна клепачи и немощно се усмихна.

— Хм, надявам се нямаш нищо против да се направя, че припадам при тази новина.

Толи сподавено се засмя.

— Добро хрумване.

— Наистина ли можем да избягаме? В момента едва ли съм в състояние да се изправя.

— Не. Те просто ще ни намерят тук.

Той докосна зъба си с език.

— О, да, доста е гадно. А заради мен едва не изловиха всички.

Тя вдигна рамене.

— Просто защото си дошъл дотук. Само заради това.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш с мен?

— По всяко време мога да избягам от града, Зейн. Мога да спася теб, Шай и всички останали, които останаха. Сега съм излекувана завинаги. — Толи се загледа към изхода, наблюдавайки как сърфовете един по едни се вдигат във въздуха. Напускаха всички, без изключение. Тя отново сви рамене. — Няма връщане назад. Пък и ако сега хукна подир Давид, това само ще ми развали чудната раздяла с него.

— Да, сигурно е така — тихичко се засмя Зейн. — Ще ми направиш ли една услуга, Толи? Ако някога решиш да късаш с мен, просто ми остави пинг.

Тя отвърна на усмивката му.

— Дадено. Но само ако обещаеш никога вече да не си слагаш ръката в трошачката.

— Имаш го. — Зейн погледна пръстите си, после ги сви в юмрук. — Страх ме е. Искам да остана газирани.

— Пак ще бъдеш газирани. Аз ще ти помогна.

Той кимна и стисна ръката и. Гласът му потрепери, когато каза:

— Мислиш ли, че Давид е прав? Че ме избра само заради големите ми красиви очи?

— Не. Мисля, че причината е в онова, което казах. И което ти каза, преди да скочиш от балона. — Тя сухо преглътна. — А ти как смяташ?

Зейн се отпусна назад, затвори очи и мълча толкова дълго, че Толи го помисли за заспал. После обаче тихо промълви:

— Може и двамата с Давид да имате право. Сигурно човешките същества наистина са така устроени да си помагат един на друг, дори да се влюбват. Но въпреки че това ни е по природа, Толи, не означава, че то е лошо. И двамата с теб имахме на разположение цял град с красиви, между които да избираме, а накрая все пак се събрахме.

Тя взе ръката му и прошепна:

— Радвам се, че го направихме.

Зейн се усмихна, после пак затвори очи. Миг по-късно тя забеляза как дишането му отслабва и си даде сметка, че отново беше загубил съзнание. Поне от щетите в мозъка му имаше и някаква полза.

Толи почувства, че последните капчици енергия напускат тялото ѝ и тя също иска да заспи, да прекара в безсъзнание следващите няколко часа и да се събуди направо в града — отново като прикованата принцеса, а всичко останало да се окаже един лош сън. После положи глава на гърдите на Зейн и затвори очи.

Пет минути по-късно дойдоха агентите от „Извънредни ситуации“.

ИЗВЪНРЕДНИТЕ

Писъкът на автолетите изпълни обсерваторията и отекна в стените като крясъка на хищни птици. Вихрушката от витлата им нахлу през отвора в купола и събуди заспалия огън, който отново лумна в пламъци. Във въздуха се вдигнаха облаци прах, а през вратата нахлуха сиви фигури, които заеха позиция в сенките.

— Тук има нужда от лекар — извика Толи с колебливото гласче на красива. — Става нещо лошо с моя приятел.

От мрака изникна агент на Извънредните. Носеше оръжие.

— Не мърдай. Не искаме да те нараним, но ще го направим, ако се наложи.

— Само помогнете на приятеля ми — каза тя. — Той е болен. — Колкото по-скоро лекарите от града успееш да прегледат Зейн, толкова по-големи шансове имаше той. Може пък те да се справят по-добре от Мади.

Извънредният каза нещо по мобилния телефон в ръката си, а Толи отново се загледа в Зейн. В полуотворените му очи се мерна страх.

— Всичко е наред — каза тя. — Те ще ти помогнат.

Зейн мъчително преглътна и Толи видя, че ръцете му треперят — с идването на преследвачите и последните останки от неговата храброст се бяха изпарили.

— Ще направя всичко възможно да бъдеш излекуван, каквото и да струва това — каза тя.

— Медицинският екип пристига — обяви извънредният и Толи красиво му се усмихна. Имаше вероятност градските лекари погрешно да приемат състоянието на Зейн за мозъчно заболяване; нищо чудно обаче да се досетят, че някой е направил опит да излекува неговата аномалия, но никога не биха разбрали за промяната, настъпила при Толи. Тя щеше да продължава да се преструва, че просто е дошла дотук на по-дълга разходка, както предположи Мади. В момента нея не я заплашваше операция.

Не е изключение Зейн пак да се излекува от красивия ум с помощта на още хапчета. А защо да не оздравеят и всички жители на града? След бягството с балона и поредното им „спасяване“ от Извънредните, Толи и Зейн щяха да станат още по-популярни. Това би им позволило да предприемат нещо много по-мощно, което Извънредните вече да не могат да предотвратят.

Откъм сенките се разнесе остър като бърсна глас и Толи потрепери.

— Очаквах да те намеря тук, Толи. — Д-р Кейбъл пристъпи напред в осветения кръг, протягайки пръсти към огъня, сякаш се беше отбила само да се постопли.

— Здравейте, д-р Кейбъл. Ще помогнете ли на приятеля ми?

Вълчата усмивка на жената просветна в мрака.

— За зъбобола ли?

— Нещо по-лошо — поклати глава Толи. — Той не може да се движи и едва говори. Нещо лошо става с него.

През вратата на обсерваторията нахлуха още извънредни, трима от тях караха носилка и бяха облечени в сини, вместо в сиви копринени костюми. Те избутаха Толи настрани и оставиха носилката на пода до Зейн. Той затвори очи.

— Не се безпокой — каза д-р Кейбъл. — С него всичко ще бъде наред. Знаем за състоянието му от вашето кратко посещение в болницата. По всичко личи, че някой е пробутал на Зейн мозъчни наночастици. А това е много опасно за красивата му глава.

— Знаели сте, че е болен? — изправи се Толи. — Тогава защо не го оправихте?

Д-р Кейбъл я потупа по рамото.

— Прекратихме действието на наночастиците. Но малкият имплант в зъба му беше програмиран да предизвиква главоболията — лъжливи симптоми, които да ви мотивират.

— Играли сте си с нас — каза Толи, наблюдавайки как Извънредните изнасят Зейн.

Д-р Кейбъл огледа обсерваторията.

— Искях да разбера какво сте намислили и къде се каните да отидете. Предполагах, че ще ни отведете до тези, които са отговорни за болестта на младия Зейн. — Тя сви вежди. — Смятах да не избързвам с активирането на следача, но след като ти се отнесе толкова грубо с

моя добър приятел д-р Бален тази сутрин, прецених, че е време да дойдем и да те върнем у дома. Определено знаеш как да причиняваш неприятности.

Толи замълча, но мисълта ѝ трескаво препускаше. Следачът в зъба на Зейн е бил активирал дистанционно, но не и преди останалите учени от екипа да открият д-р Бален. Значи Толи за пореден път беше довела Извънредните със себе си.

— Трябваше ни кола, за да се махнем — каза тя, опитвайки се да звучи като красива, — но се изгубихме.

— Да, открихме колата в руините. Но не вярвам да си дошла пеша дотук. Кой ти помогна, Толи?

Тя тръсна глава.

— Никой.

Агент от Извънредните в сива коприна приближи д-р Кейбъл и ѝ докладва отсечено. Толи настръхна от неговия глас бръснач, но не успя да улови смисъла на набързо произнесените думи.

— Пратете новациите след тях — заповяда д-р Кейбъл, после се обърна към Толи. — Значи, казваш, никой не ти е помагал. А какво ще кажеш за огньовете, на които е приготвяна храна, за капаните за дивеч в гората и за отходните места наоколо? По всичко личи, че тук са лагерували доста хора и те съвсем скоро са напуснали мястото. — Тя поклати шава. — Жалко, че не дойдохме по-рано.

— Няма да успеете да ги заловите — каза Толи с усмивка на красива.

— Мислиш ли? — Зъбите на д-р Кейбъл се обагриха в червено в заревото на пламъците. — Ние също имаме няколко нови трика, които да ви демонстрираме, Толи.

Жената се обърна и тръгна към изхода. Когато Толи понечи да я последва, извънредният стисна рамото ѝ в желязна хватка и я принуди да седне край огъня.

Отсечени заповеди и шум от кацаци новопристигнали автолети проникнаха под купола, но Толи не се опита да погледне през изхода, за да види какво става, а продължи да се взира отчаяно в пламъците.

Сега, когато и Зейн го нямаше вече, тя с пълна сила усети поражението си. Д-р Кейбъл за пореден път свършено я изигра, подмамвайки я да открие Новата Мъгла и неволно пак да предаде

всички. А след последните й думи към Давид, сега сигурно и той я мразеше.

Единствената й утеха беше, че поне Фаусто и останалите кримита успяха да избягат от града, дано да е завинаги. Те и новите мъгляни имаха преднина от няколко минути. В никакъв случай не биха могли да се изплъзнат на колите на Извънредните, ако летят по права линия, затова пък техните сърфове бяха много по-маневрени. Сега, когато следачът на Зейн не издаваше местоположението им, можеха просто да изчезнат в гъстата гора. Благодарение бунта на Толи и Зейн редиците на новите мъгляни се попълниха с няколко десетки нови членове. А след като лекарството вече беше тествано, щяха да го внесат тайно в града, да го раздадат на жителите му и тогава сигурно всички щяха да се освободят.

Може поне този път победителят да не е градът.

Пленничеството можеше да се окаже най-правилното решение за Зейн. Лекарите в града щяха много по-добре да се погрижат за него от банда бегълци извън закона. Толи се съсредоточи върху планиране на това как да му помогне да се възстанови и отново да го газира, ако се наложи.

Може би всичко отново трябваше да започне с целувка.

Малко повече от час след пристигането на Извънредните огънят угасна и Толи отново усети студа. Тя увеличи максимално термостата на якето си. В същия момент някаква сянка трепна в червения сноп светлина от залязващото слънце, който проникваше през отвора на купола.

Толи трепна. Някой се спускаше със сърф отгоре. Дали Давид не се връща да я спаси? Тя поклати глава. Мади никога не би го допуснала.

— Хванахме двама от тях — разнесе се остър глас откъм дъската. В мрака изплющя сивата коприна на униформите на Извънредните — още две фигури минаваха през пукнатината в купола. Сърфовете бяха по-дълги от нормалните, а в двата им края имаше ветрилообразни перки. Витлата им разпиляха въглените на огъня.

Значи това бил новият трик на Извънредните, помисли си Толи. Те вече разполагаха със сърфове, идеални за проследяване на новите мъгляни. Тя се запита кого ли са хванали.

— Грозни, или красиви — извика в отговор д-р Кейбъл. Толи вдигна очи и видя, че жената се беше върнала край огъня.

— Само двойка кримита. Всички грозни се измъкнаха — долетя отговорът. Толи успя да разпознае гласа, въпреки острия тембър.

— О, не — тихо простена тя.

— О, да, Толи-ва. — Фигурата скочи от сърфа и закрачи към огъня. — Нова хирургична операция! Харесва ли ти?

Беше Шай. Сега вече агент на Извънредните.

— Д-р Ка, нека си направя още няколко татуировки. Не са ли направо зашеметяващи?

Толи гледаше приятелката си, стъписана от нейната трансформация. Виещите се линии на татуировките я покриваха цялата, сякаш кожата на Шай беше оплетена в някаква пулсираща черна паяжина. Лицето ѝ беше изпито и жестоко, а горните ѝ зъби бяха с изпилени остри триъгълни краища. Сега беше още по-висока, с чисто нови яки мускули по разголените ръце. Белезите от предишните самонаранявания личаха ясно, очертани от плетеницата на татуировките. Очите ѝ святкаха хищнически в светлината на огъня, преливайки от червено във виолетово при играта на пламъците.

Тя, разбира се, все още беше красива, но нейната жестока животинска грациозност предизвика тръпка на ужас у Толи, сякаш беше видяла ярко оцветен паяк да плете мрежата си.

След нея кацнаха и другите сърфове. Хо и Таке, приятелчетата на Шай от нарязаните, всеки от тях хванал по едно отпуснато тяло. Толи сбърчи вежди като видя, че са хванали Фаусто — той не беше се качвал на сърф допреди няколко дни. Дано поне останалите са се спасили и Давид да е вече в безопасност.

Новата Мъгла все още беше жива.

— Намираш ли новата ми операция за разкрасяваща, Толи-ва? — попита Шай. — Не е ли малко прекалена за твоя вкус?

Толи уморено поклати глава.

— Не. Много е газирана, Шай-ла.

Лицето на Шай се изкриви в озъбена жестока усмивка.

— Като за космическа сума мили-Елени, а?

— Най-малко. — Толи обърна гръб на старата си приятелка и се загледа в огъня.

Шай седна край нея.

— Да си Извънреден е много по-газиращо, отколкото можеш да си представиш, Толи-ва. Всяка секунда е направо главозамайваща. Ето, сега чувам биенето на сърцето ти и електрическото жужене на якето ти, с което се опитваш да се стоплиш. Мога да надуша страха ти.

— Не ме е страх от теб, Шай.

— Изплашена си, макар и малко, Толи-ва. Лъжите ти вече не минават пред мен. — Шай обви с ръка раменете на Толи. — Ей, помниш ли ония откачени лица, които правех на компютъра, докато бяхме грозни? Д-р Ка ми разреши сега да ги използвам. Нарязаните могат да си направят каквато поискат операция. Даже Комитетът по красотата няма думата по въпроса за нашия външен вид.

— Това сигурно е страхотно за теб, Шай-ла.

— Аз и нарязаните сме най-газираното нещо в „Извънредни ситуации“. Нещо като най-извънредни от Извънредните. Това не е ли истинско щастоделие?

Толи се обърна с лице към нея, опитвайки се да проникне зад святкащите червено-виолетови очи. Въпреки жаргона на красивите, който Шай все още използваше, тя почувства в гласа ѝ силата на един трезв и студен разум, усети нейното безсърдечно удоволствие, че най-после е хванала в капан своята предателка.

Шай се беше превърнала в някакъв съвсем нов вид на жестоките красиви. Толи ясно го виждаше. Беше по-лоша дори от д-р Кейбъл. В нея не беше останало почти нищо човешко.

— Наистина ли си щастлива, Шай?

Устата на Шай потрепери, заострените ѝ зъби прехапаха за миг долната устна, после тя кимна.

— Вече да, щом мога да те върна обратно, Толи-ва. Никак не беше мило всички вие да ме зарежете така. Тотално мъкоделие.

— Искрахме да дойдеш с нас, Шай, кълна се. Оставих ти цял куп пингове.

— Тогава бях заета. — Шай ритна тлеещите въглени с върха на ботуша. — Да се режа. И да търся лек. — Тя изсумтя. — Освен това вече достатъчно поживях в дивото. Пък и в края на краищата сега пак сме заедно, ти и аз.

— Сега сме една срещу друга — едва чуто прошепна Толи.

— В никакъв случай, Толи-ва. — Ръката на Шай грубо стисна рамото ѝ. — Писна ми вече от всичките тия недоразумения и омразата

между нас. Отсега нататък двете сме най-добри приятелки завинаги.

Толи стисна очи — значи това беше отмъщението на Шай.

— Искам те при Нарязаните, Толи. Това е толкова бълбукоделие!

— Не можеш да ми причиниш това — прошепна Толи, опитвайки се да я отблъсне.

Но Шай я държеше здраво.

— Там е работата, Толи-ва, че мога.

— Не! — изкрещя Толи, бутна я настрана и се опита да се изправи.

Бърза като светкавица, ръката на Шай се стрелна напред и Толи усети остро убождане във врата. Секунда по-късно пред погледа ѝ падна гъста мъгла. Тя успя да се отскубне и направи няколко колебливи крачки, но после крайниците ѝ се наляха с олово и тя падна на земята. Сиво було покри очите ѝ, потуши светлината на огъня и светът потъна в мрак.

В празното пространство до нея смътно достигнаха думите, произнесени от един режещ глас:

— Примири се, Толи-ва, ти си...

ГАДНИ СЪНИЩА

През следващите няколко седмици Толи се намираше в някакво постоянно полубудно състояние. Случваше се да се размърда и да усети допира на завивки и възглавници и по това да разбере, че лежи в легло, но през повечето време съзнанието ѝ се рееше, независимо от тялото, прелитайки ту в една, ту в друга от разпокъсаните версии на един и същия сън.

Имало една красива принцеса, затворена във висока кула с огледални стени. В кулата нямало нито асансьор, нито друг начин да се излезе навън, но когато принцесата се отегчила да гледа отражението на красивото си лице в огледалата, тя решила да скочи. Поканила и всичките си приятели да скочат с нея и те я последвали, с изключение на най-добрата и приятелка, чиято покана се загубила.

Кулата охранявал сив дракон с очи като скъпоценни камъни и вечно празен търбух.

Той имал много крака и можел светкавично да се придвижва, но се направил на заспал и позволил на принцесата и нейните приятели да се промъкнат покрай него.

Но този сън не може без принц.

Принцът бил едновременно и красив, и грозен, газирани и сериозен, предпазлив и смел. Отначало той и принцесата живели заедно в кулата, но по-късно от съня се разбира, че той през цялото време е бил навън и я е чакал. А по законите на съня принцът понякога даже се превръщал в двама души, между които тя трябвало да избира. Веднъж принцесата предпочитала красивия принц, друг път — грозния. Но и в двата случая сърцето ѝ накрая било разбито.

Който и от двамата да избирала, крайт на приказката оставал все един и същ. Най-добрата приятелка на принцесата, онази, чиято покана се загубила, всеки път се опитвала да последва принцесата. Но сивият дракон се събуждал и я изяждал и тя толкова му се услаждала, че той тръгвал да преследва останалите, ненаситен за още. От търбуха на дракона най-добрата приятелка на принцесата гледала навън през

неговите очи, говорела през устата му и се кълняла, че ще открие принцесата и ще я накаже, заедно изоставила приятелката си.

И през всички тези полусънни седмици сънят винаги завършваше по един и същ начин — драконът настигаше принцесата и всеки път казваше едни и същи думи.

— Приеми го, Толи-ва, ти си Извънредна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.